

ปฐมบท ภาระหน้าที่

ปัง ปัง ปัง

เสียงกัมปนาทของอาวุธสงครามถูกยิงแบบไม่จำกัด เกิดการปะทะกับกลุ่มกองโจรที่บุกรุกปล้นสะดมชาวบ้านและนักท่องเที่ยว พวกมันเจ็บหายไปเกือบปีแต่ก็กลับมาอีก เพราะบริเวณนี้เป็นป่าและภูเขาหินสูงต่ำมากมาย ทำให้ไม่สามารถขุดรากลอนโค่นพวกมันได้หมด

หรือต่อให้กลุ่มนี้หมดไปก็จะมีกลุ่มใหม่ก่อกำเนิดแล้วใช้ที่เป็นสมรภูมิ และที่ดีไปกว่านั้นคือตรงจุดนี้เป็นรอยต่อระหว่างสองประเทศ แม้ว่าสองประเทศจะมีความร่วมมือ แต่เพราะมีพรมแดนธรรมชาติทำให้เป็นจุดบอดของพื้นที่ให้พวกมันหลบหนีกบดาน

“ท่านซีคครับ พวกมันล่าถอยไปแล้วครับ”

“จับมันมาได้กี่คน”

“เกือบยี่สิบครับ”

ซีควาเซม อัลซุสมาน พยักหน้าเล็กน้อย วันนี้เขาอยู่ในชุดรัดกุม

พร้อมรบเต็มยศ เขาออกมาปะทะกับพวกมันตั้งแต่เช้า จนตอนนี้
บ่ายคล้อย ถ้าจะให้การปะทะนี้ยุติคือต้องเด็ดหัวพวกมันให้ได้ทุกคน
โทษเป็นไม่ได้ อยู่ในหัวของวาเซมแม่แต่น้อย ใครๆ ต่างรู้ว่าเขาโหดร้าย
ขนาดไหน

หากเขาใจดีมันจะมีไอ้พวกเลวระยำแบบนี้เต็มบ้านเต็มเมือง
ประเทศบาร์ซาเป็นประเทศไม่ใหญ่โตก็จริง แต่เราปกครองและกำลัง
พัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด การปะทะควรจบได้แล้วหากเขารู้ที่ซ่อนตัว
ของพวกมัน แต่นี่ให้คนลงพื้นที่ทั้งหมดก็ยังไม่หาที่ซุกซ่อนอาวุธของ
พวกมันไม่ได้ รวบรวมว่ามีใครบางคนให้ความช่วยเหลือพวกมัน
ซึ่งข้อสงสัยนี้หรือเพียงหาหลักฐานมัดตัวผู้ต้องสงสัย

“เซอุส ลังสายของเราลงพื้นที่มากกว่านี้”

“ครับท่านซีค” เซอุสรับคำ ก่อนแยกตัวไปเรียกกระดมคนเพื่อ
ประชุม แน่หนอนว่าการประชุมจะต้องมีท่านซีคเข้าร่วมด้วย ก่อนทั้งหมด
จะลาถอยกลับไปยังที่ตั้งชั่วคราว

ซึ่งจุดนี้อยู่ห่างจากฐานทัพใหญ่ราวสามสิบกิโลเมตร และห่างจาก
ชายแดนรเวียสิบกิโลเมตร เป็นที่ตั้งชั่วคราวกลางโอเอซิสขนาดใหญ่
ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ในยุคที่เรามีเทคโนโลยีมากมาย ก็ยังมีกลุ่มคนร้าย
กล้าท้าทายอำนาจ ที่ทำให้ท่านซีควาเซมอยู่ไม่สุขเพราะพวกมัน
ซึกheimเกริมหนักกว่าเดิม มีการค้าอาวุธสงคราม และหนักสุดคือ
ยาเสพติด มันใช้เส้นทางผ่านเพื่อขนส่งลำเลียงไปประเทศที่สาม ซึ่งมัน
เป็นเพราะเรามีพรมแดนติดกับทะเล มีท่าเรือใหญ่สำคัญ ซึ่งถือเป็น
การขับเคลื่อนเศรษฐกิจมากมาย

ท่าเรือของเราใหญ่กว่าท่าเรือของประเทศไซคาล มีทั้งรัฐบาล
บริหาร และมีการให้เอกชนบริหารจัดการ แต่ละวันมีตู้คอนเทนเนอร์
มาลงเพื่อลำเลียงของมากมาย เข้าไปยังเส้นทางประเทศตะวันออกกลาง
ไปสู่ประเทศที่ไม่มีพื้นที่ติดทะเล

“ประชุมตอนค่ำนะคะ”

“อืม”

“ต้องรีบ ไม่อยากให้อึดเยื้อ” เพราะนี่ก็จะเกือบเดือนแล้ว เขายังหาเส้นทางขนย้ายอาวุธของพวกมันไม่ได้ ถ้าไม่มีอาวุธมันก็จะตบโตะเราไม่ได้ แต่เพราะมีอาวุธแถมยังเป็นของดี เท่าที่ตรวจยึดมาจากไอ้พวกที่จับได้ มันเป็นของใหม่ แนนอนว่ายังไม่รู้แหล่งที่มาที่ไป

“ท่านซิคครับ ผมว่า...”

“ไว้ค่อยคุยกัน บางเรื่องฉันจะให้คนรู้มากไม่ได้”

“เกี่ยวกับแบ็กของพวกมันหรือครับ”

“อืม พอเราจะจับกุม พวกมันก็นิ่งได้ ราวกับมีใครคอยส่งข่าวให้พวกมัน” และเพราะไอ้หัวหน้าโจรรอดไปทุกครั้ง ทำให้เราจะต้องมาคิดใหม่ว่า ตรงไหนที่เขาพลาดไป ตรงไหนคือช่องโหว่ เราจะได้อุดรูรั่วซึ่งประเด็นที่ซิคหนุ่มไม่เคยตัดทิ้งจากหัวเลยก็คือ น่าจะมีคนในเป็นหนอนบ่อนไส้ พยายามความหาต้นตอแล้ว แต่เหมือนว่าซ้ากว่าไปหนึ่งก้าว ขนาดว่าเขาดูแลความมั่นคงช่วยพี่ชาย ซึ่งเป็นซิคผู้นำประเทศอย่างเคร่งครัด พวกมันยังรอด แสดงให้เห็นว่าคนให้ความช่วยเหลือพวกมันต้องใหญ่โตและมีเงินทุนหนามากให้พวกมันมาต่อกร

ทุกวันนี้ที่ไม่เป็นข่าวเพราะเขตพื้นที่รอยต่อไม่อนุญาตให้นักท่องเที่ยวผ่าน มีเพียงชาวบ้าน พ่อค้าใช้เส้นทางนี้ เพราะมันเป็นช่องทางที่เดินทางไกลกว่าสำหรับข้ามเขตไปประเทศเพื่อนบ้าน

“ตอนนี้อุปกรณ์ตัวใหม่กำลังจะมาถึงแล้วครับ”

“น่าจะดีได้ผล”

“ผมหวังว่าเป็นแบบนั้นครับ”

“ไม่มีใครรู้ใช่ไหม”

“ไม่มีครับ เราไม่ได้ใช้งบประมาณกลาง”

อุปกรณ์ชิ้นใหม่เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในหน่วยงานความมั่นคงของ

สหรัฐอเมริกา ใช้ในกลุ่มพวกสายลับ ซึ่งเขาสั่งซื้อมาด้วยทุนของตัวเอง เพื่อจะได้ติดต่อประสานงาน และอำนวยความสะดวกมากขึ้น สามารถทำให้เราตามหาพวกมันได้เร็วขึ้น แม่นยำ และไกล หากเราใช้เครื่องติดตามตัวระยะไกลติดตัวพวกมันไป แม้ในจุดที่อับสัญญาณ ก็ยังหนีไม่ได้ โดยเฉพาะมันพุ่งติดกับอุณหภูมิของคนด้วย ซึ่งอุณหภูมิความร้อนในกายยิ่งเยอะก็ยิ่งแม่นยำ

“ตอนนี้ผมให้หน่วยของเราแทรกซึมไปในคณะรัฐมนตรีแล้วครับ”

“ดี เจียบๆ ไว้ ห้ามกระโตกกระตาก”

“อาจช้าหน่อย แต่ผมเชื่อ ไม่นานเราต้องรู้ตัวพวกมันแน่นอน”

“หึ ฉันเกลียดนัก ฉันจะลากตัวมันออกมาเอง”

“ท่านซีคาคาซิมไฟเขียวหมดแล้วนะครับ”

“ท่านไฟไฟเขียว แต่ออกหน้ามากไม่ได้ แกก็รู้ว่าพวกมันอยากโค่นล้มท่านพี่ขนาดไหน” “ไม่รู้หรือว่ามีกลุ่มไหน แต่พวกมันก็แฝงเร้นอยู่ในกลุ่มของคณะรัฐบาล แบ่งเป็นหลายพักหลายฝ่าย ท่านพี่ถึงให้เขามาคุมเรื่องการทหาร เพียงเพราะท่านพี่ไม่ไว้ใจใครนอกจากเขา ประเทศเล็กๆ ที่คนภายนอกมองเห็นว่านิ่งสงบ แท้จริงแล้วภายในกลับกำลังมีกองไฟลุกอยู่ ไฟที่พร้อมจะมอดไหม้ลุกเป็นเพลิงแผดเผา

ความจริงเขาก็พอจะรู้ตัว เพียงแต่หากกระทำการอะไรไปโดยไร้หลักฐาน แน่نونว่ามันจะส่งผลเสียเต็มๆ ย้อนกลับมาเล่นงานพวกเราเอง เขาจึงตั้งใจเย็น ทั้งที่ปกติคนอย่างซีคาคาซิมพร้อมเข็มโหดในการลงดาบเสมอ

“ท่านพี่พยายามนั่งอยู่”

“เพื่อให้ศัตรูตายใจใช่ไหมครับ”

“ประมาณนั้น เพราะถ้าเผยพิรุณ พวกมันจะยิ่งได้ใจ”

“ครับ”

“เดี๋ยวฉันจะกลับไปกระโจน ตอนเย็นประชุม”

“ครับ”

“แล้วเรื่องทีมแพทย์” ความจริงเรามีทีมหมอทหาร แต่เมื่อวานก่อนหมอเข้าไปช่วยตอนกำลังปะทะ ทำให้ได้รับบาดเจ็บ เขาจึงให้ส่งตัวเข้าเมืองหลวง แล้วให้ทางนั้นจัดแพทย์สนามมาให้ และเปลี่ยนทีมงานใหม่ ความจริงจะต้องเป็นแพทย์ทหาร แต่ส่วนใหญ่เขาจะให้ประจำที่ฐานทัพ ไม่ใช่จุดพักชั่วคราว ซึ่งตรงนั้นมันเสี่ยงเกินไป

“จะส่งทีมใหม่มาอะหรือนี่ครับ”

“อืม ดี”

รางบอบบางส่วนสูงร้อยหกสิบหกเซนติเมตรอยู่ในชุดกาวนั้สีขาว ผมยวาวถูกรวมมัดไว้เป็นหางม้าด้านหลัง ในมือถือชาร์ตคนไข้ที่เพิ่งจะผ่าตัดเสร็จ หากเทียบกับแพทย์ในโรงพยาบาลเอกชนชื่อดังแห่งนี้ เธอคือคุณหมอสาวที่มีหน้าตาอ่อนเยาว์กว่าอายุมากพอสมควร ยิ่งเทียบกับแพทย์ในวัยเดียวกัน เธอก็ถูกขนานนามว่าเป็นคุณหมอที่มีความน่ารักมากๆ หน้าเหมือนตุ๊กตา

แต่...ในทางกลับกัน ต่างรู้กันดีว่าเธอคือศัลยแพทย์ที่มีความดูไบหน้าสวยยิ้มแย้มเสมอ แต่เวลาทำงานเธอจริงจัง แม้ยังไม่ถึงกับเป็นอาจารย์หมอ แต่เรื่องฝีมือการผ่าตัดถือได้ว่าเป็นที่กล่าวขานในวงการแพทย์ จนถูกอาจารย์แพทย์ผู้เคยทำงานร่วมกันตอนอยู่ฝรั่งเศสเรียกตัวมาทำงานด้วยกัน แน่หนอนว่าจำนวนเงินค่าตอบแทนมันยั่วใจ และการได้มาที่นี้เหมือนได้เจอสิ่งใหม่ๆ

“สวัสดิ์ค่ะอาจารย์”

“สวัสดิ์กันได้ทุกวัน ปรับตัวได้หรือยังเรา”

“ได้แล้วค่ะ อยู่มาจะครึ่งปีแล้วนี่ค่ะ” ใครๆ บอกว่าพอเธอยิ้มเหมือนโลกจะละลาย ซึ่งเจ้าตัวก็ยอมรับว่าตัวเองมีใบหน้าเอเซียจำ

จึงได้รับความสนใจจากคนที่พบเจอ และด้วยใบหน้าอ่อนกว่าอายุ ทำให้คนใช้หลายคนตอนแรกไม่เชื่อมั่นต่อฝีมือ กระทั่งเวลาผ่านไป หลายคนอยู่ในเคสดูแล และเธอคือคนผ่าตัด จึงได้รับความไว้วางใจ แต่เคสไหนที่ยุ่งยากจะมีอาจารย์หมอและทีมแพทย์มาช่วยผ่าตัด

แพทย์หญิงปาลิน เวชมานะ คือชื่อเต็มๆ ของเธอ คุณหมอสาวเป็นคนไทยแท้ แต่มาเรียนที่ยุโรปตั้งแต่ปริญญาโท ซึ่งเธอเรียนปริญญาโทสองใบ และทำงานที่โรงพยาบาลในอังกฤษก่อนย้ายมาทำในฝรั่งเศส จนตอนนี้เธออายุสี่สิบเก้า อาจารย์หมอกคนที่เคยสอนเธอจึงชวนมาทำงานที่นี่ เธอตอบตกลง ส่วนหนึ่งอาจเพราะเรื่องเงิน แต่อีกส่วนเป็นเพราะทำงานร่วมกับอาจารย์หมอแล้วเธอรู้สึกสบายใจ

“อาจารย์อเล็กซ์มีอะไรหรือเปล่าคะ เห็นพยาบาลไปตามให้ลินมาที่นี่”

“เข้าไปคุยกันในห้องเถอะ”

สีหน้าของอาจารย์ดูเคร่งเครียดแปลกๆ ทั้งที่เมื่อเช้ายังคุยกันอยู่ดี หรือว่ามีเรื่องด่วนอะไร คุณหมอกคนสวยไหวไหวเล็กน้อยขณะเข้าไปในห้องทำงานของท่าน ซึ่งอาจารย์อเล็กซ์คือผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมเลยก็ว่าได้ ท่านเก่งมาก เป็นรองผู้บริหารของที่นี่ ทำงานมาเกือบสามปีแล้ว ก่อนท่านจะดึงเธอมาร่วมทีมด้วย

ร่างบางเข้ามานั่งบนเก้าอี้เนื้อดี ส่วนอาจารย์นั่งบนเก้าอี้อีกตัว ท่านหันไปหยิบเอกสารบางอย่างก่อนจะส่งมาให้เธอ ปาลินขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความแปลกใจ แต่ก็ยื่นมือรับมา

“อะไรเธอคะ”

“อ่านดู”

พอไล่อ่านดูคร่าวๆ คุณหมอสาวไม่แปลกใจ คือจริงๆ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องลับมาก แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรแพร่งพรายออกไปในวงกว้าง

“ให้ลินไปประจำที่ชายแดนหรือคะ”

“ถ้าคุณเต็มใจ ไม่มีการบังคับ พอดีคนที่เคยไปไม่สบาย และบาดเจ็บด้วย เขาอยากได้ผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรม ผมเห็นว่าคุณเป็นคนเก่ง ยังมีไฟอีกมาก ที่นั่นไม่ได้อันตรายมากหรอก ไปประจำที่ฐานทัพ ชั่วคราว”

ปาลินไม่ได้กลัว เพราะเธอเองก็ถูกฝึกมาอย่างดีเช่นกัน เห็นหน้าหวานๆ แบบนี้ เรื่องการป้องกันตัวปาลินไม่เคยปล่อยปละละเลย ตั้งแต่รู้ว่าต้องไปเรียนต่างประเทศ เธอก็ขอพ่อกับแม่เรียนศิลปะการต่อสู้ ไม่ได้แบบเอาเก่ง แต่เอาแบบสามารถช่วยเหลือตัวเองยามคับขันได้

“นานแค่ไหนคะ”

“อาจจะแค่สองสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือน เราจะทำเรื่องแจ้งไปว่า คุณไปอบรม ไม่ได้บอกว่าไปไหน เพราะบางเรื่องก็ต้องเป็นความลับ มีแค่ท่านผู้อำนวยการกับผมเท่านั้นที่ทราบ” คนฟังพยักหน้าเบาๆ

“มีเวลาตัดสินใจนานแค่ไหนคะ”

“พรุ่งนี้ผมต้องการคำตอบ หากคุณปฏิเสธ ผมจะหาคนอื่น”

“อาจารย์อยากให้ลินไปใช่ไหมคะ”

“อย่างที่บอกเหตุผลข้างต้น ผมเชื่อฝีมือการทำงานของคุณดีกว่าตัวเอง” ศาสตราจารย์อเล็กซ์ยิ้มกว้าง ท่านมีลูกศิษย์มากมาย เรียนจบมาไม่รู้กี่รุ่น แต่ก็ไม่มีกี่คนเช่นกันที่ท่านมองเห็นศักยภาพ รวมถึงพอได้ร่วมงานกันแล้วรู้สึกสบายใจ และใครจะสามารถไปได้ไกลในสายอาชีพนี้ และใครที่กล้าทุ่มเทแรงกายแรงใจแบบเต็มที่เต็มฝีมือ

ฉายาของคุณศิษย์คนนี้ได้ยินบ่อยๆ แต่เชื่อเถอะ ในความน่ารัก ในความดู ในความจริงจัง ก็มีความอ่อนโยนต่อเพื่อนมนุษย์ และโดยเฉพาะเจ้าตัวมีความทุ่มเทมาก อายุเพียงยี่สิบเก้าก็จบปริญญาโทสองใบทั้งที่ทำงานไปด้วย ซึ่งในฐานะนักศึกษาแพทย์บอกเลยว่างานยุ่งและงานหนักมาก เจ้าตัวเคยทำงานในโรงพยาบาลรัฐมาก่อนเข้าใจดี

“ลองไปคิดดูนะ”

“ลिनตอบได้ตรงนี้เลยคะอาจารย์ ถ้าอาจารย์อยากให้ลिनไป ลินก็พร้อมไปคะ”

“หืม จะไม่ลองตัดลินใจใหม่หน่อยหรือ” คนอย่างปาลินถ้าลองตัดลินใจอะไรแล้ว เธอจะไม่ลังเล แม้ว่าการตัดลินใจที่เกิดขึ้นจะนำพาความเสียใจมาให้ตัวเองบางครั้งก็ตาม แต่เมื่อเลือกเดินหนาก็ไม่มีเวลาต้องมาเสียใจ เพราะอาชีพของเธอบางครั้งก็คือการทำให้คนอยู่หรือตาย

“ไม่คะ ลินอยากไป”

“คงได้เห็นแต่หน้าอาหารนุ่มๆ”

“อาจารย์ก็”

“ก็ไม่เห็นลูกศิษย์คนนี้มีแฟนสักที หรือจะทำดอกเตอร์” ความจริงเธอก็อยากเรียนต่อ แต่คิดว่าพอแล้วดีกว่า ทำงานที่นี้สักสี่ห้าปีก็จะขอลากลับเมืองไทย บ้านและครอบครัวของปาลินอยู่ที่นั่น พวกเขาทำให้เธอทำตามความฝัน ตอนนี้อยู่ในช่วงกอบโกยประสบการณ์ต้องทำให้เต็มที่ เพราะถ้าไปอยู่เมืองไทยเธอคงไม่อยากมาทำงานต่างประเทศแล้ว อยากให้ประเทศไทยเป็นที่ทำงานที่สุดท้ายก่อนวัยเกษียณ

“ยังคะ ลินยังสนุกกับการทำงานอยู่”

“คุณเป็นคนหัวไวนะ”

“แต่ลินก็ไม่ใช่คนเก่งหรอกคะ อาศัยความบ้าต่างหาก” ที่จริงเธออยากเรียนวิศวะ ตอนจบมัธยมหกเธอตั้งใจจะเรียนวิศวะ แต่แม่บอกว่าด้วยระดับคะแนนหนูอยากเป็นหมอไม่ใช่หรือ เมื่อแม่เปิดทางปาลินจึงตัดลินใจเรียนแพทย์ เธอเลือกใช้ทุนให้หมดแล้วบินไปเรียนต่อปริญญาโทที่นี่ยังประเทศอังกฤษ

“เห็นหมอนุ่มๆ หลายคนชมคุณกันเยอะ”

“โห่ อาจารย์ก็พูดไป” จริงอยู่มีคนชอบเธอมากมาย แต่สำหรับหัวใจที่ปิดตาย มันก็ยากจะปล่อยให้ใครเข้ามา ถ้าจะมีใครเธอคงมี

นานแล้ว จะครองความโสดมายาวนานทำไมถึงตอนนี้ แต่นั่นคงเพราะเรื่องเวลาด้วย

“ผมพูดจริง” ศาสตราจารย์อเล็กซ์วัยมึนๆ บางทีให้เจ้าตัวไปประจำชายแดนสักครึ่งเดือนน่าจะได้เปลี่ยนบรรยากาศบ้าง เพราะตั้งแต่เจ้าตัวมาอยู่ที่นี้ นอกจากร้านอาหาร โรงพยาบาล แล้วก็คอนโดฯ ที่พัก ลูกศิษย์คนนี่ของเขาก็ไม่เคยไปเที่ยวไหนเลย จะได้ถือโอกาสเปิดหูเปิดตา

“ลินยังไม่อยากมีใครค่ะ”

“คุณนะสวย น่ารัก”

“แต่ก็สวยน้อยกว่าภรรยาอาจารย์ละค่ะ” ภรรยาของอาจารย์เป็นหมอ แต่ตอนนี้ท่านลาออกแล้วเป็นแม่บ้านอย่างเดียว เพราะอาจารย์ไม่ยอมให้ภรรยาต้องเหนื่อย ด้วยพวกท่านเองก็มีหุ่นส่วนอยู่ในโรงพยาบาล จึงไม่จำเป็นต้องหักโหมทำงาน

“หึๆ ถ้ายังไงเตรียมตัวนะ กำหนดการตามนั้นเลย หรืออาจเลื่อนให้เร็วขึ้น”

“มะรีนเหรอะคะ”

“ใช่ ไปเสลิกอปเตอร์ เดี่ยวจะมีรถทหารไปรับที่คอนโดฯ ของคุณ”

“ค่ะ ลินจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด” ทั้งที่ไม่ได้มีสงคราม แต่เรื่องการปะทะบริเวณชายแดนของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะในแถบชายแดนทะเลทรายด้วยแล้ว เคยได้ยินบ่อยๆ

อีกอย่าง เท่าที่รู้คือการปะทะของคนสองกลุ่มคือเป็นพวกโจรซึ่งไม่รู้คนเหล่านี้ไปได้รับอาวุธดีๆ มาจากไหน ถามว่ากลัวหรือเปล่าตอบได้ตรงนี้เลยว่า หากเธอกลัว เธอคงไม่เลือกเป็นหมอ ด้วยอาชีพนี้ต่อให้ไม่เสี่ยงกับลูกกระสุน ก็เสี่ยงกับเชื้อโรคที่ต้องพบเจอทุกวันอยู่แล้ว

“น่าจะสองสัปดาห์ หรือถ้าไม่มีอะไรมากอาจลากยาวไปหนึ่งเดือน รอหมอประจำหายไข่ก่อน”

“ค่ะ ลินเข้าใจ”

“ชอบใจมาก เดี่ยวผมจะส่งเรื่องไปให้ผู้บริหารเลย”

“เคสคนไข้ของลินละคะ”

“ผมจะให้หมอมหาธิศดูแลแทนไปก่อน ถ้ามีเคสต้องผ่าตัดด่วนไม่ต้องห่วง แพทย์ที่นี่มีพออยู่แล้ว”

คนฟังพยักหน้าเบาๆ ห่วงก็แต่คนไข้ แม้ที่นี่จะเป็นโรงพยาบาลเอกชน แต่จะมีหนึ่งวันของเธอที่รับเป็นแพทย์จิตอาสาที่โรงพยาบาลรัฐบาล เพื่อช่วยเหลือชาวบ้าน ต้องไม่ลืมว่ามีคนรวยก็มีคนจน

คุณหมอสาวเดินออกจากห้องทำงานของรองผู้อำนวยการ หมอมหาธิศเพิ่งออกจากห้องผ่าตัดจะเข้ามาพบท่านประธาน เพราะเขาต้องมีไปอบรมต่างประเทศจึงต้องการมาพบอีกฝ่าย แต่ไม่คิดว่าจะมาพบคุณหมอสาวสวยน่ารักเสียก่อน

“คุณหมอปาลิน”

“อ้าว หมอมหาธิศ กำลังจะไปไหนคะ”

“ผมจะมาพบผู้อำนวยการครับ” ห้องผู้อำนวยการอยู่ด้านในสุด ปาลินพยักหน้าเบาๆ กำลังจะเดินผ่าน แต่อีกฝ่ายเดินมาดักหน้าแล้วเอียงใบหน้าอมยิ้ม

“หมอมหาธิศ”

“ให้ท้ายสิ ทำเสียงเข้มแบบนี้ผมกลัวนะครับ”

“กลัวไม่จริงนะสิ” คนแบบเขาเธอจะกลัว หมอมหาธิศกวนประสาทเป็นที่หนึ่ง แถมยังอยู่ในงานกลุ่มศัลยกรรม เขาเป็นรุ่นพี่ของเธออยู่ห้าปี ตอนนี้สามสิบสี่แล้วละ เป็นหมอที่มีฝีมือเก่งมากๆ แต่เรื่องความเจ้าชู้นี้ก็มากเช่นกัน เพราะเจ้าชู้นี้แหละถึงยังลอยชายเป็นพ่อพวงมาลัย

หมอมหาธิศเป็นหมอที่หล่อ หล่อเหมือนนายแบบ ดวงตาสีน้ำตาล และทอประกายตลอดเวลา หมอสาวๆ หรือพยาบาลนี่พากันหัวใจละลาย

และอาจมีหลายคนที่น่าจะเป็นคู่นอน ซึ่งมันเป็นเรื่องส่วนตัว เธอแค่ได้ยืมมาเวลาพวกพยายาบลาพากันซุบซิบ แต่ก็แคว้นไนต์สแตนด์ ซึ่งเรื่องแบบนี้สำหรับหมอลูกครึ่งเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว

“ช่วยแกล้งทำเป็นรู้ไม่ทันหน่อยได้ไหมครับ”

“หมอก็รู้ว่าฉันโกหกไม่เป็น” ตอบยิ้มๆ ตามสไตล์ ใครว่าเธอหน้าดู นี่ก็ยิ้มแล้วไง เพียงแต่รอยยิ้มของเธอมันออกจะซัดกับใบหน้าหวานๆ เหมือนตุ๊กตา

“หมอपालิน อย่าใจร้ายกับผมนักเลยครับ”

“ฉันไม่ใช่คนใจร้ายสักหน่อย” เธอว่ายิ้มๆ ความจริงเธอใจร้ายกับทุกคนนั่นแหละ ไม่ยอมรับนัดเดตใครสักคน เพราะเวลาว่างส่วนใหญ่ก็เอาแต่อ่านหนังสือหรือไปหาของอร่อยๆ กินในวันหยุดเท่านั้น หมอหนุ่มหลายคนเที่ยวไล่เที่ยวซื้อ แต่สุดท้ายตอนนี้เหลือแค่หมอทาริคคนเดียว เขายังไม่รามือ แต่ก้อรอกก้อติกเมื่อมีโอกาส

“น้อยไปสิ”

“อย่างน้อยฉันไม่ใจร้ายกับคนไข้ล่ะคะ”

“เน้นด้วยครับ ว่าไม่ใจร้ายกับคนไข้ที่เชื่อฟัง” เจอคนไข้ไม่เชื่อฟัง คุณเธอจะร่ายยาวถึงขนาดที่ว่าคนไข้ น้ำตาไหลมาแล้ว ในฐานะหมอย่อมอยากเห็นคนไข้ของตัวเองดูแลตัวให้ดี แต่ถ้าคนไหนยังทำตัวเหมือนเดิม โรคที่เป็นมันก็จะหายยาก ตรงนี้กระมังที่หญิงสาวห่วง ทำให้เธอต้องอธิบายชี้แจงยาวเหยียด บางคำพูดอาจกระทบใจคนไข้ ทำให้เจ้าตัวร้องใจออกมา เรื่องมันก็เป็นแบบนี้ ใครๆ เลยว่าเธอเป็นหมอดู ทั้งที่ความจริงในความดูนั้นเต็มเปี่ยมด้วยความห่วงใย

“หมอมทุกคนก็เป็นแบบฉันล่ะคะ”

“ไม่เหมือนครับ”

“ยังไงคะ”

“หมอपालินเทศนาคนไข้ด้วย” สาวเจ้าย่นจมูกให้ ทำท่าจะเดินหนี

แต่ก็ถูกคุณหมอมดมดักทางไว้ก่อน

“เย็นนี้ไปกินข้าวด้วยกันนะครับ”

“ถ้าปฏิเสธล่ะคะ”

“ไม่ใช่เดด แต่กินข้าวจริงๆ เห็นว่ามีร้านอาหารไทย มีร้านเดียวในประเทศนี้ คุณเป็นคนไทย น่าจะรู้ว่าอะไรอร่อยไม่อร่อย” คนถูกขวนหรือตาหาพิรุณ ไม่ใช่ไม่ไว้ใจหรอก เพียงแต่กำลังประเมินว่าเขากำลังรุกหนักหรือเปล่า แต่กระนั้นมันไม่ส่งผลอะไรหรอก เขาหลอก็จริง แต่เขาไม่ได้ทำให้หัวใจของเธอเต้นแรง

“ไม่ใช่อะไรครับ พรุ่งนี้ผมจะต้องบินแต่เช้า”

“อ้อ เรื่องไปอบรมที่ดูไบเหรอคะ”

“ใช่ครับ อย่างน้อยเย็นนี้ได้กินอาหารไปด้วยมองหน้าคุณหมอไปด้วยคงจะกินอร่อย” ไม่ได้เข้าเรื่องสักนิด ก็ยังเอามาผูกเป็นเรื่องเดียวกัน คุณหมอสาวได้แต่กลอกตามองบนแล้วยิ้มมุมปากร้ายๆ

“อย่าเสียเวลากับฉันเลย ถ้าจะใช้ ฉันคงรับรักคุณหมอนานแล้วละ”

“ไม่เคยได้ยินคำนี้หรือครับ ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ผมไม่ท้อหรอกครับ” มีความขยิบตาส่งให้ร้ายกาจ สมเป็นเพลย์บอยจริงๆ แต่วิธีนี้กับเธอมันไม่ได้ผล ปาลินไม่ใช่ผู้หญิงใจอ่อนเธอใจแข็งพอๆ กับความใจร้ายนั่นแหละ ถ้าเลือกตัดก็คือตัดเลย

“ขอมแพ้จริงๆ”

“ตกลงเย็นนะครับ”

“ฉันออกเวรตอนห้าโมงเย็นค่ะ”

“งั้นผมจะขอลอกก่อนเวลา” ปาลินไม่ออกความเห็น เพียงยิ้มๆ แล้วปลีกตัวออกมา เป่าปากฟู ความหล่อของหมอทาร์คไม่มีผลต่อหัวใจเธอจริงๆ มันยังเต้นด้วยจังหวะเดิมๆ ไม่เคยเปลี่ยน หรือเพราะในตำนานความรู้สึกแล้ว ลีกลงไปคือไม่มีใครสามารถแทนเขาได้เลย

6 สิ่งยอดหน้าประตูห้องดังขึ้น ปาลินเลิกคิ้วเล็กน้อย ตอนนี้เธอจัดกระเป๋าไปพลาจ จะได้ไม่เร่งรีบวันเดินทาง ไม่รู้ไปนานเท่าไร แต่กระเป๋าใบเดียวน่าจะโอเคอยู่ ส่วนพวกเวชภัณฑ์ต่างๆ เห็นว่าทีมเจ้าหน้าที่เป็นคนดูแล ส่วนเธอจัดเตรียมแค่เรื่องของตัวเอง เธอวางมือจากกระเป๋าแล้วเดินไปดูช่องตากแมว พอเห็นว่าเป็นใครก็ยิ้มบางๆ

“เพย่า มีอะไรหรือเปล่า”

“ไปกินข้าวกับหมอมหารีคมาเธอ เดตกันหรือไง”

“บ้า ถ้ามอะไรแบบนี้”

“ถามจริง” เพย่าทำตาละห้อย นั่นทำให้ปาลินต้องจับมือเพื่อนเดินเข้ามาด้วยกัน เพย่าเป็นเพื่อนสนิทสุดในโรงพยาบาล เจ้าตัวจริงใจ คิดอย่างไรก็แสดงออกอย่างนั้น เพย่าเป็นลูกครึ่งจึงตัวใหญ่กว่าเธอ เพย่าน่ารัก และดูเหมือนเจ้าตัวจะชอบหมอมหารีคด้วย แต่ฝ่ายนั้นกลับวางตัวเฉยๆ ทั้งที่ปกติจะชอบเหล่หมอสาวๆ กับพยาบาล

“อย่าคิดมาก ไม่มีอะไรหรอก ถ้าชอบก็รุกเลยสิเพย่า”

“นั่นเพลย์บอยเลยนะลิน ฉันตามเขาไม่ทันหรอก” คุณหมอสาวยิ้มแห้งๆ อาจเพราะเราสองคนอายุไล่เลี่ยกัน ก็เลยคุยกันเข้าใจง่าย

“เรื่องแบบนี้มันต้องใช้ความสามารถ”

“ไม่อยากเชื่อว่าหมอปาลินจะมีมุมร้ายๆ แบบนี้ คิดว่าจะห้ามซะอีก” เพราะตรงกันข้ามคือปาลินยุ่งสงเสริม ไม่รู้สิ ถึงตัวเองไม่สมหวังในรัก แต่ก็อยากให้คนรอบกายมีความสุข อายุพวกเราจะสามสิบอยู่แล้ว ก็ไม่แปลกที่สุดท้ายก็จะเป็นฝ่ายรุกเพื่อความรัก

“ไม่ห้ามหรอก”

“แต่หมอเขาชอบลินนะ”

“ฉันไม่ได้ชอบเขาเนี่ย แค่เพื่อน สถานะให้แค่นี้”

“ลืมคนเก่าไม่ได้หรอก”

ปาลินเพียงยิ้มมุมปาก ลืมได้หรือไม่มันคือความลับที่คงจะตายไป

พร้อมกับเธอ ป่วยการจะคิด เพราะชีวิตนี้ตั้งใจจะอุทิศเพื่อคนไข้อยู่แล้ว ขนาดพอกับแม่ของเธอยังปลงกันแล้วเลยว่าลูกสาวคนโตคงจะขึ้นคานไปจนแก่นั่นแหละ

ยุคสมัยนี้สาวโสดเยอะจะตายไป ไม่ใช่สาวโสดคนเดียว วิธีจัดการความเหงาก็คือการพาตัวเองออกไปเผชิญโลกภายนอก และทุกปีเธอจะลาพักร้อนไปเที่ยวต่างประเทศแบบครึ่งเดือนเพื่อเติมพลังชีวิต คิดในแง่บวกเราก็จะมีความสุข โลกนี้มีอีกหลายที่ที่เธออยากจะไป

“อ้าวเงียบ ยิ้มแบบนี้คิดลึกนะเนี่ย”

“เปล่าหรอก”

“แล้วจะไปไหน”

“อบรมนิตหน่อย” บอกไม่เต็มเสียงนัก มันก็ไม่เชิงความลับ แต่การให้คนอื่นรู้หน่อยสุดย่อมส่งผลดีต่อตัวเองและต่อสถานที่ที่จะไป คนฟังพยักหน้าเบาๆ ไม่เข้าชื้อต่อ ข้อดีของการคบหมอฟैया คืออีกฝ่ายไม่รบกวนเรื่องส่วนตัว

“ถ้างั้นไม่กวนแล้ว”

“แล้วรู้ไหมว่าหมอฟैयाไปอบรม”

“อืม เห็นพยาบาลพูดกัน”

“ถ้าไม่อยากเห็นอีกฝ่ายถูกรางบ ก็จัดการซะนะ” บอกคนอื่นแต่ตัวเองกลับทำไม่ได้ หมอฟैयाพยักหน้าหงิกๆ ก่อนเดินไปนั่งหน้าทีวี

น่าแปลก หากเป็นเรื่องคนอื่นเราจะเก่งเสมอ แต่เรื่องตัวเองมักเอาตัวไม่รอด คำพูดนี้ยังใช้ได้ดีเสมอ แล้วมันก็จะอยู่ในความจริงเสียด้วย ปาลินยิ้มส่ายหัวให้กับตัวเอง แต่การเห็นคนอื่นมีความสุข มันก็ทำให้สุขไปอีกแบบ

๖๖ พทย์หญิงปาลินตื่นมาแต่เช้า เพราะวันนี้ตอนแปดโมงรถของ

ทางการจะมารับเธอที่คอนโดฯ โดยมีบัตรผ่านสำหรับใช้เข้าออกที่ฐานทัพ ซึ่งอาจารย์ให้เธอมาเมื่อวาน คนจะเดินทางไปไหนต้องมีบัตรพิเศษของตัวเอง ไม่ใช่คึกสงครามใหญ่โต แต่ทุกอย่างต้องทำตามกฎระเบียบที่วางไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันความผิดพลาด เรียกได้ว่าทุกอย่างรัดกุม

พอถึงเวลาตามนัด เธอตั้งมากาแฟกับกินโจ๊กรองท้องเล็กน้อย เพราะไม่หิวมาก มีแซนด์วิชติดกระเป๋าไปสองชิ้นพร้อมขนมและนมอีกหลายอย่างใส่ไว้เพื่อหิวระหว่างเดินทาง เราจะหวังพึ่งน้ำบ่อน้ำไม่ได้ พร้อมเท่าไรยังเป็นผลดีต่อตัวของเราเอง

“สวัสดิ์ครับคุณหมอ”

“คะ สวัสดิ์”

ทหารยืนตะเบะใส่เธออย่างเป็นทางการ รู้สึกเหมือนจะไปออกรบอย่างไรก็ไม่รู้ ทั้งที่ไปเป็นแพทย์สนามแทนแพทย์อีกคน คือไม่พอใจเลยต้องไปช่วย เมื่อทางกองทัพขอความร่วมมือ เพราะโรงพยาบาลที่เธอทำงานอยู่ คนเป็นหุ่นส่วนใหญ่ก็คือคนใหญ่คนโตของบ้านเมือง

ปาลินไม่ค่อยออกสังคมกับพวกหมอหรือพยาบาล ทำงานเสร็จก็กลับมาออกกำลังกาย ดูหนังดูซีรีส์ผ่อนคลายปรับอารมณ์ อ่านหนังสือระดับความรู้ วนเวียนแค่นี้ ขนาดมาอยู่ครึ่งปียังไม่เคยออกทะเลทราย ครั้งนี้เป็นครั้งแรก

“เชิญครับ”

“แล้วเราจะไปที่ไหนคะ”

“ไปที่ศูนย์บัญชาการครับ ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ที่นั่น” ทหารคนหนึ่งรายงาน คุณหมอสาวพยักหน้าเบาๆ ก้าวเข้าไปนั่งในรถ ดูแล้วเหมือนเป็นรถกันกระสุน แต่ก็แข็งแรงและทรูทราวในเวลาเดียวกัน รถยนต์แล่นออกจากคอนโดฯ อาจเป็นเพราะมาแค่คันเดียวจึงไม่เป็นจุดสนใจระหว่างนั่งรถดวงตากลมโตสีนิลเอาแต่มองสำรวจสองข้างทาง

ยิ่งห่างจากคอนโดฯ มากเท่าไรก็ยิ่งเห็นความตื่นตาตื่นใจในแบบที่ไม่เคยเห็นนอกโรงพยาบาล ตึกรามบ้านช่องมากมาย แต่พอตัดมาย่านชานเมืองเล็ก ก็เห็นผู้คนสูงตงอูลูมากมาย น่าจะเป็นกลุ่มชาวบ้านเลี้ยงอูลู

ก่อนรถยนต์ตัดเข้าถนนอีกเส้นจากตรงนี้ก็เห็นตึกบัญชาการใหญ่ มีป้ายใหญ่ติด มีการตรวจตราเข้มข้นต้องลดกระจกและมีตราสัญลักษณ์บางอย่างจึงจะแล่นเข้าข้างในได้ เธอมาอยู่นี่หกเดือนพอจะสื่อสารภาษาท้องถิ่นได้บ้างแล้ว แต่หลักๆ ยังใช้ภาษาอังกฤษ ตั้งใจว่าอยู่ไปสักปีจะไปเรียนภาษาอย่างจริงจัง ไว้ประดับความรู้ จะได้สื่อสารกันเข้าใจง่ายมากขึ้น

เจ้าหน้าที่ทุกคนสุภาพกับเธอมาก รถเล่นมาจอดยังลานจอดเฮลิคอปเตอร์ที่ใช้ทางการทหาร เจ้าหน้าที่อีกหลายคนร่วมทางไปด้วย น่าจะเป็นหมอและพยาบาล รวมถึงเจ้าหน้าที่อื่นๆ เธอไม่รู้หรือว่าสถานที่ที่จะไปมีคนเจ็บมากน้อยแค่ไหน เท่าที่รู้นอกเหนือจากดูแลผู้ได้รับบาดเจ็บ เรายังมีออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ตรวจรักษาชาวบ้านในรัศมีหกสิบกิโลเมตรรอบๆ ฐานทัพ เพราะชาวบ้านค่อนข้างห่างไกล จึงให้แพทย์ในศูนย์ช่วยดูแลรักษา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแพทย์หมุนเวียนที่นั่นจะมีแพทย์ประจำอยู่ แต่จะมีแพทย์จากโรงพยาบาลอื่นหมุนเวียนกันเข้าไปดูแล บางคนอยู่หลายเดือน แต่เธอคือขอมากรณีพิเศษ

“จะมีไปที่ลำคะ”

“สองลำครับ เป็นเครื่องใหม่หนึ่งได้หลายคนครับ” ปาลินพยักหน้าเบาๆ

“คุณหมอรับประทานอาหารเข้ามาหรือยังครับ”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

“ดีครับ ถ้ายังจะได้เชิญด้านโน้น” น่าจะเป็นโชนสำหรับรับประทานอาหาร ศูนย์บัญชาการทางทหารของที่นี่ใหญ่โตมาก พื้นที่กว้างสุดลูกหูลูกตา ใช้พื้นที่เยอะ จึงต้องอยู่นอกเมืองออกมานิดหน่อย หากไปเทียบ

กับเมืองไทย เมืองหลวงคือกรุงเทพฯ ศูนย์บัญชาการก็อยู่ปทุมธานี
อะไรประมาณนั้น

“ถ้างั้นเชิญขึ้นลำแรกเลยครับ”

“ค่ะ”

เธอขึ้นประจำที่นั่ง รัตเข็มขัดและสวมหูฟัง ไม่นานเครื่องบิน
ที่ตีใบพัดอยู่ก็ค่อยๆ ลอยตัวสูงขึ้น กระทั่งทำความเร็วในระดับปานกลาง
เห็นว่าใช้เวลาเดินทางเกือบสองชั่วโมง ซึ่งก็ถือว่านานพอควร แต่ก็ทำให้
ปาลินได้เห็นภาพมุมสูงของทะเลทรายสีทองอันแสนกว้างใหญ่ไพศาล

ซีความเซมได้รับรายงานว่าทีมแพทย์ชุดใหม่เดินทางมาถึงแล้ว
ทุกคนอยู่ห้องรับรอง เขาในฐานะผู้บัญชาการต้องออกไปต้อนรับ แม้
จะมีผู้พันคือออฟต้อนรับอยู่แล้ว รวมถึงท่านนายพลเอเดิล ส่วนเขาเอง
ไม่ได้มีตำแหน่งทางการทหาร และกระทรวงกลาโหมขึ้นตรงต่อท่านพี่
เพียงคนเดียว

ดวงตาคู่คนโสดอ่านรายชื่อแพทย์ทั้งหมดด้วยใบหน้านิ่งๆ แกม
ดุตัน เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของซีความเซมที่คนใกล้ชิดติดพบเห็นเป็น
ความเคยชิน แต่สำหรับคนกลุ่มใหม่ที่เคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของ
ท่านซีความเซมคนไหน หากได้พบตัวจริงเชื่อเถอะว่างานนี้หมอก็หมอเถอะ
ได้มีตะกุกตะกักหวาดกลัวกันบ้าง

“ท่านซีคจะออกไปเลยไหมครับ”

“อืม จะไปเดี๋ยวนี้” พุดเพียงเท่านั้น

ท่านซีคอยู่ในชุดทหารแต่สวมผ้าก๊อฟฟี่เย็บที่สี่ขาวทับด้วยรัตเกล้า
สีดำ วาเซมชอบทำตามสบาย แต่บางครั้งก็ต้องทำตัวเป็นทางการ
ความจริงไม่จำเป็นต้องออกไปต้อนรับคณะแพทย์ด้วยตัวเอง แต่ในฐานะ
ผู้บัญชาการสูงสุดในที่แห่งนี้ เขาควรทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดี เพื่อลดทอน

ความเหลื่อมล้ำในหลายๆ ด้าน คนเราต้องอยู่ร่วมกันนาน บางคนอาจมาแค่ชั่วคราว แต่อย่างไรเสียเขาก็ต้องให้ทุกคนได้เห็นว่าเขาให้ความสำคัญต่อการมาที่นี้ของบุคลากรทางการแพทย์ทุกคน

ร่างสูงใหญ่เกือบร้อยกิโลกรัมเดินอย่างทรงหนองอาจ สวมกับตุแลด้านความมั่นคง ตามด้วยคนสนิทมือขวาอย่าเชอูสและเหล่าทหารองครักษ์ ออกจากห้องควบคุมพิเศษ ตรงไปยังห้องชั้นล่างสุด มีกระจกกันกระสุนเป็นตัวแบ่งซอยห้องเพื่อไม่ให้ดูทางการและอึดอัดเกินไป

คณะแพทย์นั่งอยู่บนเก้าอี้ ซึ่งมีโต๊ะไม้เป็นรูปครึ่งวงรี ห้องนี้เป็นทั้งห้องประชุมและห้องพัก ทุกคนอยู่ในอิริยาบถสบายๆ หนึ่งในนั้นคือแพทย์หญิงपालิน เธอกำลังพูดคุยกับคณะแพทย์จากอีกสองโรงพยาบาล เธอหันมายังประตูเมื่อมีเสียงของทหารนายหนึ่งรายงานว่า ท่านซีความเซมมาถึงแล้ว

“สวัสดิ์ทุกคน ผมซีความเซม บัญชาการสูงสุดในฐานทัพนี้ ยินดีต้อนรับทุกคน”

น้ำเสียงท้าวหุ้ม แววดาดุดัน ใบหน้าไม่ได้ไร้รอยยิ้มเสียทีเดียว อย่างน้อยก็ยังแย้มปากเล็กๆ ทำให้บรรยากาศอันแสนน่ากลัวลดความอึมครึมลง

ดวงตาคู่คมสีน้ำตาลกวาดมองคณะแพทย์ ก่อนเดินมาจับมือกับทุกคน และทุกคนก็แนะนำตัว กระทั่งมาถึงแพทย์หญิงคนสุดท้าย

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะซีความเซม”

“ยินดีที่ได้พบกัน แพทย์หญิงपालิน” เธอยังไม่ได้แนะนำตัว แต่อีกฝ่ายก็เอ่ยชื่อออกมาเสียก่อน ดวงตาคู่คมสบหนึ่งๆ แต่แฝงเร้นอันตรายไว้มากมาย พอๆ กับการจับมือที่ทั้งแน่นและนานกว่าคนอื่น

“ค่ะ” เธอตอบ

“หวังว่าคุณจะทุ่มเทกับงานที่ได้รับมอบหมาย”

ปาลินเก็บซ่อนความหงุดหงิดกับสายตานี้ สายตาที่ทำให้เธอ
อยากควักลูกตา เต็มไปด้วยความดูแคลน แน่ละ เธอเป็นแพทย์หญิง
ที่อายุน้อยสุด และหน้าอ่อนสุด ไม่แปลกหากจะถูกเอาไปเปรียบเทียบกับคนอื่น และเธอเป็นเอเชียใต้เต็มตัว ไม่ใช่ลูกครึ่ง และโดยเฉพาะ
กับเหตุผลบางอย่างที่รู้ดีแก่ใจ

“แน่นอนค่ะ นั่นคืออาชีพของฉัน ถึงท่านซีคไม่กำชับ ฉันต้อง
ทำหน้าที่ของตัวเองเต็มที่อยู่แล้ว โดยไม่มีเรื่องไร้อารมณ์อื่นมาเจือปน”
เน้นย้ำตรงคำท้าย แต่นั่นไม่ได้ทำให้ซีคความระคายความรู้สึกกับ
ความอวดดีที่คนตัวเล็กแสดงออกมา

“ก็ขอให้เป็นอย่างนั้น”

“แล้วท่านซีคจะได้เห็น”

“ก็รอดูอยู่”

“ค่ะ” กระแทกเสียงเล็กๆ ไม่อยากใส่อารมณ์มาก เกรงคนอื่น
จะหันมาสนใจ

ปาลินมองเห็นแค่กลางความยุ่งยากรออยู่ข้างหน้า ตลอดระยะเวลา
สองสัปดาห์ที่ต้องพักอยู่ที่นี้ เรื่องงานเธอไม่กังวลเลย แต่เรื่องความ
อึดอัดต่างหาก มันจะต้องมีเรื่องทำให้รำคาญอย่างแน่นอน แววดาของ
คนตรงหน้าหาเรื่องขนาดนั้น

1

ปะทะ

“หมอปาลิน”

“คะ ว่าไงคะหมอเชส” ทำงานกับหมอก็เจอแต่หมอและพยาบาล เป็นส่วนใหญ่ หมอเชสเป็นแพทย์จากโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เป็นเอกชน เหมือนกัน เห็นว่ามาประจำที่นี้บ่อยๆ เพราะชอบออกหน่วยแพทย์ เคลื่อนที่ มาทุกครั้งก็จะเด็กลงกว่าๆ เขาเป็นคนเข้ามาทักทายเธอก่อน

“พักห้องไหนเหรอครับ”

“ห้องนั้นคะ” ห้องพักเป็นแบบห้องเล็กๆ ไม่ได้ใหญ่มาก แต่มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน เท่าที่สำรวจดู มีเน็ต โต๊ะนั่งทำงาน ส่วนตู้เสื้อผ้าเป็นแบบฝังไว้กับผนังห้อง ทำให้ไม่มีเฟอร์นิเจอร์เกะกะ พื้นที่ห้องเกือบๆ เท่าโรงแรมทั่วไป ดีหน่อยตรงที่ห้องไม่เป็นห้องทึบ แต่จะมีด้านหนึ่งเป็นผนังกระจกมีผ้าม่านกัน ถ้าดึงผ้าม่านออกจะเห็นทะเลทรายกว้างใหญ่และภูเขาที่ทอดยาวสุดลูกหูลูกตา

“เอาของไปเก็บหมดหรือยังครับ”

“คะ เรียบร้อยแล้ว”

“ผมพักห้องตรงกันข้ามเลยครับ” คุณหมอหนุ่มยิ้มกว้าง และเป็นรอยยิ้มที่ปาลินเห็นแล้วเข้าใจในทันที เรียงง่ายๆ ว่าชายขนมจีบเธอชินซะแล้ว ขนาดกับหมอโรงพยาบาลเดียวกันยังจีบเธอหลายคน แต่ตอนนี้ก็เหลือแค่หมอทาริคนเดียว คนอื่นยกธงขาวไปหมดแล้ว

ไม่ปฏิเสธว่าตัวเองเป็นคนหน้าตาดี และผิวหน้าอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง ชนิดที่ว่าพอบอกอายุกับใครแล้วแต่ละคนก็ได้แต่ถามยั่วว่า มันใช่หรือ เพราะอายุเธอไม่น่าจะถึงยี่สิบด้วยซ้ำ ถึงได้โดนแพทย์หลายคนชม่นเรื่องความสามารถ แต่ระยะเวลาไม่นานเธอก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า หน้าตากับอายุมันคนละเรื่องกับความสามารถที่มีเกินตัว

“ไปเดินเล่นกันไหมครับ”

“เขาจะไม่ว่าเอาเธอคะหมอเชส”

“ไม่น่าว่านะครับ เห็นบอกให้ทำตามสบาย”

คนฟังพยักหน้าเบาๆ เน้นนอนว่าการทำงานของเราจะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับอาคารบัญชาการของทหาร เพราะที่นี้ก็เปรียบเสมือนโรงพยาบาลอีกแห่งสำหรับรองรับคนไข้ฉุกเฉินไม่ยกเว้นกรณี แม้แต่ชาวบ้านก็มารักษาได้ เป็นข้อดีที่ปาลินเห็นด้วย แม้จะเป็นเขตทหาร แต่ประชาชนนั้นสำคัญที่สุด หากเขาเจ็บป่วยเราต้องดูแลให้เต็มที่ สมกับเป็นรัฐของชาติ เป็นที่พึงยามยากแบบไม่เลือกปฏิบัติ

“ที่นี้ใหญ่เหมือนกันนะคะเนี่ย”

“ครับ ผมมาทุกปี ปีละหลายครั้ง”

“ฉันมาครั้งแรกค่ะ”

“หมอปาลินมาแล้วจะตั้งใจครับ ผมชอบการทำงานร่วมกับทหาร รวดเร็วดี มาที่นี้ทำให้เราได้เปิดหูเปิดตา เพียงแต่อาจไม่ได้สะดวกสบายเหมือนอยู่ในเมือง แต่เรื่องบรรยากาศ มันเป็นธรรมชาติดี”

ปาลินเห็นด้วยเลย ที่นี้ร่มรื่นมาก เป็นฐานะทัพที่มีต้นไม้เต็ม

ไปหมด เห็นว่าด้านหลังเป็นป่าใหญ่เลยละ และห่างออกไปน่าจะเป็น
อาคารเก็บคลังอาวุธ ตามแผนผังที่ได้รับมา เพราะที่นี้ค่อนข้างกว้าง
เป็นฐานทัพใหญ่บริเวณชายแดน

“ถือเป็นความแปลกใหม่เลยอะ”

“พรุ่งนี้ตอนแปดโมงเราจะออกหน่วยกันนะครับ”

“ดีค่ะ”

“รู้ใหม่ครับ ในทีมแพทย์มีแต่คนพูดถึงหอมปาลิน”

คนฟังเอียงหน้าเล็กน้อยเล็กคิ้วเป็นคำถาม แต่ก็พอเดาออกว่า
ทุกคนจะพูดถึงตัวเองไปในทางไหน

“ยังไงคะ”

“สวยน่ารักเหมือนตุ๊กตาครับ”

“แค่นั้นหรอคะ”

คุณหอมสาวยังเอียงหน้าทำหน้าตาน่ารัก แนนอนว่าทั้งคู่คุยกัน
อยู่ชั้นบน ซึ่งสามารถมองเห็นจากอีกฝั่งซึ่งมีกระจกกันเอาไว้ แต่นั่น
ไม่ได้อยู่ในความสนใจของคุณหอมสาว ใครจะรู้จะเห็นก็ช่างสิ ในเมื่อ
เราสองคนบริสุทธิ์ใจในฐานะเพื่อนร่วมงาน

“มีครับ น่ารักแต่ดู”

คราวนี้คุณหอมสาวหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ก็เนีย เวลา
ทำหน้าที่ มีคนบอกว่าเธอดู แล้วคิดว่าคงจะมีใครได้ยื่นกิตติศัพท์
มาบ้างไม่มากก็น้อย ในวงการแพทย์อะเนอะ มันก็ไม่ได้กว้างเท่าไรหรอก
และโรงพยาบาลเอกชนก็มีเพียงไม่กี่แห่ง บางที่มีแพทย์หมუნเวียน
จึงไม่ต้องแปลกใจหรอกหากเรื่องต่างๆ จะรู้กันแบบทั่วถึง

ปาลินเห็นงาใครบางๆ เหมือนจะเดินมาทางนี้ แต่สุดท้ายก็เหมือน
จะเดินกลับไปทางเก่า ช่างเหอะ ตอนนี้อากนอนพักเอาแรงสักสิบ
พรุ่งนี้มีงานต้องทำมากมาย และบ่ายนี้มีการประชุมเตรียมความพร้อม
ชี้แจงเรื่องต่างๆ ให้เข้าใจตรงกันอย่างเป็นทางการ

“ออกไปเดินเล่นไหมครับ”

“ขอตัวก่อนแล้วกันค่ะ ฉันอยากพักผ่อน”

“คงเดินทางเหนื่อย”

“นิดหนึ่งค่ะ อยากออมแรงไว้พรั่งนี้ด้วย”

“พักเที่ยงไปกินข้าวที่ห้องแค่นี้นะครับ”

“ได้ค่ะ”

“แล้วพบกันครับ” คุณหมอมดมยิ้มละลายใจส่งมาให้ แต่มันไม่ได้ทำให้ปาลินผู้มีภูมิ شأنแพศตรงข้ามดีรู้สึกหัวโนไหวแม่แต่น้อย

ปาลินเอนกายนอนบนเตียง เปิดแอร์ในอุณหภูมิที่พอดีไม่แรงจนเกินไป ดวงตากลมโตมองเพดานสีครีมที่ประดับด้วยหลอดไฟดวงเล็กที่สุดเป็นมุม สมองตรองคิดอะไรบางอย่าง บางอย่างที่มีมันส่งผลให้หัวใจเต้นแรง แต่ช่างเหอะ ก็แค่พยายามแยกประสาทออกไป

เธอมาทำงานคงไม่มีอะไรแบบที่กังวลหอรอกมั้ง เม้มปากเล็กน้อย สูดลมหายใจ เคยมีคนบอกว่าเธอเป็นคนเก่ง ก็จริง ที่ว่าเก่ง แต่คนเก่งบางทีมันก็อ่อนแอและอ่อนไหวได้ เพียงแต่เลือกจะเก็บไว้ให้ลึกสุดใจ อ่อนแอเฉพาะยามอยู่คนเดียว แต่ภายนอกต้องเข้มแข็งเสมอ นั่นคือวิธีการจัดการกับความรู้สึกของตัวเอง อาจด้วยอาชีพแพทย์กระมัง มันหล่อหลอมให้ปาลินคิดว่าตัวเองเกิดมาเพื่อช่วยเหลือคนอื่น

“บ้างจริง ทำไมต้องนึกถึงผู้ชายคนนั้นด้วย”

อย่าแปลกใจว่าใบหน้าของใครผุดเข้ามาในหัวของคุณหมอสาว ก็ท่านซีควาเสมออย่างไรจะใครละ สายตาดูแคลนนั้นมันทำให้เธอไม่โอเคใจเหี้ยมเธอซัดๆ กับแพทย์หรือที่มงานคนอื่นๆ เขาก็พูดดีด้วย

“คอยดูนะ อย่าให้ได้แผล ฉันจะจัดการให้” ดวงตากลมโตหรืออย่างหมายมาด ไม่ได้จะใช้อาชีพไปรพรรณใครหอรอก ก็แค่...รอเวลาเอาคืนอย่างเดียว

“นอนๆ”

บอกตัวเองให้นอนพัก เพราะตอนนี้อยู่ในช่วงรีแล็กซ์ พຽງนี้ไป ต้องเริ่มงานเลย เธอคว้ามือถือมาต่อสัญญาณอินเทอร์เน็ตแล้วส่งข้อความหาเฟย์กับอาจารย์หมอ ว่าถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพแล้ว ทั้งสองคนจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง ส่วนหมอทาริค เขาคงอยู่ระหว่างเดินทางเหมือนกัน

อีกติกหนึ่งมองจากตรงนี้มีสะพานเชื่อมระหว่างตึก ดูเหมือนจะมีความโกลาหลเกิดขึ้น ไม่นานเจ้าหน้าที่ก็ประกาศเสียงตามสายเรียกทีมแพทย์ที่เพิ่งมาใหม่ทุกคน รวมถึงเธอด้วย ปาลินรีบคว้าเสื้อกาวน์มาสวมทับ โชคดีเธอสวมผ้าไปจึงทำให้การเดินทางคล่องตัว จนมาอยู่ชั้นล่างสุดเป็นห้องฉุกเฉิน

เห็นหมออีกท่านที่น่าจะเป็นหมอมหากรเข้าช่วยทำซีพีอาร์ ส่วนอีกคนร้องโอดโอย เธอจึงรีบเข้าไปช่วยแล้วสอบถามอาการ เพราะยังรู้อาการมากเท่าไร ก็จะเป็นประโยชน์ ทำให้กำหนดทิศทางในการรักษาได้เร็วว่าจะต้องรักษาแบบใด สายตาของเธอพลันเห็นรอยตรงข้อเท้า

“เกิดอะไรขึ้น”

“โดนงูกัดค่ะ”

“แล้วคนนั้นล่ะ” ปาลินหันไปถามผู้หญิงที่เข้ามาด้วย จากเสื้อผ้าปอนๆ มอมแมมๆ น่าจะเป็นชาวบ้านธรรมดา แต่คงเกิดเหตุอะไรขึ้นแน่หนอนว่าตึกนี้รับรักษาคนไข้นอกด้วย

“ไอนั่นมันจมน้ำ มันจมน้ำ แล้วผัวฉันจะเข้าไปช่วย แต่งูกัดก่อน”

จับใจความได้คร่าวๆ เหมือนว่าเป็นบททดสอบ หมอประจำทำซีพีอาร์จนผู้ชายคนนั้นสำลักน้ำออกมา ทำให้ทุกคนใจชื้นว่าอย่างน้อยตอนนี้ก็น่าจะปลอดภัยในระดับหนึ่ง ส่วนเธอรีบรุดเข้าห้องไปกับพยาบาล เพื่อรักษาคนที่ถูกงูกัด เธอสอบถามทีมแพทย์จึงรู้ว่าที่นี้

มีเซรุ่มเยอะมาก เพราะแม่จะเป็นทะเลทรายเว้งว่าง แต่สัตว์มีพิษและ
อันตรายก็เยอะเช่นกัน จึงต้องมียาไว้รักษาเก็บไว้พอประมาณ

“ดีนะมีเซรุ่ม”

ทั้งหมดช่วยกันปฐมพยาบาล ทำความสะอาดบาดแผลและ
ฉีดเซรุ่ม ก่อนให้คนไข้รีบเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วพาไปพักฟื้นยังห้องพัก
ซึ่งเป็นห้องพักรวม แต่ก็มีกั้นระยะห่างให้ไม่อึดอัด หนึ่งห้องจะ
นอนพักได้แปดเตียง มีแยกห้องหญิงชายเพื่อความสะดวกในการรักษา

“คุณหมอทำงานไวมาก”

“มันต้องช่วยกันอยู่แล้ว”

“แต่คุณหมอลงมาเร็วมากเลยนะคะ” พยาบาลที่ดูมีอายุเล็กน้อย
ยิ้มให้เธอ ส่วนนursesพยาบาลที่เข้ามาช่วยหามคนไข้สองคนก็อ้อมศีรษะ
ให้ปาลินเช่นกัน

เธอเป่าปากพู่เมื่อทุกอย่างโอเคแล้ว ไม่ได้ตื่นเต้น เพียงแต่
แปลกที่แปลกทางไม่รู้จะได้อยู่ตรงไหน คงต้องใช้เวลาลักพักกว่าจะ
ปรับตัวให้เคยชิน

“คุณหมอกินข้าวเที่ยงหรือยังคะ”

“ยังไม่หิวเลยคะ” หันไปตอบพยาบาล

“รีบไปกินเถอะคะ ที่นี้เวลารับประทานอาหารเที่ยงค่อนข้างฟิซซ์คะ
ส่วนอาหารเย็นจะไม่ฟิซซ์ เพราะแม่บ้านจะได้มีเวลาพักผ่อน” นี่เป็น
อีกข้อที่เธอต้องเรียนรู้สินะ

“แล้วพวกคุณกินแล้วหรือยัง”

“พวกเราเรียบร้อยแล้ว” ปาลินจึงรีบล้างมือให้สะอาดแล้วเดิน
ออกนอกห้อง พอเห็นนาฬิกาเรือนใหญ่จึงรู้ว่าตอนนี้บ่ายโมงกว่าแล้ว
นี่เราหลับไปนานขนาดนี้เลยเธอเนี่ย ช่วงขาเรียวลี้วผ่านเข้าไป
เส้นทางของห้องแค่นทีน พอเข้าไปก็เห็นทหารกำลังนั่งกินข้าวกัน
ลึบกว่าคน แต่ละคนหันมาให้ความสนใจเธอแล้วส่งยิ้มให้ ปาลินยิ้มตอบ

ไม่อยากถูกกล่าวหาว่ายังไม่เข้าท่า อีกอย่าง ที่นี่คือฐานทัพ จะเจอแต่ทหารก็ไม่แปลก เธอไม่ใช่คนไร้ปฏิสัมพันธ์ขนาดจะยิ้มให้คนอื่นไม่เป็น

“สวัสดิ์ค่ะคุณหมอ”

“สวัสดิ์ค่ะ รับประทานได้ใช่ไหมคะ”

“ได้ค่ะ” ส่งยิ้มให้แม่บ้าน อาหารก็ง่ายๆ มีข้าวและกับข้าวอีกสามอย่าง เป็นอาหารแบบอาหารับ กลิ่นเครื่องเทศอาจจะแรงไปสักนิด แต่อยู่ที่นั่นมาจนชินแล้ว และก็มีขนมปัง คือแทบจะเป็นบุฟเฟ่ต์ในโรงแรมอยู่แล้ว เธอไม่ลืมหงกแพ้อื่นๆ มาด้วยหนึ่งถ้วย

รอยยิ้มของเธอหวานเหมือนใบหน้า เธอรับถาดอาหารแบบหลุมจากแม่บ้านแล้วเดินมานั่งตรงโต๊ะตัวที่ว่างติดกระจก ตักอาหารเข้าปากแล้วเคี้ยวๆ รสชาติถือว่าใช้ได้ บรรยากาศกินอาหารหลุมไม่ได้เกิดขึ้นมานานเท่าไรแล้วนะ ใบหน้าหวานผลอยิ้มกับตัวเอง ก่อนจะต้องเงยหน้าเมื่อมีถาดอาหารอีกใบวางบนโต๊ะตัวเดียวกัน

ร่างสูงใหญ่ใบหน้าหนึ่งๆ ดุดันก้าวเข้ามานั่งลงหลังจากดิ่งเก้าอี้ออกมา มองใบหน้าของอีกฝ่ายเล็กน้อยก่อนตักอาหารเข้าปาก แล้วเงยหน้ามองคนที่ยิ้มอยู่คนเดียว ทว่าตอนนี้เจ้าตัวกลับเหม้มปากออกอาการไม่พอใจ คุณหมอแบบไหนอารมณ์ขึ้นง่ายเหลือเกิน

แพทย์หญิงปาลินขมวดคิ้วมุ่น ก่อนหน้านี้อารมณ์ดีที่ได้ทำงานและช่วยเหลือชาวบ้าน นั่งยิ้มดีๆ จู๋ๆ ต้องมาหน้ายุ่ง เธอกำลังรู้สึกเหมือนว่าถูกก่อกวน ใช่ เป็นการก่อกวนทางจิตใจอย่างร้ายแรง และการส่งสัญญาณมาตั้งแต่เราจับมือกันเมื่อตอนสาย คนต้องการหาเรื่องเธอ

“โต๊ะมีตั้งเยอะไหมคะ”

“อยากนั่งตรงนี้” สีความเซมตอบหน้าตาย หน้าหนึ่งๆ แผงความดุตันของเขาทำให้บรรยากาศมากขึ้นอย่างเหลือเชื่อ ทหารคนอื่นมองมาอย่างสนใจ ด้วยปกติท่านซีคแทบไม่ยุ่งหรือวุ่นวายกับใคร การที่จู๋ๆ เดินไป

นั่งกับคุณหมอคนสวยจึงเป็นเรื่องแปลกใหม่และอยู่ในความสนใจ

ความจริงหลายคนเห็นความผิดปกติตั้งแต่ท่านซึคพูดกับแพทย์หญิงคนน่ารักแล้ว พูดและทักทายนานกว่าคนอื่น จะว่าชอบก็ไม่แน่ใจ แต่เรื่องสนใจอันนี้แน่นอน แต่ซึคหนุ่มไม่ได้สนใจเพียงแค่หันไปมอง ทหารคนอื่นก็รีบหันหน้ากลับไปจัดการข้าวของตัวเองต่อ

“งั้นฉันขอตัว”

“อ่อน”

“ท่านซึคว่าใครคะ”

“แล้วคิดว่าใคร ในเมื่อมีแค่สองคนตรงนี้” ดวงตาคู่คมดูร้ายและดูน่ากลัวมาก หากแต่คนที่ประสานสายตาคือแพทย์หญิงปาลิน หมอแบบนี้เจอคนไข้มานักต่อนัก จะมาหวาดกลัวอะไรกับผู้ชายหน้าดู

ผีเน่มากเลยมั้ง เมื่อยบ้างหรือเปล่าเออะ ต้องคอยดึงหน้าให้ดูให้หนึ่งเข้าไปแบบนี้ เห็นแล้วเมื่อยแทนค่ะ

“คุณต้องการอะไรคะ”

“นั่นสิ ต้องการอะไร” ดวงตาคมปลาสีน้ำตาลทอประกายจัดจ้านไปหน้ากรำวกระด้าง

เธอสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ กำลังเจอเข้ากับนักกวนประสาทระดับโลกเลยหรืออย่างไร ต้องบอกตัวเองให้ขุ่นหนอพองหนอ แต่การจะลุกจากตรงนี้ก็ดูจะเป็นการถอยง่ายเกินไป

ความจริงปาลินรักสงบไม่ค่อยยุ่งกับใคร ทว่าสำหรับคนตรงหน้าระหว่างเรามีอะไรมากกว่านั้น และมีแค่เราเท่านั้นที่รู้ว่าในอดีตมันเคยเกิดอะไร

“ถ้าจะก่อกวน รบกวนให้หุบปาก”

“ห้ามได้?”

เกลียดในความท้าทายเหลือเกิน คนอะไรเวลาผ่านไปนานแค่ไหนก็ไม่เคยเปลี่ยน ดุดันเจ้าอารมณ์ ไร้เหตุผล ก็ไม่แปลกใจหรอกที่จะ

ยังโสดมาจนป่านนี้นะ เธอมองตาดูไม่ต่างกัน เรียกได้ว่าเราสองคน
ตาต่อตาฟันต่อฟัน ไม่มีใครยอมลดราวาศอกให้กัน เหมือนต่างก็
เต็มไปด้วยทริลอันแรงกล้า

“ซีควาเซม ว่างมากเหรอคะ มาทำตัวเป็นอันธพาลใส่หม้อ”

“หี มาถึงก็ไปรยเสนห์” อา...เข้าใจแล้ว เขาคงเห็นเธอกับหม้อเซส
คุยกันสินะ เหอะ สอดไม่เข้าเรื่อง

“เหรอคะ แล้วไง ฉันจะคุยจะไปรยเสนห์ใส่ใครท่านซีคต้องยุ่ง
ด้วยเหรอ ถามจริง” เลิกคิ้วเล็กน้อยตามสไตล์ เห็นหน้าตาน่ารักแบบนี้
เธอไม่ใช่คนยอมคนนะ แรงมาแรงกลับไม่โงง

คนอย่างหม้อปาลินเคยกลัวใครเสียที่ไหน เขาเองก็น่าจะรู้แะใจ
ว่าถ้าเขาเหวี่ยงมาเธอก็พร้อมเหวี่ยงกลับแบบที่เรียกได้ว่าเสมอภาคกัน
เราสองคนมีนิสัยแรงด้วยกันทั้งคู่ แต่ช่างก่อน ไม่ต้องไปนึกถึงมันเหรอ
อดีตนะ นึกไปก็ไม่มีอะไรหวนคินย้อนกลับมาให้แะใจ

“มาทำงาน ไม่ใช่มาอ่อยเหยื่อ” น้ำเสียงเย็นยะเยือกของเขา
ไม่ได้ทำให้เธอหวั่นใจ กลอกตามองรอบๆ แล้วตัดอาหารใส่ปากเคี้ยวๆ
ยั้งเขาไม่พอใจ ยั้งเขาพยายามพูดจาให้เธอสำนึก บอกเลยปาลินจะทำ
ในสิ่งตรงกันข้าม คงเป็นข้อเสียของเธอ ซึ่งมักแสดงออกเฉพาะกับ
คนบางคน

และคนคนนั้นคือซีควาเซม

“ฉันก็มาทำงานนี่คะ”

“หี ให้มันจริง”

“ฉันเป็นหม้อ ก่อนมากินข้าวนี้ก็ทำงานจุกเงินมาด้วย มันจะ
ไม่เป็นการมองในแง่ร้ายเกินไปหน่อยเหรอ” ก็บอกแล้วไงว่าไม่ยอมใคร
เหมือนกัน

ดวงตากลมโตจิกๆ มองมาอย่างแะเรื่อง ตัวแค่นี้แต่ยังอวดเก่ง
เหมือนเดิม เขารู้ว่าเธอเก่ง เก่งแบบสามารถปกป้องตัวเองได้ รู้ว่าเธอ

ไม่ชอบความพ่ายแพ้ และเธอชอบเอาชนะ ผู้หญิงคนนี้มีหน้าตาเป็นอาวุธ ผู้ชายคนไหนเห็นเธอก็อ่อนระทวยด้วยกันทั้งนั้น และไม่อยากจะยอมรับว่าหนึ่งในนั้นก็คือเขา

ใช่ ซึ่ควาเซมเคยเป็นคนที่เคยคลั่งไคล้ แต่ช่างเถอะ เส้นทางที่เป็นไปไม่ได้เขาก็ไม่ฝืน ปวยการมานั่งนึก ให้เราเป็นคนแปลกหน้า ต่อกันแบบนี้แหละ หลอกตาคนอื่นไปวันๆ ว่าแค่คนเคยรู้จัก

จะมีก็แต่เซอุสคนเดียว มันรู้ว่าชีวิตของเขาเป็นไปอย่างไร หากอดีตก็ไม่เคยย้อนคืน เจกเช่นสายน้ำที่ไม่เคยไหลย้อนกลับ

กรามสองข้างขบเข้าหากันแน่น เขาเกลียดสายตาทำท่ายแบบนี้ หน้าตาหวานๆ แต่ที่แท้แอบเคลือบยาพิษ เธอมันผู้หญิงใจร้าย ร้าย อย่งไรก็ร้ายไม่เปลี่ยน

“เธอรู้ดีแกใจปาลีนิ”

“รู้ดีเรื่องอะไรคะ เรื่องงานฉันรู้ ส่วนเรื่องอ่อยเหยื่อ...มันแล้วแต่คนจะมอง”

“อยากลองเล่นกับไฟว้างั้น”

“ก็เล่นประจำ” ยังไม่มีที่ท้าวว่าจะนั่ง ยอมลงให้ไม่ได้เลยสักครั้ง ช่วยไม่ได้ มันเป็นข้อเสียของปาลีนิ เธอไม่ชอบความพ่ายแพ้

“ร้ายนัก”

“ท่านซึ่คก็ร้ายไม่ต่างกัน”

“ต่างสิ เพราะคนที่ร้ายกว่าคือเธอ” แพทย์หญิงปาลีนิส่งสายตาดูกลับมา ว่าจะไม่แล้ว แต่เขาก็ยังทำท้อยากพื้นผอยหาคะเซ็บ

ผู้ชายตรงหน้าไม่เคยเปลี่ยน ยังดูดีและหน้าหนึ่งเหมือนเดิม แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปตามชื่อเสียงที่เคยได้ยินคือความเหี้ยมโหดของเขา ตามยศที่เขาได้ครอบครองหลังกลับมาทำงานที่บ้านเกิดเมืองนอน เธอก็ไม่ได้ติดตามข่าวอะไรอีกเลย เพราะไม่มีอะไรจำเป็นต้องนึกถึง จนกระทั่งย้ายมาทำงานที่นี่

เหล่าพยาบาลบอกว่าน้องชายผู้ปกครองประเทศยังโสดและ
หล่อมาก ก็คือเขานั่นเอง ทว่าในตอนนั้นเรารู้จักกันเขายังไม่ได้ถูก
แต่งตั้งด้วยตำแหน่งนี้ เราสองคนเหมือนอยู่คนละโลกนั้นแหละ
ก็สมแล้วที่สุดท้ายก็ต้องกลายเป็นคนไม่รู้จักกันอย่างเช่นวันนี้

“เราต้องอยู่กับปัจจุบันค่ะ”

“ฉันก็อยู่”

“เหอะ เป็นคนเริ่มก่อนยังมีหน้ามาว่าอยู่กับปัจจุบัน”

“พูดให้มันดีๆ แพทย์หญิงปาลิน”

“แล้วฉันพูดไม่ดีตรงไหน ซึ่ควาเซม” ตาสองคู่สบกัน เป็น
แพทย์หญิงคนน่ารักที่ยื่นหน้าเข้าไปใกล้อย่างลึ้มตัว นั่นเพราะความ
อยากเอาชนะนะ หลายๆ คนในห้องนี้เริ่มหันกลับมามองอีกครั้ง เพราะ
เสียงพูดของทั้งสองคนไม่ใช่เบาๆ ซึ่ควาเซมยิ้มร้ายๆ มุมปาก กวาดตา
มองรอบๆ

พอคุณหมอสาวหันมองรอบกายก็ต้องกะพริบตาปริบๆ ขยับตัว
มานั่งหลังตรงอย่างเดิม แล้วจัดการอาหารในถาดหลุม ไม่อยากสนใจ
คนตรงหน้าอีกแล้ว มองเห็นอีกฝ่ายก็ตักอาหารเข้าปากเช่นกัน คนที่
คุยกันตั้งเมื่อครู่ตอนนี้กลับกลายเป็นเงียบใ้ส่กัน ได้ยินแค่เสียงช้อน
กระทบถาดและเสียงลมหายใจ

บ้างจริง ภาวะเดดแอร์แบบนี้คืออะไร ปาลินเกลียดความกลายเป็น
จุดสนใจ มันน่าหงุดหงิดมากนะ เวลาไม่มีใครจับจ้อง มันเป็นเพราะ
เขาคนเดียวที่เข้ามาใกล้เธอทำให้กลายเป็นจุดสนใจ คุณหมอสาว
ถอนหายใจพรีดยาว เหลือบมองคนตรงหน้าอย่างไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก

“กินเหมือนแมวดม”

“ฉันก็กินเท่านั้น”

“ระวังจะเป็นลม”

“ฉันเป็นหมอ รู้ตัวดีว่าต้องดูแลตัวเองยังไง ไม่ต้องกังวลหรอกค่ะ”

กระแทกเสียงใส่ซะ อย่าคิดนะว่าเธอจะหงอกลัวเขา แม้ลึกๆ ก็ยังแอบกลัว

“ปากดีขึ้นเยอะ”

“คงนั้น ปกติก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว เวลาทำให้เราแข็งแกร่ง”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ” วาเซมเอ่ยเสียงเย็น การพบกันครั้งนี้ของเราจะว่าโลกกลมหรือกรรมลิขิตก็ไม่อยากคิดให้เสียเวลา แต่ตอนนั้นเขามีบางอย่างในใจแล้ว บางอย่างที่เธออาจไม่รู้ตัว

“คุณต้องการอะไรกันแน่ เกลียดกันมากจนอยากเกลี้ยงกันหรือ”

“แล้วทำไมต้องเกลียดล่ะ” ชิคหนุ่มยิ้มถามยิ้มมุมปาก จ้องมองใบหน้าน่ารักอย่างรอคอย ไม่อยากยอมรับว่าเวลาผ่านไปเธอโตขึ้น แต่ความอ่อนเยาว์ของใบหน้าก็ยังคงเส้นคงวา หน้าอย่างกับเด็ก ไม่คิดว่าทางโรงพยาบาลจะส่งเธอมา เขารู้ว่าเธอมาทำงานที่นั่น เคยเห็นตอนเข้าไปประชุม แต่ก็ไม่ได้อะไร เพราะเราต่างมีหน้าที่ความรับผิดชอบ เมื่อเดินร่วมทางกันไม่ได้ก็ให้มันแยกออกไป

ทว่า...ไอ้โลกใบนี้ก็มักเหวี่ยงอะไรใหม่ๆ กลับเข้ามาในชีวิตอีกครั้ง แบบไม่ทันตั้งตัวเสมอ

“อยากกลับไปไหม ฉันจะได้ให้เจ้าหน้าที่ขับเฮลิคอปเตอร์ไปส่ง”

“ทำไมต้องกลับ อาจารย์ส่งฉันมา ฉันจะทำหน้าที่ตัวเองให้ดีที่สุด”

“ให้มันจริง”

“ดูแคลนกันมากไปแล้วนะ” เธอว่าเสียงดู ทำหน้าทำตาเหมือนแมวพร้อมขู่ใส่ราชสีห์ตัวใหญ่

ส่วนคนดูแคลนยิ้มมุมปากร้ายๆ หน้าตาดูกร้าวเหมือนเดิม เขาไม่ได้ก้าวประสาท แต่เขาจะทำให้เธออยากรีบแจ้นกลับเข้าเมืองหลวงเลยละ จะได้ไม่คิดมาอวดเก่งใส่เขาอีก

“ที่นี้ลำบาก”

“ฉันอยู่ได้ เพราะฉันไม่ใช่ลูกคุณหนู” กระแทกเสียงใส่อย่าง

หงุดหงิด เอาตรงๆ ตอนนี้ไม่มีอารมณ์กินข้าวแล้วละ เขายืนยันก่อน
อารมณ์กันขนาดนี้

“กลัวจะต้องมาเป็นภาระให้ทหารมากกว่า”

“นี่ท่านซิค จะบอกอะไรให้นะ ว่าฉันไม่ใช่ตัวภาระ ฉันไม่ใช่
คนประเภทนั้นแน่ อย่าเอาความคิดแยะๆ มาปรับปรำเพียงเพราะ
เรื่องส่วนตัว แยกแยะหน่อย” เธอว่าเสียงเซียวแล้วลุกขึ้นเดินเอาถาดไป
อีกด้าน ซึ่งที่นั่นต้องเก็บถาดเอง นำอาหารที่เหลือไปเทใส่ในถังเศษอาหาร
แล้วนำถาดไปไว้ที่อ่างที่เตรียมไว้ให้

“หี ผู้หญิงอวดดี” ยังเดินตามมาต่อแยท่ามกลางสายตาทหาร
หลายคน

“จะตามมาทำไม”

“ฉันจะออกทางนี้”

“ประตูมีตั้งหลายบานเถอะ” คุณหมอสาวส่งค้อน

“คิดจะมาอ่อยหรือไง จำไว้ว่าไม่ได้ผล” โอ๊ย เกลียดคนมโน
จังเลยอะ นี่มาทำงาน ก็บอกว่ามาทำงาน จะยัดเยียดให้เป็นหมอ
สายอ่อยอยู่ได้ เพลี่ยจิต

“ใครอ่อย”

“เธอไง แพทย์หญิงปาลิน”

“แล้วถ้าฉันจะทำจริงๆ ก็ไม่ผิด คนโสดทำอะไรก็ได้” หมอสาว
ยิ้มยิวนส่งให้ หมั่นใส่ในความปากร้าย

เรื่องอดีตไม่เล่าหรอก ป่วยการรื้อฟื้นในสิ่งที่ไม่มีการอยากจำ
แม้แต่ตัวของเธอเอง บางอย่าง บางการตัดสินใจ บางที่มันไม่ถูกต้อง
แต่เราก็จำเป็นต้องเลือกทางนั้น ก็สมควรและไม่แปลกใจหากเขา
จะเกลียดเธอ เพราะถ้าเป็นเธอก็คงจะเกลียดจนไม่มีวันญาติติดกันได้

ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขาโมโห จากที่เป็นคนหงุดหงิดง่ายอยู่แล้ว
ไม่อยากจะนึกถึงอดีตอันน่าเกรี้ยวกราด ว่าครั้งหนึ่งระหว่างเรามันเคย

มีช่วงเวลาหวานชื่น ทุกๆ ความรู้สึกยังฝังรากหยั่งลึกกลางใจยาวนาน จนมาถึงทุกวันนี้ อาณาภรณ์การทำลายล้างมันสูงจนไม่อยากจะเสี่ยง แต่เขาก็เกลียดแรงเหวี่ยงของโชคชะตา

“ไม่น่าเชื่อว่าจะโสด”

“พอดีคนเก๋น่าเมื่อ ตอนนั้นก็เลยโสด โอเคไหมคะท่านซีความชม” แล้วเธอก็เลี้ยงตัวเดินออกจากห้องแค่นั้นไป เชื่อเถอะว่าจะต้องมีใครนำเรื่องระหว่างเธอกับท่านซีคไปพูดแน่ๆ เพราะอีกฝ่ายที่เดียวหาเรื่องยุ่งยากใจมาให้ เธอไม่ยากกว่านายกับเขานักหรอกนะ แต่ก็คิดว่าทำงานร่วมกันได้

ดกบายทั้งหมดถูกเรียกเข้าห้องประชุม เตรียมแผนงานสำหรับวันพรุ่งนี้ โดยมีการแบ่งหน้าที่อย่างชัดเจน จะออกตรวจชาวบ้านในรัศมีทั้งหมดหกสิบกิโลเมตร โดยออกหน่วยแค่วันจันทร์ พุธ ศุกร์ ยกเว้นกรณีมีเคสเร่งด่วนชาวบ้านมาได้เราจะไปเอง โดยคนติดต่อประสานงานคือท่านผู้นำของแต่ละหมู่บ้าน

พรุ่งนี้ออกเดินทางราวๆ เจ็ดโมงเพราะแดดไม่ร้อน เดินทางโดยรถยนต์ลุยทรายอย่างดีป้องกันกระสุน ระหว่างทางแม่บ้านจะเตรียมอาหารไว้ให้ไปรับประทานแบบของใครของมัน ด้วยไม่ยากרבกวชาวบ้านให้ตระเตรียม เพราะแต่ละคนก็มีฐานะยากจนกันอยู่แล้ว นั่นคือข้อมูลที่ชี้แจงในห้องประชุม

“ยังไม่นอนหรอกครับ”

“อ้าว หมอเชส”

“ครับ เห็นหลังไวกๆ ผมเลยเดินตามออกมา” คุณหมอหนุ่มไม่ได้เห็นหรอก แต่รู้ว่าเป็นเธอจึงตามมาต่างหาก ตอนนี้เป็นเวลาเกือบสองทุ่ม ดีที่เขาอยู่ห้องตรงข้ามกับเธอจึงทำให้รู้ความเคลื่อนไหว

ซึ่งบอกตามตรงว่าเขาค่อนข้างชอบเธอ ได้ยินชื่อมานานเพิ่งเห็นตัวจริง
ไม่แปลกใจใครง่ายๆ บอกว่าเธอคือตุ๊กตาเอเชีย

“พอดีนอนไม่หลับ คงเพราะเมื่อตอนสายฉันแอบงีบไป”

“เป็นไงครับที่นี่”

“ก็ดีค่ะ ถ้าเพียงแต่...” เกือบจะพูดถึงอีตาซีค้ำหน้าดูไปแล้ว
แต่ช่างเถอะ

“แต่อะไรครับ”

“ไม่มีอะไรค่ะ” หันมาจิกยิ้มกว้างละลายใจ ไม่ได้ทอดสะพาน
แต่รอยยิ้มก็คือรอยยิ้ม เพราะแค่เธอยิ้มมีคนบอกว่าโลกก็พลันสดใส
สงสัยจะจริง เพราะหมอเซลนี่อึ้งตากังไปเลย ให้ตายดับ นี่ขนาด
ไม่ได้อ่อนโยน ถ้าเธออ่อนโยนอย่างที่ซีคี้ใจกุศลนั้นบอก รับรองได้ว่าหัวใจ
ละลายทั้งกรมทหาร

“หมอเซล”

“ครับ” แถมลืมหายใจกับรอยยิ้มน่ารัก ยอมแล้ว ยอมจริงๆ
เซลยอมเลย คุณหมอสาวหน้าตาน่ารักคนนี้มีรอยยิ้มที่ทำให้ผู้ชาย
แทบหัวใจหยุดเต้น แม้แต่เขาเองที่เป็นแพทย์ต้องยอมรับว่าหัวใจเต้น
คร่อมจิ้งหะกับรอยยิ้มเมื่อสักครู่นี้

“เป็นอะไรค่ะ”

“ยิ้มแบบนี้ ฆ่ากันให้ตายชัดๆ นะครับ”

“แคื่อยิ้มไหมล่ะคะ พอทำหน้านิ่งก็ว่าดู” ปาลินบ่นเบาๆ ก็บ่นไปงั้น
เธอเดินออกมายังสวนหย่อมบนชั้นสอง ซึ่งบริเวณนี้เหมาะจะยืนดูดาว
สวยๆ บนท้องฟ้า ที่บางทีก็หามองไม่ได้ในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วย
ตึกสูงและแสงไฟมากมายจนบดบังความงามของธรรมชาติที่อวดตัว
แก่สายตาคือตอนนั้น

“ยิ้มแบบนี้ทำให้รู้สึกผมหวง”

“อะไรนะ หวง?”

“ไม่อยากให้ใครเห็น” ท่าทางหมอเซสจะเป็นเอามาก ก็แค่รอยยิ้ม ไหมล่ะ จะจริงจังอะไรนักหนา ไบหน่าน่ารักส่ายไปมา กอดดมองดาว ที่นี้ไม่มีอะไรให้มองนอกจากดวงดาว นอกจากธรรมชาติ ก็อย่างที่เห็น ละครนะ มันคือฐานทัพย่ออมๆ แถมยังมีบริการงานผู้ป่วยอีกยี่สิบเตียง ซึ่งก็ถือว่ามีระบบจัดการที่ดี

“คุณหมอเป็นคนไทยใช่ไหมครับ”

“คะ คนไทยแท้แต่กำเนิด”

“มาอยู่ไกลไม่คิดถึงคนที่บ้านหรือครับ”

คิดถึงสิ คิดถึงทุกคนมากๆ แต่เราคุยกันบ่อยๆ แม้จะไม่ทุกวัน ด้วยเวลาของที่นี่กับเมืองไทยมันต่างกัน แต่เธอก็อยากทำหน้าที่นี้ ให้ดีที่สุด ประสพการณ์คือสิ่งที่เราใช้เงินซื้อไม่ได้ ต้องหาเอาจากที่อื่น ฉะนั้นตอนนี้อย่างไรก็ขอเดินไปให้สุดทางก่อนจนกว่าจะเบื่อจะอึดตัว

“ใครบ้างไม่คิดถึงบ้าน เพียงแต่ยังไม่ถึงเวลา”

“ดูโลกส่วนตัวสูง”

“ประมาณหนึ่งคะ” เธอหันมามยิ้มบางๆ ให้ “ไม่อยากยิ้มละลาย เตียวหัวใจของหมอเซสจะละลายกลายเป็นอากาศธาตุไปเสียก่อน

“ลมโซยเย็นดีว่าไหมครับ”

“คะ” ตอบอย่างเสียไม่ได้ ความจริงอยากออกมาสูดอากาศดีๆ คนเดียวมากกว่า ไม่รู้หมอเซสจะตามมาทำไม อยากรู้ต่อให้ชายขนมจีบ เธอก็ไม่สนหรอก

“ผมว่ากลับข้างในดีกว่าครับ”

“คะ” แล้วเดินกลับ แอบเห็นความโกหกหลอกล่อๆ ด้านล่าง เมื่อมีรถยนต์หลายคันเล่นออกไป เธอเดินแกมวิ่งไปถามทหาร

“เกิดอะไรขึ้นคะ”

“เอ่อ พอดีมีการปะทะบริเวณชายแดนครับคุณหมอ”

ทหารที่ประจำตรงบริเวณทางเข้ารายงาน ถ้าจำไม่ผิด คนที่รับวิ่ง

ไปขึ้นรถคือซีความเซมไม่ใช่เธอ

“รุนแรงหรือเปล่าคะ”

“นิดหน่อยครับ ตอนนี่เรายังลากตัวคนบงการไม่ได้ ทำให้การปะทะยืดเยื้อครับ” เพราะแบบนี้ลึนเงถึงไม่จบไม่สิ้นสักที เธอเชื่อว่าคงไม่มีใครอยากให้คนของตัวเองบาดเจ็บ หรือหนักสุดคือล้มตายก่อนวัยอันควร แต่ประเทศแถบทะเลทราย นอกจากรวยล้นฟ้า ข้อเสียเดียวที่เคยได้ยินบ่อยๆ คือการปะทะ ดีว่าเป็นการปะทะยอมๆ ไม่ได้ตกเป็นข่าว คงเพราะประเทศนี้ไม่ใหญ่หรือมีคนให้ความสนใจมากเหมือนบางประเทศ

“แล้วท่านซีคล่ะคะ”

“ไปด้วยครับ”

“ไกลหรือเปล่า”

“เป็นแบบนี้มาเกือบสองสัปดาห์แล้วครับ มีกระโจมสนามห่างจากที่นี่สามสิบกิโลเมตรครับ คินนี่ท่านซีคงไม่กลับ” พอได้ยินแบบนี้ เธอก็ไม่ตอบอะไร แค่มพยักหน้าแล้วยิ้มให้

“คุณหมอปาลิน ทำไมวิ่งมาแบบนี้ครับ ผมตกใจหมด” หมอเชส หอบเล็กน้อยเพราะเพิ่งเดินแกมวิ่งมาถึง

“พอดีเห็นเจ้าหน้าที่หลายคนนำรถยนต์ออกไป” เธอหันมาบอก

“ว่าแต่เกิดอะไรขึ้นครับ”

“มีการปะทะคะ เราแยกย้ายกันนะคะ ฉะนั้นไปนอนแล้ว” เธอพูดแค่นั้นแล้วเดินหนีกลับขึ้นชั้นสองตามเดิม เปิดประตูเข้าห้องตัวเองก็ว่าไม่รู้สึกอะไร แล้วทำไมต้องคิดไปไกลว่าคนที่เพิ่งออกไปจะได้รับอันตรายหรือเปล่า

บ้าน่า...แต่ไม่ยากให้ใครบาดเจ็บตามประสาหมอแหละ เพราะถ้าเลือกได้เราก็ไม่ยากให้ใครต้องเจ็บตัว บอกตัวเองแบบนั้น หากพอล้มตัวลงนอนกลับกลิ้งไปกลิ้งมา จนสี่ทุ่มปาลินก็ยังไม่หลับ

กระสับกระส่ายไปหมด ถอนหายใจหลายทีจนหงุดหงิดตัวเอง

เธอยกมือเสยผมที่ร่วงมาปิดหน้าผากให้ขึ้นไปด้านบน ลูกจากเตี้ยงมายนมองหน้าต่าง ซึ่งห้องพักของเธออยู่ชั้นด้านหน้า ต่างจากอีกฝั่งจะเป็นด้านหลัง ทำให้จุดนี้มองเห็นอาณาเขตอันกว้างใหญ่ของฐานทัพ ดวงตาของเธอจับจ้องยังไฟฉายทางทอดยาวไปถึงประตูรั้วเหล็กเพื่อว่า...จะมีใครกลับมารายงาน

จนแล้วจนรอดก็ไม่มีวีแววใครกลับมา จึงเดินกลับไปล้มตัวลงนอนบนเตียง ถอนหายใจหลายที กระทั่งผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว

6 ชั่วโมงนี้ออกเดินทางตามกำหนด โดยมีผู้พันเดินทางไปด้วยเพื่อความปลอดภัย และทหารอีกจำนวนหนึ่ง ไปด้วยกันรถก็ร่วมหกคันนี้ไม่กี่ชั่วโมงเลย แต่ทุกคนมาด้วยใจ มาเพื่อประชาชนโดยแท้ เห็นแล้วก็ปลื้มใจ แต่มีเรื่องติดอยู่ในใจนิดหน่อยก็ตรงที่คนที่หายไปเมื่อคืนจะเป็นอย่างไรบ้าง

“ได้ยินว่าเมื่อคืนปะทะแรง ฝ่ายโน้นมีตายหลายเลย” เสียงของพยาบาลคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ทั้งสองนั่งอยู่เบาะหลัง ปาลินจึงนั่งเงิบบรอฟัง

“จริงเหรอ”

“ใช่ ตอนเตรียมของได้ยินทหารเขาคุยกัน ก็ไม่อยากจะมารยาทหรอก แต่ก็อยากรู้”

“แล้วท่านซิคเป็นอย่างไรบ้าง” พยาบาลคนหนึ่งเอ่ยเสียงหวานดูจากสีหน้าแววตาแล้วพยาบาลคนนี้ก็เหมือนจะชอบท่านซิค เธอซื่ออะไรนะ อ้อ ฟาเรีย

“ท่านซิคเก่งเสมอ ไม่พลาด แต่ทหารมีบาดเจ็บหลายคน คุณหมอเลยเดินทางไปตั้งแต่ตีสาม” คุณหมอมองที่น่าจะหมายถึงแพทย์สนามประจำที่นี่ ซึ่งเป็นหมอทหารอยู่แล้ว

“ແ່ງຈັງ ຈັ້ນທ່ວ່ງທ່ານຊີດ”

“ແມ່ ຈະອອກນອກໜ້າໄປແລ້ວພາເຮົາ” ໄມ່ຮູ້ວ່າສອງຄົນຂັ້ງຫຼັງມີສີໜ້າຢ່າງໃດ ແຕ່ທ່ານແຕ່ງຄຳພູດຄຳຈາດລອດຈົນນ້ຳເສີຍຂອງສອງຄົນນັ້ນ ທ່ານປາລິນຮູ້ສຶກທຸກຢ່າງເທົ່າທາງເສດຖະກິດບໍ່ໄດ້

“ທ່ານຊີດຍັງໂສດ ໃຜກໍ່ມີສີໜ້າທັງນັ້ນ” ເຈົ້າຫຼ່ອນນ້ຳເສີຍມັນອຸ່ມມັນໃຈ ຄ້າເຫັນໜ້າຕອນນີ້ກໍ່ຈິ່ງເອີ້ນໄດ້ວ່າມັນໜ້າຕາມາສາໄທຍະລະນະ ປາລິນຄິດຢ່າງຫຼຸ່ນເຫຼົ່ອ ເອົາ ທ່ານແຕ່ງຕ້ອງຫຼຸ່ນເຫຼົ່ອອາກມັນ ບໍ່ຈິ່ງ ຈັ້ນເປັນອະໄກປາລິນໄດ້ແຕ່ສ່ຳໜ້າໃຫ້ກັບອາກມັນແປກໆ ທີ່ມັນເລີ່ມແປກຕັ້ງແຕ່ເດີນທາງມາເຖິງທີ່ນີ້

“ອ່າຍັງຈັດຈັດ ເຮົາເບິ່ງນີ້ໄວ້ໃຈກັນໄມ່ໄດ້” ນ້ຳເສີຍຂອງພາບອາກອື່ນຄົນອອກແນວກະແນະກະແນະ ຈະວ່າໄປ ມັນພັງທະແມ່ງໆ ເໝືອນສອງຄົນຈິ່ງໃຈ ຫຼືວ່າປາລິນຄິດຫຼາກໄປເອງ

“ຈັ້ງໃຫ້ກິ່ນໄມ່ຍອມ ຂອງຂອງຈັ້ນ ຍັງໃຈກໍ່ຕ້ອງເປັນຂອງຈັ້ນ” ໂທ ມັນໜ້າມັນໂທກເລຍເຄອະ

“ເຮົາເປັນເຖິງລູກສາວຮຸ້ມນະຕິ ທ່ານຊີດຈິ່ງໄປໂທໄມ່ຮອດຫຼອກ ຫາກຜູ້ໃຫຍ່ເຫັນດີເຫັນງາມ” ເອົາ ສຸດທ້າຍກໍ່ເຂົ້າມາໃນຂ່າຍອຍາກຖືກຈັບຄຸມຄຸງຊນ

ປາລິນຍິ່ມເຫຍັດໆ ໄມ່ຮູ້ສອງຄົນຮູ້ອະໄກຕົ້ນສຶກຫາບາງ ແຕ່ເຮົາຂອງເຮົາກັບທ່ານຊີດເມື່ອວານນີ້ທີ່ມີການປະທະເບາໆ ນ່າຈະຮູ້ເຖິງທຸກໆຫຼ່ອນເຖິງຈິ່ງໃຈພູດເສີຍດັ່ງໃຫ້ໄດ້ຍິນ ເຮົາເຫັນມີແຕ່ໃນລະຄຸນນ່າເນ່າ ໄມ່ໄດ້ເປັນອະໄກກັນແຕ່ເໝາະເປັນຂອງຂອງຕົນເອງກໍ່ໄດ້ດ້ວຍ

“ທ່ານພ່ອກິ່ນເຮົາໆ ວ່າທ່ານຊີດຄາຊິມເອີ້ນນ້ອຍໄປຄຸຍ ຈັ້ນກໍ່ໄມ່ຮູ້ຈະວ່າໃຈ”

ທ່ານສາວຍາກແບະປາກມອນບນ ຄຸຍກັນຂະໜາດນີ້ຄືອຍາກບອກໃຫ້ໂລກຮູ້ວ່າຕ້ອງການຜູ້ຊ່າຍວ່າງນັ້ນເຄອະ ໃນນີ້ກໍ່ມີເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາແນ່ນອນວ່າເຮົາຈະໄດ້ຍິນເຮົາເຮົາທັງໝົດທີ່ພາບອາກສອງຄົນດ້ານຫຼັງພູດ

“ฉันว่าเธอปล่อยให้เวลาเกินไปแล้วฟาเรีย ควรรีบแต่งงาน”

“ฉันเป็นผู้หญิง”

“แล้วไง ใครๆ ก็รู้ว่าท่านซีคะของเธอ”

ขาดแต่ป้ายห้อยคอหอรอก คุณหมอสาวคิดในใจ อยากจะเหมียวๆ ไปถึงดาวอังคาร

สองสาวหัวเราะคิกคักแลดูมีความสุขเหลือเกิน หมอปาลินได้แต่ยิ้มแบบไม่เต็มใบหน้า ยังเข้าอยู่ไม่ยอมมองอะไร เพราะอีกสักพักแดดคงแรง จนเธอผลอหลับไป อาจเพราะเมื่อคืนกังวลอะไรบางอย่าง จึงทำให้เช้านี้ยังเกิดความมึนงง กระทั่งรถจอดสนิทจึงได้ยินเสียงเคาะกระจก

ก๊อ ก๊อ

“หมอเซส ถึงแล้วเหรอคะ”

“ครับ เมื่อกี้ผมเห็นสองสาวลงรถแล้ว แต่หมอยังไม่ลงมา”

“โทษทีคะ ฉันผลอหลับไปค่ะ”

“เมื่อคืนนอนไม่เต็มตาหรือครับ” เพราะเขาเองก็เป็นเหมือนกัน อาจเพราะแปลกที่ แม้จะเคยมาหลายครั้งแต่ก็ไม่ชินสักที หมอปาลินเปิดประตูรถพร้อมหัวกระเป๋าสีเหลืองมบรรจอุปกรณ์การตรวจเบื้องต้นที่ตัวเองมีติดมาด้วย รวมถึงยาจำนวนหนึ่ง แต่ยาบางตัวส่วนใหญ่จะอยู่ในกล่องที่ทหารขนไปวางในกระโถมขนาดใหญ่ที่มีเพียงหลังคาแต่รอบข้างเปิดโล่งเพื่อให้อากาศถ่ายเท

“นิดหน่อยค่ะ”

“อีกพักก็ชินครับ”

“ค่ะ” เธอเลือกตอบแค่นั้น วันนี้มีแพทย์มาด้วยกันทั้งหมดสามคนที่เหลือเป็นพยาบาลและบุรุษพยาบาล รวมถึงทหารอีกหลายสิบที่มาช่วยอำนวยความสะดวก คนไข้จากที่คะเนทางสายตาก็น่าจะเกือบสองร้อยคน เห็นคนที่เข้ามาต้อนรับแล้วคุยกับผู้พันบอกว่ามีคนไม่ค่อยสบายจาก

สามหมู่บ้าน

“นั่งเลยครับ”

หมออีกคนก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน น่าจะเป็นคนประเทศนี้ เพราะเขาพูดภาษาอาหรับได้ จากนั้นคนไข้ก็เริ่มทยอยเข้ามาตรวจ โดยการตรวจวัดความดันเป็นหน้าที่ของพยาบาล สอบถามอาการเบื้องต้นก่อนส่งตรวจมายังแพทย์ แพทย์ทำการตรวจวินิจฉัยอาการเรียบร้อยก็ส่งต่อไปยังส่วนงานของเภสัชเพื่อจัดยา หรือบางคนเป็นไข้หวัดก็จะถูกฉีดยา ซึ่งโชคดีที่คนไข้แม้จะเป็นชาวบ้านแต่ก็มีทะเบียนคนป่วย เหมือนนยกระบบโรงพยาบาลย่อยๆ มาไว้ที่นี่ มีใบประวัติทำให้ง่ายต่อการวินิจฉัยโรค ทำให้ทุกขั้นตอนรวดเร็วขึ้น

คนไข้แต่ละคนพอได้มาคุยกับเธอก็สอบถามเพราะเธอเป็นชาวเอเชียโดยแท้ และเหมือนเป็นหม่อใหม่ เต็มใจต้องชี้แจงว่าทำงานมานานแล้ว และจะมาประจำการที่นี่ครึ่งเดือนหรืออาจนานกว่านั้นแล้วแต่สถานการณ์ คนไข้ผ่านไปเยี่ยมสลิปว่าคนจึงมีการหยุดพัก

“กาแพ่ใหม่ครับ”

“แหม เอาใจจั่งเลยนะคะหมอเชล” พยาบาลที่ชื่อฟาเรียทักทายเจ้าตัวหันมาทางเธอแล้วส่งยิ้มผินๆ ให้ จะเรียกว่ายิ้มการค้าได้ไหม คือยิ้มไปงั้นๆ อะไรทำนองนั้น ดูอย่างไรก็เฟค

“ก็ดีค่ะ”

“เดี๋ยวผมจัดการให้ครับ”

2

คู่ปรับ

ถ้ามาว่าเหนื่อยไหม ก็ไม่ ออกจะสนุกสนาน โดยเฉพาะกับคนไข้เด็กๆ ที่พยายามจะพูดสื่อสารกับเธอ เด็กรุ่นใหม่บางคนพูดอังกฤษได้ จึงสนุกสนานที่ได้พูดคุยกับคนต่างถิ่น มันเป็นโมเมนต์ดีๆ ที่หาจากที่ไหนไม่ได้ นี่แหละเสน่ห์ของการทำงานต่างประเทศ

หมอบาลินยิ้มบางๆ กับของในมือ เป็นอินทผลัมใส่ไว้ในถุงมัดด้วยหนังยาง มีเด็กคนหนึ่งเอามาให้เธอหลังเธอคิดถึงยาไปหนึ่งเข็ม ส่วนผ้าแพรบางๆ ลายสวยๆ นี่ได้มาจากยายอีกคน เขาบอกว่าผิวพรรณของหมอบอบบาง ต้องมีผ้าคลุมผมไว้กันฝุ่นกันแดด ช่างเป็นความน่ารักจริงใจที่ทำได้ยากยิ่งในเมืองที่เจริญด้วยวัตถุ แต่ไม่เจริญทางจิตใจ

ชาวบ้านทุกคนมีความจริงใจ มีความเมตตาเพื่อแม่ เอาของมาให้หรือบางทีแม่ไม่มีของให้ก็ยังคงกล่าวคำว่าขอบคุณทุกคน แค่นี้บุคลากรทางการแพทย์ก็รู้สึกภูมิใจและมีความสุข คำขอบคุณของคนไข้คือ

ยาเพิ่มกำลังใจสำหรับแพทย์จริงๆ นะ ไบหน้าหวานยิ้มออกมาล่ำพั่ง
เมื่อเดินขึ้นชั้นบนมาคนเดียว

“เป็นไงบ้าง”

เสียงหัวทิ่มนึ่งๆ ดังจากเบื้องหลัง ก่อนเธอจะเดินถึงห้องพัก
ทำเอาร่างเล็กสะดุ้ง หันหลังกลับไป เขายืนกอดดอกฟิงตัวอยู่ตรงทางแยก
จุดที่เดินผ่านมาแล้ว เขาอยู่ในชุดกางเกงขาวากับเสื้อยืดสีดำ ตามตัว
ของเขามีร่องรอย เลื้อยก็ค่อนข้างเนียน ไม่รู้อะไรจิตใจให้เธอเปลอ
เสียมารยาทสำรวจ ก่อนจะวกกลับมาจ้องไบหน้าหล่อเหลาแบบดิบเถื่อน

ยอมรับว่าเขายังหล่อ ยังเถื่อน ยังดิบ และคงจะโหดมากกว่า
แต่ก่อนหลายเท่าตัวตามอายุ จากท่าทางของเขาแล้ว นี่คือซีดสายดาร์ก
ชัดๆ เมื่อก่อนน่าดูดี แต่ตอนนี้ร้ายกาจกว่าเดิมมาก หนวดเคราของเขา
ไม่ได้ขึ้นดกยาวมาก แต่มันมีแบบพอเหมาะตามฉบับหนุ่มอาหรับ แต่
เพราะเขาไม่ใช่อาหรับแท้ ผิวจึงขาวกว่า และมีดวงตาที่สวยงาม แต่หน้าดูๆ
ก็ก้าวใจมากถอะ

“ท่านซีด”

“เหนียวไหม”

“ไม่ค่ะ สนุกดี”

ไม่อยากมองหน้า ไม่อยากคุย เกลียดดวงตาคมดูคุณั้นคอยแต่
จะมองกันไนแง่ร้าย เลือกได้อยากอยู่ให้ห่างเขา แต่อีกใจก็อยากแกล้ง
เชื่อว่าเขาก็คงเกลียดเธอไม่น้อย ดูจากความดูตันผ่านทางแววตา แต่...
จะให้เธอพูดจาแยๆ ใส่ก่อนมันก็ไม่ใช่นิสัย

“ก็ดีแล้ว สนุกกับงานจะได้ไม่เครียด ดีกว่าไปอ่อย” หมั่นไส้
คนปากร้าย หน้าดูไม่พอกปากยังเสีย เธอชิงตาใส่ดูๆ กลับไปอย่าง
ไม่ยอม คนตัวใหญ่ยิ้มมุมปากสาวเท้าเข้ามา เธอถอยไปด้านหลังอย่าง
ระแวงระวัง จ้องมองอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้วางใจ ก็เขาดูเปลี่ยนไปมาก

“กลัวนั้น?”

“ทำไมต้องกลัว แล้วขอแก้ข่าว ต้องให้บอกก็รอบ เหนื่อยจะบอกแล้วเถอะ ไม่ได้มาอ่อย มาทำงาน”

“อย่าอ่อยคนอื่น”

“ประสาท”

“ถ้าจะอ่อย ก็อ่อยแค่ฉัน” อะไรคือมาพูดแบบนี้ได้หน้าตายมากเลยคะท่านผู้ชม

พูดแบบนี้ต้องการสื่อสารถึงอะไรไม่ทราบ ทำไมเธอต้องอ่อยเขาละ หากจะอ่อยก็ขออ่อยคนอื่นไม่ดีกว่าหรือ ผู้ชายดูอารมณ์ร้าย ดวงตากลมโหดริ่งแต่ยังถอยไปเรื่อยๆ คนตัวใหญ่ก็ช่างสามชุกเข้าหาไม่ลดละอยากดูคนปากดีไง จะปากดีได้สักกี่น้ำ ขยับปากเก่งใส่เหลือเกิน

สาวเจ้าจับลูกบิดประตูแน่น พอเขาเข้ามาใกล้เธอก็รีบแตะคีย์การ์ดแล้วระชากประตูเปิดทันที แต่ถูกอีกฝ่ายดันประตูไว้ แล้วเขาก็แทรกตัวเข้ามาอย่างใจกล้าบ้าบิ่น พอเธอจะบริภาษเขาก็ยกมือปิดปากแล้วดันประตูปิด ยิ้มร้ายๆ บนมุขปาก จากนั้นค่อยๆ คลายมือออกจากปากของเธอ

“ท่านเข้ามาทำไม”

“อยากเข้า”

“อย่ามาเนียน ออกไป” ซึ่นี้ไปยังประตูอย่างโมโห บอกเลยว่าของขึ้น ขึ้นมากๆ มีอย่างที่ไหน เข้าห้องของเธอแบบไม่สนใจเจ้าของ ถ้าใครมารู้มาเห็นเข้าจะเอาไปพูดอย่างไร เธอไม่อยากให้มันเกิดเรื่องแย่งๆ ไม่อยากให้เราต้องมาอยู่ตามลำพังกันสองต่อสอง

“ไม่ออก” สีความเซมตอบหน้าตายนิ่งๆ เหมือนเคยแล้วยังกอดอกฟังประตู ทำราวกับว่าการเข้ามาในห้องของเธอเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ

“ต้องออก”

“จะให้ตอบอีกครั้งแพทย์หญิงปาลิน ว่าฉันไม่ออก” เน้นย้ำเสียงเหี้ยมกว่าเดิม สาวเจ้าเมินหน้าไปทางอื่น กำลังระงับอกระงับใจ

อยากจะบ๊ายบาย ขออนุญาตกรี๊ดได้ไหม ผู้ชายอะไรหน้าด้านหน้าหน้าหน้าหน้าหน้าหน้า หน้าหน้า หน้าไม่ถึงได้บ๊ายบายคอแตกร้ายกาจเอาแต่ใจขนาดนี้

ยิ่งแกล้งอาการหนัก เรียกแบบนี้ได้หรือเปล่า

“เป็นบ้าหรือท่านซีด นี่มันห้องพักของฉัน แล้วฉันก็เพิ่งกลับจากทำงาน ฉันเหนื่อย อยากพักผ่อน” กระแทกเสียงกลับไป ทำหน้าเหวี่ยงใส่สุดๆ

วาเซมรู้ว่าเธอเหนื่อย เห็นอยู่ว่าอ่อนล้าขนาดไหน แต่ยิ่งเห็นความหยิ่งยโสปากดีเท่าไร เขาก็ยิ่งโมโหหงุดหงิด ไม่คิดว่าการพบกันอีกครั้งจะทำให้รู้สึก bahwa หัวใจหวนว้างเปลวๆ ไม่อยากนึกถึงวันเวลาที่ผ่านไปเลย เพราะอย่างไรตอนนี้เราสองคนก็ยืนอยู่กับปัจจุบัน

มือหนาหยิบกระปุกบางอย่างออกจากกระเป๋าทางเกงด้านหลัง แล้วยื่นให้คนตรงหน้า สาวเจ้ามองของในมือ มันคือวิตามินที่คนส่วนใหญ่ชอบกิน ช่วยให้สดชื่นกระชุ่มกระชวย ปาลีนพูดอะไรไม่ออก เพราะสมองเธอคิดไปไกลกับการเข้ามาคุกคาม เหมือนว่าใจมันติดอกุศลไปแล้ว

“รับไปสิ”

“ให้ฉันเหรอ”

“อืม เห็นดูอิดโรย วันนี้แดดก็ร้อนมาก” เธอกลับมาสีมึงเขิน เขาก็ได้รับรายงานว่ามีแพทย์ทุกคนทำงานกันเหนื่อยมาก ขนาดว่าไปแค่ศูนย์เดียว เพราะคนไข้เยอะ ส่วนใหญ่เป็นหวัดแดด เด็กหลายคนก็ต้องฉีดวัคซีนตามเวลา แพทย์มีสามคน หนึ่งในนั้นก็คนหน้าใสตรงหน้า

มือบางยื่นไปรับ เพียงแค่มือของเราสัมผัสกัน มันเหมือนมีกระแสบางอย่างซ่านไปทั่วร่าง ก่อนเธอจะชักมือกลับแล้วเขาก็ยอมปล่อย แต่โดยดี น่าแปลก มันทำให้เธอต้องผ่อนลมหายใจโล่งอก บ้างจริงทำไม่ถึงคิดอะไรแยๆ แบบนั้นไปได้ ถึงกับก่นด่าตัวเองในใจ

“ขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไร ไม่อยากให้ตายไปเสียก่อน ยังมีงานรออีกเยอะ”

“ปากเหרותีพูด” ว่าจะญาติดีด้วย แล้วดูปากเขาลี พูดออกมาได้ว่า เธอยังต้องทำงาน คือไม่อยากให้ตายไปตอนนี้เพราะงานรอเพียบ บ้าบอ

“ก็ปาก” ตอบเรียบๆ ดวงตายังไม่คลาดจากใบหน้าเนียน เช่นเดียวกันที่เธอก็จ้องเขาตอบอย่างไม่เกรงกลัว เคยเป็นแบบไหน คุณหมอสาวก็เป็นแบบนี้

“ปากเสียว”

“ลองแล้วเหרותี รู้ว่าดีหรือเสียว” เลิกคิ้วถามเสียงหัวนๆ จ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู้งาม พอเธอจะถอยหลังเขาก็ประชิดแล้วรวบร่างบางเข้าหาอก ความสูงต่างกัน แต่มันไม่ยากกับการรั้งลำตัวทำให้เราแนบชิด และขออย่าว่าแนบชิดตลอดแบบทุกสัปดาห์

คุณหมอสาวกะพริบตาปริบๆ เธอจะไววายว้ายไปก็เหมือนคนบ้าได้แต่ทำหน้าที่ดูต้นเข็มเข้าไว้ให้รู้ว่าเธอไม่พอใจมาก การจะรับมือกับคนบ้าระห่ำอย่างเขามันต้องบ้ามากกว่าสินะ มีอบางกำหนดบนหน้าอกกว้าง ตาต่อตา ฟันต่อฟัน จ้องกันแบบไม่มีใครยอมหลบ

“จะจ้องอีกนานไหม จะกอดอีกนานไหม” น้ำเสียงแหวียงแฉ้วไม่สบอารมณ์

“หึ คิดว่าอยากกอดนักหรือ”

“ไม่อยากกอดเลยมั้ง แน่นจนแทบจะหายใจไม่ออกอยู่เนี่ย”

ปากดีมาปากดีกลับ งานหนักของเธออยู่แล้ว อย่าคิดว่าจะกลัว

ก็เพราะรู้ว่าคนอย่างปาลินไม่มีทางกลัว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เราถึงขาดสะบั้นกันแบบไม่เหลียวกลับมาร่วมทาง ต่างคนต่างหันหลังให้กัน ขนาดว่าเห็นเธอทำงานในโรงพยาบาลเขาก็เฉยๆ ไม่วุ่นวาย ไม่ยุ่ง จิตใจไม่คิดจะแสวงหาอีก แต่พอเธอมาอยู่ที่นี่ ร่างกายของเขา

มันเหมือนฟังคำสั่งจากส่วนลึกที่แอบซ่อนอยู่ให้ตามเธอมา จนเหมือนว่าเป็นการคุกคาม

“ปล่อยได้แล้ว”

“ไอ้หมอเชล”

“อะไร อยู่ๆ ก็พูดถึงหมอเชล”

“มันมีคูล์หมั่นอยู่แล้ว อย่าไปเสียท่ามันเข้าล่ะ ถ้าไม่อยากจะเสียใจ”
คนฟังอ้าปาก อยากด่าคนตรงหน้า นี่เขาเห็นเธอเป็นผู้หญิงใจง่ายหรือไงกัน

“ไม่ต้องมาสอนฉัน ไร้สอนตัวเองเถอะ”

“ปากดีไม่เลิก”

“แล้วเป็นอะไรมากไหม ซี้ควาเซม จ้องแต่จะหาเรื่อง นิสัยเสียไม่เลิก อย่ามายุ่ง เราไม่ได้เป็นอะไรกัน อ้อ...อืม...” กระแทกปากจูบแรงๆ อย่างอดใจไม่ไหว เกลียดความปากสีระเรื่อเถียงฉอดๆ ขอให้ได้เถียง เคยปล่อยไปแล้วนะ เคยว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยว เคยจะไม่สนใจ แต่ถ้ามาในถิ่นกันแบบนี้ เห็นทีจะต้องทำอะไรสักอย่าง

ตื่นไปลี หุบไปลี แต่ถามว่าทำอะไรอีกฝ่ายได้ไหม ก็ไม่หอรอก เพราะเขานะแก่งกว่าเธอหลายเท่า จะจับทุ่ม คอกหรือเข้าอีกฝ่ายก็เท่าทัน ไปเสียหมด หมอपालินเจ็บปากแล้วจนแทบจะแตกอยู่แล้ว ระเบิดไปหมด จูบอะไรไม่มีความอ่อนโยนสักนิด มีแต่รุนแรงปาเถื่อน

“อ้อ ปล่อยนะ”

“ไม่ปล่อย อยากปากดีทำไม”

“แล้วใครหาเรื่อง”

“แค่มาเตือน”

“เตือนอะไรละ ไอ้ซี้คบ้า เสียงเครื่อง ร้ายกาจ” ตวาดแหวอย่างลึมตัว เจ็บใจที่ถูกปล้นจูบอย่างอุกอาจ เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาจะมาทำแบบนี้ด้วยได้

เผียะ

เสียงฝ่ามือกระทบซีกแก้วช้ำของซีความเซมเต็มแรง คนตัวใหญ่หันมาตามแรงตบ ถามว่าแรงไหม ตอบเลยว่าแรงจนหน้าลั่น แน่نونว่า การกระทำของเธอมันทำให้เขาโคตรไม่พอใจ และการตบแบบนี้มันจะทำให้เขาของขึ้นง่าย แค่อูบบางที่มันจะน้อยไปกับการตบครั้งนี้ เขากระซากร่างบางเข้าหากแล้วเดินไปด้านหลังซึ่งคือเตียงนอน ผลักเธอเต็มแรงจนร่างเล็กล้มลง เขาตามไปทาบทับรวดเร็วไม่ปล่อยให้เธอตั้งตัว

“ปล่อยฉันนะ ไอ้โรคจิต”

“ก็รู้ดี แล้วเลือกตบทำไม”

“แล้วจูบฉันทำไม เกลียดไม่ใช่หรือไง ไม่อยากแม่แต่จะเห็นหน้าแล้วทำตรงข้ามเพื่ออะไร เลว” คนถูกตบไม่ได้สะทกสะท้านสักนิด มีเพียงเสียงที่ในลำคออยากต่อการคาดเดา แล้วการที่เขาโยนเธอลงเตียงแล้วทาบทับ โคตรไม่ดีต่อใจของคุณหมอสาว แบบนี้มีแต่เสียเปรียบ

ร่างใหญ่เบียดติดกับร่างเล็กอย่างจงใจ โนม้ไบหน้าลงมาใกล้จ้องมองดูต้น หากในดวงตาดูกร้าวคู้้นั้นก็มีแววตาบางอย่างพยายามถูกเก็บซ่อน เธอเป็นหมอ แม่คนอย่างเขาจะอ่านยาก แต่บางครั้งสิ่งที่เขาสื่อสารออกมามันก็ทำให้เธอไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเอง

“ลุกไปสักที”

“คิดว่าจะลุกไหม ให้อ่านไม่ใช่? หรืออยากรื้อฟื้นสิ่งที่ห่างหายไปนาน” เลิกคิ้วขมึนร้ายในแบบที่ชอบทำ คนร้ายกาจอย่างไรก็ยิ่งเหมือนเดิม

“เลว หยาบคาย”

“ก็เลวก็หยาบเหมือนกันนั่นละ ไซ้ว่าจะดี ผู้หญิง!”

มีเห็นเสียงหน้าตรงคำว่าผู้หญิง บ่งบอกถึงการดูแคลน คนตัวเล็กเม้มปากจิกแขนของเขาแน่นจนเล็บเข้าไปในผิวหนัง แต่อีกฝ่ายก็ยังคงมีสีหน้าเหี้ยมๆ โหดๆ เหมือนเดิม ไม่อ่อนทรวงร้อนใจกับการประทุษร้าย

เล็กๆ ของเธอ

“ถ้าเกลียดนักก็ปล่อย”

“เธอตอบ มันก็ต้องเอาคืน”

“ไอ้คนบ้า เกลียด อี้ม กะเกลียด...” พูดได้แค่นั้นปากร้อนๆ ก็บดขี้ลิงมาอีก แต่ไม่ใช่บดขี้ธรรมดา หากขบเม้มแรงๆ จนคุณหมอสาวรับรู้ได้ถึงกลิ่นคาว ความรุนแรงนั้นมันมากมายเกินกว่าจะรู้สึกตื่นเต้น เจ็บลิ แม้จะไม่มากแต่มันก็คือเจ็บ ผู้ชายคนนั้นชาติสม์เกินไปแล้ว

อยากเกลียดก็เกลียดไป ใครสน

เพราะเขาเองก็เกลียดเธอเหมือนกัน เกลียดที่สุด เกลียดจนอยากทำลาย เกลียดจนอยากให้ออกไปไกลๆ หัวใจ แต่...ทำไมยิ่งจูบก็ยิ่งชัดเจนในความรู้สึก จนอยากก้าวข้ามผ่านปณิธานที่ตั้งไว้ เพียงเพราะคำว่าอยากเป็นผู้ชายที่เห็นแก่ตัวแบบไม่ต้องสนใจความรู้สึกของใคร

ซีความเซมบดเกล้าไม่เล็กรา ความหวานหอมที่ได้รับทำให้อารมณ์ร้อนแรงลุ่มลึกเริ่มแผดเผาเนื้อตัว ส่งผลให้ความตื่นตัวไปยังจุดนั้น จุดที่รวมทุกๆ ความรู้สึกแห่งบุรุษ เขาไม่ใช่ก้อนหิน เรื่องอย่างว่ามันธรรมดาอยู่แล้ว และตอนนี้เขากำลังต้องการ ต้องการมาก!

จูบป่าเถื่อนของซีความเซมค่อยลดระดับลง กลายเป็นความแว่ววนเรียกร้องเสียดจันหัวจิตหัวใจของหมอสาวกระเจิดกระเจิงคนละทิศละทาง คนเราควบคุมความรู้สึกใดๆ ในโลกอาจง่าย แต่มันไม่ใช่ความรู้สึกในหัวใจที่แม้จะกดเหยียบไว้ให้ลึกสุดซุ่มอเวจี ทว่า...ความจริงมันก็คือความจริง

ที่สุด ความโหยหามันเป็นตัวกระตุ้นปลุกเร้าแผดเผาทำให้เราทรมานหัวใจ รู้ว่าเล่นกับไฟเจ็บปวด แต่มันสุดแสนเกินต้านทาน

“อ้อ อะ ไอ้ซีคนบ้า ปะ ปล่อย อึ๊บ” พอเขาถอนปากเธอก็จะบริภาษ

ด่าทอ แต่ด่าได้ไม่เต็มเสียงเพราะจังหวะหายใจที่มันระรัวเร็ว แล้วอีกฝ่ายก็ทาบปากลงมาอีก ส่งลิ้นร้อนๆ กวาดไล้ในโพรงปากของเธออย่างง่ายดายกว่าครั้งแรก คุณหมอสาวกำหมัดทุบป้าใหญ่ แต่เขาก็ไม่สะดุ้งสะเทือน เห็นแบบนี้ยิ่งเจ็บใจ ไอ้สติของตัวเองก็กำลังจะหลุดลอย โลกนี้ไม่ยุติธรรมต่อเพศหญิง

“ทุบเข้าไป”

“แล้ว”

“ก็บอกแล้วว่าเรามันแล้วเสมอกัน หรือไม่ใช่ อย่าลืมนึกว่าใครทำให้คนอย่างวาเซมต้องร้าย” เขาถอนจุกแล้วเอ่ยเสียงเหยื่อยๆ ดวงตาดุดันเราประสานสายตากันห่างไม่ถึงคืบ ทำเอาเธออยากจะฟันคำด่า แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อมือหนาไล่เกาะกระดูกเสื้อเชิ้ตที่ละเมียดจนมือบางไล่ตะครุบ แต่เขาไม่หยุด

“อย่างนะ หยุดนะ หยุดเลย”

“ห้ามได้?”

เกลียดความเล็กคิ้วแล้วทำหน้ายียวนกวนประสาทแบบเป็นต่อจะหาเรื่องให้ได้เลยใช่ไหม ปาลินไม่อยากจะเสียเปรียบ แต่ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างเธอเลย มือหนารวดเร็วกระทำการว่องไว เขาเร็วมากสมกับฝึกมาอย่างดี ดิ้นรนขัดขืนก็เหมือนเอาไม้ซีกไปงัดไม้ซุง มันต่อกรกันไม่ได้

ดี๊นไปเถอะ ถ้าเขาจะเอารัดเอาเปรียบเธอจะทำอะไรได้ ต่อให้เป็นศิลปะป้องกันตัว แต่ถูกเขาทับไว้แบบนี้ คุณหมอสาวจะรอดไปได้อย่างไร มันต้องมีการกำราบให้รู้ไว้ว่าที่นั่นคือถิ่นของเขา เธอจะมามือไวใจเร็วนึกอยากตบก็ตบไม่ได้ และเขาไม่ใช่กระสอบทรายให้เธอทำตามอำเภอใจ แบบนั้นมันเสียการปกครอง

“ท่านซิค คนบ้า”

“คนบ้าทำอะไรไม่ผิดใช่ไหม แพทย์หญิงปาลิน”

น้ำเสียงหึ่มๆ ดุดัน ดวงตาร้ายๆ ยังไม่เท่ากับการที่เขาซุกใบหน้า
ลงตรงชอกคอแล้วดูดดึงผิวเนื้อสาว กลิ่นหอมๆ ยั่วใจให้ยิ่งเม้มหนักๆ
ดูดดึงแรงๆ เธอเปลี่ยนจากปกป้องมือเขามากระซอกผมของเขาจาก
ทางด้านหลัง เขาเกือบหน้าหงาย แต่ก็ชินไว้สุดแรงอย่างไม่ยอมแพ้

อา...ยายผู้หญิงชาติสนิม กระซอกที่เหมือนหนังหิวแทบจะหลุด
ติดมือ แล้วไม่พอนะ กระซอกๆ ทำซ้ำๆ อยู่แบบนั้น วาเซมจึงใช้อีกมือ
บีบอกอึมแรงๆ ขย่ำๆ ให้มันรู้ไปเลยว่าเธอจะต่อต้านได้สักแค่ไหน
จากที่จะกำราบเบาๆ ตอนนี้ออกเลยพร้อมจัดหนัก แบบแอดวานซ์
ซีควาเซมจึงกระแทกปากหนักกว่าเดิม จังหวะหนึ่งเขาปล่อยปากเธอ
ให้หอบออกซิเจนเข้าปอด เธอสะบัดหน้าหันหนี แต่เจอคนเจนจัดรุกไล่
ช่วยขวานัวเนีย ไม่นานก็พ่ายแพ้ถูกจูบ ลืนร้อนๆ กระหวัดรัดพันลืนเล็ก
ดูดแรงๆ จนเธอต้องยกศีรษะตามเพราะกลัวเจ็บ

ดูดปากจนหน้าใจก็ลากไล่มาชอกคอ แล้วดูดเลียไปตามใบหู
เขาจะบ้าแล้วใช่ไหม ความรู้สึกมันบอกวาเซมอย่างนั้น เธอลดอาการ
ตื่นรนต่อต้าน แต่ก็ยังไม่วายจะดึงทิ้งผมของเขา ไม่สิ คุณหมอสาว
ฤทธิ์เยอะกระซอกเลยต่างหาก หลังเจอแรงกระซอกหนักๆ ไปก่อนหน้านั้น
แล้ว เจ็บหนังหิวเป็นบ้า

“ผู้หญิงชาติสนิม”

“ท่านต่างหาก ซิคบ้ากาม”

“คงใช่” แล้วที่ผ่านมาเขาคงดีเกินไปละนะ มันดีเกินไปจริงๆ
ตอนนี้อย่าถามหาความเป็นสุขภาพบุรุษจากวาเซมเลย สุขภาพบุรุษมันจะ
กลายเป็นปีศาจเมื่ออยู่บนเตียงเสมอ

“อ้อ หยุดนะ หยุดสิ ซีควาเซม ฉันบอกให้หยุด”

แพดเสียงจนคอแห้งไปหมดแล้ว แต่อีกฝ่ายเหมือนคนหูหนวก
ไม่รับฟัง แถมยังไล่ต้อนวดเคราเขากับอกของเธอ แล้วให้ตายดับ
บราเซียร์โดนปลดไปตอนไหน เขาดันมันขึ้นมากองตรงเกือบถึงคอ

แล้วดวงตาคู่คมมันวาววับจนหน้าควักมาใส่ไหลยาดอง

“อย่ามองนะ” รีบยกมือมาปิด แต่เขากระซอกออก ถ่ายเห็นน้ำหนัก
ทับร่างบางมากขึ้นเพื่อไม่ให้สาวเจ้าแผลงฤทธิ์ได้ เธอน่าจะรู้ ยิ่งต้านทาน
เขาก็ยิ่งเมามันอยากเอาชนะ

“คิดว่าห้ามได้? ไม่เคยจำ”

เกลียดคำว่าไม่เคยจำของเขาที่สุด เพราะไอ้สถานการณ์แบบนี้
มันเคยเกิดขึ้นมานับครั้งไม่ถ้วน เพียงแต่...ว่าเราสองคนไม่ถึงขั้นล้าลึก
ก็แค่นั้น เขาในตอนนั้นยังไม่ได้เป็นซีความเซมอย่างวันนี้ แต่เขาก็สูภาพ
กับเธอมาก รู้ว่าเขามีด้านมืดแต่ก็ไม่อยากสัมผัสมันหรอก

“เกลียดกัน แต่มาทำแบบนี้ี่นะ”

“เกลียดไง เกลียดมาก”

“ฉันก็เกลียด อ๊ะ อืม...” คุณหมอสาวกัดปากเม้มปิดกั้นเสียง
นำอาย เมื่อปากร้อนๆ ครอบครองยอดดอกสิระเรื่อ ดูดเม้มหนักๆ จน
แผ่นหลังเนียนแฉ่นหยัดตามติด นี่โงบหลงโทษที่เธอไม่ได้เจอมา
แสนนาน บทลงโทษที่เขาเองก็ชอบมาก ตอนนี่ก็ยังชอบ

แพทย์หญิงปาลินอยากจะทำตาย นี่มันเรื่องบ้าบอซัดๆ บอก
ตัวเองเป็นร้อยครั้งให้อยู่ห่างๆ ก็ห่างแล้ว แต่เป็นเขาเองที่เอาตัวเข้ามา
พัวพัน แล้วตอนนี้ทุกอย่างกำลังเลยเถิด เธอกลัวมันจะมากกว่านั้น
หญิงชายใกล้กันมันไม่ดี แต่จะทำอย่างไรให้ตัวเองรอดพ้นเงื้อมมือ
คนดุร้าย

โคตรน่าเกลียด

ดวงตาคู่คมเหลือบมองไปหน้าหวานๆ ไปพलग ปากก็ดูดดึง
ยอดดอกราวทารก ทั้งดูดและดิ่ง เม้มคลึงใช้ลิ้นสลับเลียไล่ไปด้วย
เธอเม้มปากต่อต้านเท่าไร ก็หนักมือขึ้นเรื่อยๆ ความขาวเฝ้ายวนนี้
เขาเคยได้ครอบครอง หากครอบครองอีกครั้งจะเป็นไรไป

ยอมรับว่ากำลังขบคิดอะไรที่เห็นแก่ตัว เมื่อเธอมาเป็นเหยื่อให้เขา

คุกคามไล่ล่าถึงที่ เขาก็จะทำมัน งานนี้ไม่มีคำว่าสุภาพบุรุษใดๆ ต่อให้โดนด่า หรือถูกตบจนหน้าชาหน้าหัน ตบจนเลือดคบบปาก บอกเลยว่าวาเซมจะไม่รามือจากเธออีกแล้ว ไหนๆ เราก็มาอยู่ด้วยกัน จะขึ้นสวรรค์หรือลงนรก เราก็ควรไปพร้อมกัน

“อืม หวาน” เหมือนเดิม

“หยุดนะ บอกให้หยุด”

“ขอร้องสิปาลิน ขอร้องฉัน”

“คนเลว” เธอยังด่าไม่หยุด ก็ปากร้ายแบบนี้ ไม่เคยยอมให้เลย จะต้องอยากเอาชนะนะตลอด เส้นทางของเราสองคนในตอนนั้นถึงขาดสะบั้นลง และเป็นเธอที่ทำให้เขาไม่อยากเป็นคนมีหัวใจ ความไม่ซื่อสัตย์ ภาพจำบางอย่างมันฝังแน่นในหัวยากจะลบเลือนออกไปง่ายๆ

“ยอมรับว่าเลว”

“ฉันไม่รู้จะด่าคนอย่างท่านว่าไงแล้วซีวาเซม”

“อยากด่าก็ตามสบาย แต่ถ้าตบเมื่อไร จำไว้ว่าต้องโดนเอาคืนเอาใหม่ล่ะแพทย์หญิงปาลิน” เกลียดมาก น้ำเสียงยียวนของเขา ต้องการให้เธอทำหาย แต่สภาพแบบนี้ปาลินแกงไม่ออก

เขาขยับใบหน้าเข้ามาใกล้หลังดูดดื่มยอดดอกจนหน้าใจ ค่อยๆ หยัดกายลูกลมองใบหน้าหวานๆ ที่ตอนนี้ดวงตาของเธอดูกร้าวแหบจะฆ่าเขาได้ ที จำเป็นต้องสนด้วยหรือไง ปากดี มีอติ ก็ต้องเจอเอาคืนแบบนี้ แต่...มีข้อยกเว้นว่าคนจะทำแบบนี้ได้มีแค่เขาคนเดียวเท่านั้น

“ออกไปเลย” รีบลูกนั่งตลบชายเสื้อมาคลุมตัวอย่างเร่งรีบ แม้จังหวะการเต้นของหัวใจจะยังรัวเป็นกลองเพล

โกรธ โมโห อยากฆ่าคน ไม่อยากจับเช็ม แต่จับปิ่นได้ เขาเป็นคนฉวยโอกาสที่สุด

“ออกแน่”

“ก็ไปสิ”

“จำไว้ หนึ่งตบ หนึ่งจูบ” ซีควาเซมเอ่ยอย่างไม่สะทกสะท้าน
จริงอยู่เขาคงต้องเป็นฝ่ายเจ็บตัว แต่เธอจะเป็นฝ่ายเจ็บปาก ก็ถือว่า
วินๆ ทั้งคู่

“อยากตายใช่ไหม” ปาลินกระแทกเสียงถาม เนี่ย ปากก็ยังไฉ่
เสมอตันเสมอปลาย ทำเอาซีควาเซมจุกตรอยยิ้มร้ายๆ เพราะแบบนี้
มีแต่เข้าทาง

“ตายคาอก”

“เลว ไม่ใช่สุภาพบุรุษ”

“ฉันไม่ใช่วาเซมคนเดิม ต้องเถื่อนๆ เลวๆ มันถึงจะได้ใจ เพราะ
ผู้หญิงไม่ชอบคนดี ฉันก็เลยต้องสนองให้”

“อย่ารุ่มร่ามกับฉัน ตัวเองมีคู่มั่นคู่หม้ายแล้ว ช่วยให้เกิดริเธอ
ด้วย” นึกถึงเรื่องวันนั้นขึ้นมาได้ พยาบาลพาเรีย คนที่ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย
หมายตา

ทว่าคำพูดของเธอกลับทำให้ซีคหนุ่มต้องขมวดคิ้ว คู่มั่นคู่หม้าย
อะไรละ สาบานได้ว่าไอ้โหดอย่างเขาไม่มีใครกล้าเข้ามาวุ่นวายกับชีวิต
ท่านพ่อลงจากบัลลังก์ท่านก็ไม่วุ่นวายกับใคร ท่านแม่ยิงแล้วใหญ่
ท่านไม่เคยบังคับ แล้วเธอไปเอาข่าวมั่วซั่วพวกนี้มาจากไหน หรือได้ยิน
ใครพูดอะไรมา จากที่คิดจะถอยกลับ วาเซมหรือตาลงต้องการคำอธิบาย
เป็นคนไม่ชอบปล่อยอะไรค้างคาใจ

“หมายความว่าไง”

“ออกไป”

“ฉันถามว่าหมายความว่าไง” คราวนี้น้ำเสียงห้าวหุ้มดุตันขึ้น
ไม่สบอารมณ์ นั่นเพราะวาเซมไม่ใช่คนแบบนั้น โลกนี้ไม่มีใครมา
บังคับเขาได้ นอกเสียจากว่าเขาจะเป็นฝ่ายเต็มใจด้วยตัวเอง ให้มันรู้
ไปสิว่าคนอย่างซีควาเซมจะมีใครกล้ามาลองดี ขนาดท่านพี่โหดแล้วเขา
แค่ไหน ท่านยังรู้เลยว่าถ้าไม่ มันก็คือไม่

สะตุงึ๊ไม่ได้กลัว แต่เสียงเขาดังขึ้นและหึ้มขึ้นพอๆ กับ
แววตา คุณหมอสาวถอยกรุดไปด้านหลัง แต่ก็ยังซ้เมื่อเขาก้าวขึ้นมา
บนเตียง ทำท่าจะคร่อมอีกรอบ ปาลินได้แต่ร้ร้องในใจหนักมาก
ท่านซี้จะมาเอะอะคร่อมๆ แบบนี้กับเธอไม่ได้ เราไม่ได้มีสถานะต่อกัน

“บอกให้ออกไปงเล้า”

“อย่าให้ต้องพูดซ้” ย้่าน้เสียงยะเยือก แข็งยิ่งกว่าน้แข็ง
ก็เสียงของซี้ควาเซมน้แหละ ท่านซี้คนร้ยากจ ตอนน้คนดูก็เลยดู
อะไรไม่ออกสิ

“ก็...”

“อะไร”

“อย่ามาดูฉันนะ”

“ถามซี้ๆ อย่าล้มว่าเธอเปิดประเด้นให้ต้องโมโหเองนะ แพทย์หญิง
ปาลิน” เนาะ ทุกอย่างกลายเป็นความผิดของเธอไปอีก เขาต่างหาก
ไม่ใช่เธอ ที่ควรรู้ดีว่าตัวเองมีคู้หมั้นคู้หมายอยู่แล้ว แต่ยังจะมา
ลวงเกินเธอซึ่งตอนน้เป็นคนในปกครอง

“ถอยไปสิ”

“พูด!”

“พยาบาลฟาเรียกับเพื่อนของเธอ พวกหล่อนคุยกันเรื่องท่านกับ
คุณฟาเรีย ว่าเป็นคนที่ผู้ใหญ่มหมายตาไว้ให้กันและกัน คราวน้ก็เลิกยุ่ง
กับฉันล้ก็” กระแทกเสียงอย่างเหลืออด ไม่รู้ทำไม่จะต้องโมโหมากมาย
ขึ้นมาอย่างร้สาเหตุ และปาลินไม่อยากจะถามหาสาเหตุด้วย

สะบัดหน้าหนีเมื่อพูดจบ แต่รับรู้ถึงไอร้อนๆ จากลมหายใจ
คนตัวใหญ่ที่พนรคอยู่บริเวณผิวแก้ม ระหว่างเราแค่นี้ถือว้ซิลมาก
เพราะเมื่อก่อนทุกอย่างระหว่างกันมันก็ประมานนี้แหละ แต่พอหันหลัง
เรื่องราวต่างๆ มันก็กลายเป็นอดีตที่ไม่มีวันหวนคืน

“งั้นเธอ”

“ยังมีหน้ามางั้นหรือ พุดออกมาได้ยังไง ไม่รู้สึกหอรอถึงการที่ต้องทรยศ”

“หิง?”

“อย่าหลงตัวเอง เราเกลียดจนไม่อยากจะมองหน้ากันขนาดนี้ มีอะไรที่ต้องหิงไม่ทราบ” กระแทกเสียงใส่อีกรอบ สมฉายาหมอดู แต่ดูในที่นี้สำหรับวาเซมบอกเลยมันไม่ได้ทำให้รู้สึกกลัวสักนิด ยิ่งดูยิ่งเผ็ดต่างหาก เธอไม่รู้หรือว่าตัวเองนะแซบสะท้านทรงขนาดไหน ไอ้พวกตัวผู้มากมายถึงอยากขายขนมจีบ

จะต้องให้พุดว่าเกลียดใช่ไหม เออ ปาลินพุดไปแล้ว ไม่ต้องรักษาภาพลักษณ์คุณหมอหรือความเป็นกุลสตรีที่ดีอะไรทั้งนั้น เหรียญมีสองด้าน เธอก็เช่นกัน ใครๆ ถึงบอกว่าเธอเป็นหมอนางมาร แล้วไงละตอนนี้สิ่งที่น่าโมโหมากกว่าคนไข้ก็คือซีควาเซม เขากำลังคุกคามเธอ

“เกลียดส่วนเกลียด เรื่องมันกับความจริงก็เป็นอีกเรื่อง สมองของคุณหมอปาลินน่าจะแยกแยะได้ว่า อะไรคือควรเชื่อ และอะไรควรรู้ว่ามันเป็นเรื่องปั้นแต่งโกหก” ซีคหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ แต่มีรอยหยันบนใบหน้า เป็นรอยยิ้มหยันที่ปาลินไม่ชอบ เกลียดความเยาะเย้ย

“เถียงสิ” วาเซมเลิกคิ้ว

“ท่านว่าฉันไม่รู้จักคิดไตร่ตรองก่อนแอมมาพุดงั้นหรือ”

“อืม ก็คิดได้นี่”

“นิสัยเสีย”

“ว่าตัวเองอยู่หรือนั่น ทำหน้าดู ทำหน้าโมโหเข้าไป เดี่ยวจะโดนกระแทกให้ปากแตก” ไม่ได้ขู่แต่ทำจริง และเจ้าตัวย่อมรู้ดีว่าคนอย่างเขาพุดจริงทำจริงขนาดไหน แล้วตอนนี้ปากอิมก็บวมซ้ำ มันน่าจูบให้สาแก่ใจ เขาถอยออกไปเล็กน้อย

“บ้าอำนาจ อันธพาล”

“ตามนั้น อยากโดนอันธพาลจัดหนักไหมล่ะ” เลิกคิ้วเล็กน้อย

ทำหาย ยกนี้คุณหมอสาวแพ้ว เธอเมินหน้าไปทางอื่นไม่อยากเสวนาด้วย
ส่วนหนึ่งคือหัวใจมันไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจนน่าโมโห ทำให้เป็นคนแบบนี้
สิ่งที่เราบังคับไม่ได้ก็คือความรู้สึกในหัวใจ มันยากจริงๆ นะ

“ไม่ตอบก็ไม่ใช่ไร เพราะถ้าตอบไม่ถูกใจจะโดนจูบ”

ปาลินหันไปทำตาขวางใส่อย่างหงุดหงิดใส่ร่างสูง ซิคหนุ่มหันกลับ
เดินออกจากห้อง ค่อยๆ ปิดประตูลง ความจริงร่างกายของเขาปรารถนา
มากกว่านี้ แต่ไม่อยากหักหาญน้ำใจของหญิงสาวมากกว่านี้ หัวใจ
ของเขามันร้องเตือนว่าทุกอย่างต้องค่อยเป็นค่อยไป หากไม่อยากให้
ทุกอย่างปิดฉากแบบเดิม

พออีกฝ่ายออกไปแล้วปาลินก็ยกมือทาบอก รีบกลัดกระดุมเสื้อ
มือไม้สั่น จะมีใครรู้เห็นหรือเปล่าที่อีกฝ่ายเข้ามาห้องเธอ ไม่อยากให้
ใครเข้าใจผิด แม้ก่อนนั้นเราเคยสนิทกันมาก่อน ทว่าตอนนี้เราคือ
คนแปลกหน้า สิ่งที่แสดงออกมีสถานะชัดเจน เขาคือน้องชายของ
ผู้นำประเทศ และเธอเป็นแค่หมอ

ตืด ตืด

“ว่าไงเพย่า”

“เงียบไปเลย เป็นไงสบายดีไหม”

“ออ อืม สบายดี”

“แล้วทำไมเสียงเป็นแบบนี้ น่าน้อยใจชะมัด หากฉันไม่โทร.หา
เธอคงไม่โทร.หากันใช่ไหม” สาวเจ้างอนเพื่อนมาตามสาย

“งานยุ่งนิดหน่อยไง”

“จะยุ่งอะไรขนาดนั้น โลงนี้ไปก็ไม่อ่านไม่ตอบ”

“วันนี้เคลสคนใช้ชาวบ้านเยอะมาก หมอมีแค่สามคน ไม่ได้จับ
โทรศัพท์เลย” ครวญเบาๆ แม้จะเหนื่อย แต่ชาวบ้านก็ทำให้เธอยิ้มได้
มีความสุขกับการทำงาน ความเหงาของเธอถูกบรรเทาได้จากรอยยิ้มซื่อๆ
ของชาวบ้านนี้แหละ ยิ่งเด็กๆ ด้วยแล้ว มันน่าหยิกแถมเสียจริง

“โทษที แล้วยืนถึงห้องยัง”

“อืม เพิ่งถึงฐานทัพ ว่าจะอาบน้ำสักหน่อยค่อยลงไปกินข้าวเย็น”

“อ้อ ตีๆ ว่าแต่เจอซีความเซมใหม่ เห็นเขาวางทั้งหล่อทั้งโหด กร้าวใจ นั้นมากเลยแก อยากจะเจอตัวจริงสักครั้ง เคยเห็นแต่ในข่าว” ปลายสาย อยากแหมยวาวๆ ไม่อยากบอกว่าเห็นแบบตัวเป็นๆ ถึงเนื้อถึงตัว ขนาดไหน แต่เลือกเงียบดีกว่า กลัวหลุดเรื่องเก่าๆ ให้อีกฝ่ายรู้ อย่งไร มันก็ไม่ใช่เรื่องน่ารู้่อพื่อนัก อดีตแยๆ ไม่มีใครอยากพูดถึง เรื่องระหว่างเราไม่ควรมีใครรู้เพิ่ม อ้อ แต่เธอเหมือนเห็นคนสนิทของเขา เซอสุด คนนี้เธอรู้จัก อีกฝ่ายก็มองเธอนะ แต่เขาเลือกที่จะไม่พูดอะไร แค่เจอกันก็โค้งคำนับทำความเคารพ

“ก็งั้นๆ”

“แสดงว่าเจอแล้ว”

“ก็เขาบัญญัติการอยู่ที่นี้”

“แกไซโคติเวอร์อะ” เพื่อนสนิทยังครวญถึงแต่ผู้ชาย หล่อจริง โหดจริง และดูจริงจังด้วย ถ้าใครได้รู้จักคงไม่อยากเข้าใกล้ เธอเองก็จะพยายามเลี่ยง ถ้าไม่จำเป็นจะไม่สนทนาด้วยเลย

“ตรงไหน”

“ใช้จุดนี้เข้าซาร์จเลย เพื่อจะลงจากคานางิคุณหมอนางมาร” เพยาหัวเราะคิกคัก ให้อายเถอะ มาเชียร์คนแบบเธอนี้ละ เชียร์ไร ก็ไม่ขึ้นน่าจะรู้ ไม่ใช่ว่าไม่มีผู้ชายสักหน่อย แต่เพราะมีมากจนน่าเบื่อ ต่างหาก และการโหนคานางิมันคือสิ่งที่ปาลินตัดสินใจเลือกเอง ยืนสวยๆ โหนคานางิไป

“มารก็อยู่แบบนางฟ้าได้”

“อื้อยๆ หมอบาปสินสวยไปอีก”

“ไม่อยากหาเรื่องใส่ตัว” แค่ตอนนี้ขนาดไม่ได้หาเรื่องยังเสียตุล การค้าไปตั้งเยอะ ไม่อยากเสวนากับเขาเลย มีแต่เปลืองตัว

“แล้วทำงานเป็นไง โอเคไหม หมายถึงทีมหมอ”

“ไม่น่าจะมีอะไร และหวังว่าจะไม่มีอะไรจนกลับ” แต่กลางสังหรณ์ บางอย่างมันร้องเตือน บอกลึกลับๆ ว่างานนี้ไม่น่าจะราบรื่น ไม่รู้สิ อาจเพราะการกลับมาเจอกันอีกครั้งของเรา หรืออะไรไม่ทราบได้ ที่มันส่งผลต่ออัตราการเต้นของหัวใจเธอล้วนๆ

“แปลก ทำไมพุดแบบนี้ล่ะลิน”

“ก็ไม่รู้สิ” นั่นเพราะเพย์ารู้แล้วว่าเธอมาเป็นหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ซึ่งเธอก็ไม่ยากปิดบังเพื่อน อีกฝ่ายจะได้ไม่เป็นห่วง

“ทำให้ฉันงงนะเธอ”

“ไม่ต้องงง มันคงไม่มีอะไรหรอก” ความสงสัยจะทำให้ความลับ ไม่เป็นความลับ และเธอเองนี่แหละอาจเปลือยเผยไต้ออกไป หากเป็นแบบนั้นไม่ดีแน่ ไม่วีใจเพย์ แต่ต้องเข้าใจว่าบางเรื่องเราก็ต้องการให้มันเลื่อนหายไปกับกาลเวลา

“โอเคๆ แพทย์หญิงปาลินเก่ง ฉันทู้”

“ไม่ต้องประชด”

“แต่ชื่อใหม่ หน้าตาของเธอ ใครๆ ก็คิดว่าเป็นคนบอบบาง น่าถนอม” อันนั้นไม่เถียง ภายนอกใครๆ ก็คิดแบบนั้น เธออาจเอาชนะได้ทุกคน ยกเว้นก็แต่... ละไว้ในฐานที่เข้าใจแล้วกัน พอนึกถึงแล้ว พานहुตหงิดอารมณ์เสียด ต้องผ่อนลมหายใจเข้าออกอีกหลายที

“ถอนหายใจบ่อยนะ ดูนีลัลมคมใน”

“มโนมากไป”

“เป็นห่วง กลัวมีเรื่องไม่สบายใจ แกสวายนารัก กลัวทีมแพทย์ ที่โน่นจะเขม่น” เพย์น้ำเสียงหยอกเย้าที่เล่นที่จริง ไม่ใช่อะไรหรอก อยากให้เพื่อนยิ้มได้

“ขอบใจ แต่ฉันโอเค ไม่มีอะไรต้องหนักใจเลย เริ่มทำงานแล้ว จากนั้นก็จะวุ่นๆ ไม่ได้ให้มาอยู่เฉยๆ ฟรุ้งนี้ก็ต้องออกไปตรวจชาวบ้านอีก”

“ดูแลตัวเองดีๆ”

“แน่นอน คิดถึงนะเฟ้ย”

“คิดถึงคุณหมอลินเพื่อนรักเหมือนกัน ไลน์ไปหานะ นี่ก็มีงานหนักเหมือนกัน เคสด่วน ไว้คุยกันใหม่” ฝ่ายนั้นคงเหงาแหละ เพราะเราสองคนสนิทกันและคลิกกันได้ที่สุด

“โอเค บาย” แล้วก็กดวางสาย ก่อนเดินไปหยิบเสื้อผ้าและชุดคลุมเข้าห้องน้ำ ยอมรับอย่างหนึ่งว่าแม่ห้องจะไม่ได้กว้างมาก แต่สิ่งอำนวยความสะดวกไม่ต่างจากโรงแรมเลย

3

ตบจูบ

Wานมาหนึ่งสัปดาห์กับการมาเป็นแพทย์หน่วยเคลื่อนที่ เธอ
ยังไม่เคยไปยังจุดฐานทัพอพยบบริเวณชายแดน มีแต่หมอเชสที่ถูก
เรียกตัวไป กับทีมแพทย์ทหาร ส่วนเธอและพยาบาลคนอื่นๆ ยังคง
ประจำอยู่ที่นี้ และตั้งแต่เกิดเรื่องกันวันนั้นเธอก็ไม่เห็นชีควาเซมอีกเลย

เป็นผลดีต่อตัวของแพทย์หญิงปาลิน เธอก็ไม่อยากจะเห็นเขา
เหมือนกัน มีเมื่อวันก่อนเห็นหลังๆ ตอนเขาขึ้นรถ บางที่ไม่เข้าใจ
ทำไมต้องจำอีกฝ่ายได้แม้เพียงด้านหลัง ทุกคนดูเหมือนจะเร่งรีบ เพราะ
เกิดการปะทะ ไม่รู้ว่าปะทะอะไรกันนักหนา อยากจะด่าไอ้พวกโจร
เหมือนกันว่ามันไม่เหนือบ้างเหอ สงสารก็แต่ชาวบ้านใช้ชีวิตไม่เป็นสุข
ต้องอยู่กับความหวาดระแวง

“หมอปาลิน”

“อ้าว หมอเชส”

“ครับ ไม่ได้เห็นหน้าหลายวันเลย”

“คุณหมอเพิ่งกลับมาหรือคะ”

“ใช่ครับ เพิ่งลงจากรถเลย” ปาลินสังเกตเห็นใบหน้าหล่อเหลาตอนนี้มีใครคราคร่ำมๆ เต็มไปหมด คงเพราะหลายวันมานี้เขาต้องไปอยู่ชายแดนเลยไม่มีเวลาดูแลตัวเอง แต่หมอเชสก็ยังคงดูดีเหมือนเดิมนั้นแหละ เธอส่งยิ้มให้พลางเลื่อนถ้วยกาแฟวางตรงหน้า

“ดีมีไหมคะ”

“ขอบคุณครับ”

“เห็นว่าเพิ่งกลับหรือ” น้ำเสียงหยอกเย้าที่เล่นที่จริง การพูดคุยของสองคนนั้นอยู่ในสายตาของใครบางคน จ้องมองด้วยสายตาแข็งกระด้าง หากจะเข้าไปบ่มบ่ามทำอะไรนั้นไม่ใช่วิสัยของวาเซม และเขาคือคนดูแลหน่วยงานความมั่นคง จึงได้แต่มองนิ่งๆ

“ขอบคุณครับ”

“ไม่เป็นไร”

“คุณหมอมะ คุณหมอปาลิน” เสียงของพยาบาลตะโกนเรียกเข้ามา ทำให้เธอละสายตาไปมองประตูห้อง เลิกคิดเล็กน้ยด้วยความแปลกใจ

“มีอะไรคะ”

“คนไข้ค่ะ พอดีมีคนไข้ฉุกเฉิน”

“เป็นอะไรคะ”

“เออ...ถูกไม้แทงที่แขนค่ะ”

“ช่วยเตรียมห้องผ่าตัดด่วนเลยคะ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้” ปาลินรีบตีกาแฟในถ้วยที่เหลือให้หมด ก่อนนำไปวางในอ่างที่เตรียมไว้ให้สำหรับใส่ภาชนะใช้แล้ว เดินแกมวิ่งเมื่อผลึกประตูห้องพักแพทย์ออกไป เธอจึงไม่ทันสังเกตเห็นร่างสูงใหญ่ที่มองอยู่ตรงผนังกระจกอีกด้าน

พอถึงห้องฉุกเฉินก็รีบไปดูอาการคนไข้ ก่อนรีบไปสวมชุดสำหรับเตรียมเข้าห้องผ่าตัด โดยมีหมอเชสเข้ามาด้วย เขาสวมชุดสำหรับเตรียมพร้อม เธอล้างมือให้เรียบร้อยสำหรับฆ่าเชื้อหลังจากสวมชุดเสร็จ

ตรงไปยังห้องผ่าตัดหนึ่ง พร้อมทีมผู้ช่วยอีกสองคน

“หมอเซสจะร่วมด้วยหรือคะ”

“ครับ”

“ถ้าฉันก็ชอบคุณค่ะ”

ไฟดวงใหญ่ถูกปรับให้ตรงตำแหน่งแผล ตอนนั้นคนไข้นอนหน้าซีด อยู่ มีดผ่าตัดถูกส่งให้หญิงสาว เธอมองแผ่นเอกซเรย์ไปด้วยเพื่อให้ การผ่าตัดไม่โดนจุดสำคัญ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อตัวคนไข้เอง ไม้ที่ทีมเป็น ไม้แหลมมาก ทีมลงบริเวณต้นแขนจนทะลุ ใช้เวลาผ่าตัดไม่นาน ก็เรียบร้อย โดยเธอเป็นคนเย็บแผลเอง

เมื่อดูอย่างเต็มกรอบหน้า หลังถอดชุดออกเรียบร้อยเธอก็มา ล้างมือ แต่ยังไม่ได้เช็ดหน้า จังหวะเปิดประตูออกมาพบกับคนตัวใหญ่ เธอมองหน้าเขา เขามองหน้าเธอ สบตากันชั่วคราว ก่อนจะเป็นเจ้าของ ร่างบางเดินเลี้ยวออกจากโซนห้องผ่าตัด มายังด้านนอกที่เป็นห้องกระจก

ความเงียบทำให้ไม่รู้ว่ามีใครเดินตามมา กระทั่งยีนนิ่งๆ สูด ลมหายใจมองทิวทัศน์ด้านนอก แล้วร่างสูงใหญ่มาหยุดยืนด้านข้าง แพทย์หญิงปาลินหันไปมอง เธอย่นจมูกทำท่าจะเดินหนีอีก แต่ คนตัวใหญ่จับแขนไว้ แล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าที่ถือติดมือมาด้วยช่วยซับเหงื่อ บริเวณกรอบหน้าให้อย่างอ่อนโยน

“ซีความเซม นี่ท่าน...”

“อยู่เฉยๆ”

ยกมือจะปิดก็เป็นอันต้องชะงักค้าง เขาทำหน้าดูใส่ อยากด่า จริงๆ แต่ทำแบบนี้มันยิ่งกว่าล่อเป้าชัดๆ ตรงนี้เป็นเพียงระเบียบ เกิดใครเห็นเข้าจะเอาไปพูดว่าไง เขาอาจไม่ทุกข์ร้อน แต่สำหรับเธอแล้ว บอกตามตรงว่าไม่โอเคสักนิด ไม่อยากมีปัญหากับใครโดยไม่จำเป็น

“คนอื่นมองอยู่”

“ช่างสิ”

“ช่างได้ไง พอแล้ว” สุดท้ายก็ถอยหนี แต่เขายังขยับตามและดันร่างเธอจนข้างหลังชนระเบียบ คราวนี้หมดทางหนี จนอีกฝ่ายจับเหงื่อเรียบริ้วเขาจึงยอมถอยออกห่างเพียงนิด ดวงตาคู่คมมองเธอแถมดูเหมือนไม่สับสนวุ่นวายกับอะไรบางอย่าง ปาลินถอนหายใจเหนื่อยๆ

“หยุดได้แล้ว”

“พอใจ”

“เอาแต่ใจ”

“ฉันก็เป็นแบบนี้มานานแล้ว” ตอบหน้าตายได้ยียวนกวนประสาทคนฟังเป็นที่สุด คุณหมอสาวไม่รู้จะหาคำอะไรมาต่อกรกับผู้ชายตรงหน้า เขาเป็นบ้าหรือไงตามกันอยู่ได้ ไม่อยากจะเสวนาด้วย เดินหนีก็ยังคงตามหนักอกหนักใจ ไม่อยากตกเป็นขี้ปากของใครทั้งนั้น

“ต้องการอะไรกันแน่ออกมา ไหนพูด” ปาลินกระแทกเสียงถามน้ำเสียงหงุดหงิด โบทันงๆ ต่างจากความหวานเหมือนตุ๊กตา ซ่างเป็นความขัดที่ดูมีเสน่ห์ เมื่อครู่เขาเห็นถึงความตั้งใจของเธอตอนมองไปยังช่องกระจกตรงประตูของห้องผ่าตัด ทั้งที่เพิ่งกลับมาจากข้างนอก แต่เธอก็ไม่ลังเลจะทำการผ่าตัด ความจริงไอ้หมอเชสนั้นก็ทำได้ ผู้หญิงคนนี้มักห่วงใยคนอื่นก่อนตัวเองเสมอ นั่นคือข้อเสียของเธอ

“ไม่มีอะไรมาก”

“ไม่มากได้ไง เห็นทหารตรงนั้นหรือเปล่า เขามองใหญ่แล้ว”

“แค่มอง”

“ท่านพูดง่ายๆ เสมอเลยนะ” ดวงตากลมโตดุกร้าวเหมือนนางเสื่อสาวที่พร้อมตะปบเหยื่อ แต่เผชิญเหยื่อตัวนั้นดันเป็นวาเซมเรื่องถอยมันไม่ใช่ชีวิต

“เพราะที่ผ่านมามีอะไรๆ คิดมากคิดเยอะ แล้วทำให้ชีวิตไม่มีความสุข” น้ำเสียงนิ่งๆ พูดไปเรื่อย ดวงตาคู่คมก็มองไปหน้าเนียนไม่ให้คลาดสายตา เธอสบตากลับไม่มีหลบตามนีสัยไม่ยอมใคร

“แล้วไง”

“ตอนนี้อะยากมีความสุข” ไม่รู้ปาลินคิดไปเองหรือเปล่า ปรกาศตา
ดูตันของเขาเปลี่ยนเป็นไหววบสื่อสารอารมณ์ลุ่มลึกบางอย่างทำให้หัวใจ
เธอเต้นแรง ก่อนจะปรับเป็นดูกร้าวเหมือนเดิม

“ก็ดูท่านซีคมีความสุขดี”

“เหมือนเธอ ตรงไหนที่เหมือน หรือถ้าเหมือน มันคงเพราะ
ฉันหลอกตัวเอง เหมือนที่เธอก็กำลังหลอกตัวเองเช่นกัน แพทย์หญิง
ปาลิน”

เอาอีกแล้ว เขากำลังทำให้หัวใจหวั่นไหว เลิกเดินหน้าไปทางอื่น
แทน เป็นหมอ อ่านจิตใจคนเก่ง แต่กับคนตรงหน้าเริ่มจะไม่ไหวแล้วนะ
โดยเฉพาะท่าทีดูตันจริงจังของเขาซึ่งมันชวนงง เพราะมันตรงข้ามกับ
คำพูดที่ดูเหมือนว่าต้องการสื่อสารอะไรบางอย่าง

เธอฉลาด เธอเก่ง เธอไม่ใช่คนโง่ ยกเว้นว่าเธออยากแกล้งโง่
ทำเป็นตีความสิ่งที่เขาพูดออกไปไม่ได้ ที แล้วไง ใครแคร์ วาเซมไม่แคร์
อะไรแล้ว ตลอดสัปดาห์ที่ไม่ได้เจอกัน ซีคหนุ่มเฝ้าถามตัวเองซ้ำๆ ว่า
ต้องการอะไร เมื่อหาคำตอบได้เขาจึงกลับมา

“ฉันขอตัวนะ”

“จะหนีอีกแล้ว?”

“ฉันไม่ได้หนีท่าน” หันมาตอบเร็วๆ

“หึ ไม่หนีแล้วทำไมกลัวที่จะเผชิญหน้า อย่าคิดว่าฉันมองไม่ออก
ว่าเธอกำลังหลบหน้ากัน” แน่นอนว่าการพูดคุยของทั้งสองคนนั้นอยู่ใน
ในสายตาของพยาบาลฟาเรีย เจ้าหล่อนเม้มปากแน่น จากที่เคยได้ยิน
ทหารพูดถึงพฤติกรรมของสองคนนี้ บอกเลยมันเริ่มเข้าเค้า

“ท่านหลงตัวเองเกินไปแล้วเถอะ” บิดปากให้อย่างโมโห ใช่แล้ว
เธอกำลังโมโหมาก มากที่สุดใจในแบบที่อยากจะตะกุกไปหน้าร้ายๆ ที่กำลัง
จูดรอยยิ้มร้ายกาจ ปาลินกำลังถูกปั่นประสาท

“หนีความจริงพ้นหรือ”

“ฉันไม่เคยหนี เลิกพูดบ้าง ลักที”

“เธอหนีไม่ได้ตลอดไปหรอก ไม่คิดบ้างหรือว่าทำไมโชคชะตาถึงเหวี่ยงเราสองคนให้กลับมาเจอกันอีก” เปลือกตาบางใสกะพริบปริบๆ เลือกลงไปทางอื่น ไม่อยากต่อปากต่อคำกับคนเอาแต่ใจ พุดอะไรออกไปเขาก็ตีความเข้าใจตัวเองหมด หลงตัวเองซะมัด

“มันแค่บังเอิญ”

“โลกนี้ไม่มีคำว่าบังเอิญ”

“แล้วแต่ อยากเข้าใจตัวเองก็ตามใจ”

“แน่นอนฉันสบายใจ แต่ถ้าเธอลำบากใจ ฉันจะทำเรื่องส่งเธอกลับไปแล้วให้คุณหมอกคนอื่นมาแทน” พุดจบก็เดินเร็วๆ หนีไป จะให้โอกาสเธออีกครั้งในการตัดสินใจ แต่ถ้าเธอยังอยู่ที่นี้ สาบานได้ว่าวาเซมจะไม่ทิ้งเฉย แต่ถ้าไป เขาก็จะปล่อยให้ติดตามราวี

“ฉันไม่กลับ”

“ก็แล้วแต่ ถือว่าฉันให้ทางเลือกเธอแล้ว”

เขาหยุดฝีเท้าแล้วพูดแค่นั้น สร้างความโมโหให้ปาลินเป็นอย่างมาก แม้แต่หมอเซสที่เดินมาเห็นสองคนคุยกันก็แอบไม่พอใจเล็กๆ และพอมองเลยไปยังทางแยกอีกทางก็เห็นพยาบาลพาเรียวีนกำมือแม่ปากแน่นมองไปทางหมอปาลิน

คุณหมอสาวกลับมาห้องพักอาบน้ำเรียบร้อย ไม่ได้เอาชุดนอนมาอยู่ที่เธอสวมกางเกงขายาวกับเสื้อยืด เพราะจะได้สะดวก เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมตลอดเวลา หากมีเหตุฉุกเฉินตอนกลางคืนจะได้ไม่ต้องมัวแต่งตัว ตอนนี่เธอยังนอนไม่หลับ มันค่อนข้างหลับยาก เพราะเพิ่งจะหนึ่งทุ่ม

ก๊อ ก๊อ

“ใครคะ”

“นั่นเองค่ะ” น่าจะเป็นเสียงของคุณเจ้าหน้าที่ที่ดูแลที่นี่ เธอยิ้มกับตัวเอง เดินไปเปิดประตูแล้วจึงเห็นทหารหญิงวัยกลางคน ฝ่ายนั้นยื่นเอกสารของสื่อน้ำตาลมาให้

“นี่อะไรคะ”

“จากท่านซีคค่ะ”

ปาลินพยักหน้าเบาๆ รับเอกสารมา พอเปิดอ่านสาวเจ้าก็ต้องขมวดคิ้วมุ่น หนังสือส่งตัวเธอกลับโรงพยาบาล เขาเอาจริงหรือเนี่ย คิดจะหาเรื่องไล่เธอมันง่ายไปหน่อยแล้ว ดวงตากลมโตวาวโรจน์อย่างไม่พอใจ

“ท่านซีคอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“ตอนนี้อยู่ห้องทำงานค่ะ” เท่านั้นเองคุณหมอสาวก็ไม่สนอะไร เดินจนแทบจะกลายเป็นวิ่ง ทั้งลื้อยี้ดกางเกงขายาว ซึ่งมันไม่ได้เป็เปลือยอยู่แล้ว เป็นเวลากลางคืนจึงไม่มีคนพลุกพล่าน ทุกคนเข้าห้องพักของตัวเอง ข้ามมาตึกบัญชาการทหารจะเข้ามาขวาง แต่เธอมีบัตรห้อยคอทั้งหมดจึงหลีกทางให้ เธอยกมือเคาะประตูอยู่สองสามที ไม่มีเสียงตอบ จึงผลักประตูเข้ามาอย่างถือวิสาสะ

“ซีควาเซม”

“ว่าไง”

เงยหน้าจากกองเอกสาร แสยะยิ้มร้ายๆ มุมปาก ดวงตาดุดัน เพราะเป็นไปตามที่คิดไว้ แต่ไวกว่าที่คิด เพราะทันทีที่เข้าไปให้ฝ่ายจัดการนำเอกสารไปให้คุณหมอสาว ไม่ถึงสิบนาทีเจ้าตัวก็วิ่งแจ้นมาหาถึงห้องทำงานในเวลายังไม่ถึงสองทุ่ม คงไม่โหมมากสินะ ก็ให้ทางเลือกแล้ว เธอควรเอาตัวเองออกไปจากอันตรายไม่ใช่หรือ

“ต้องถามอีกหรือ ท่านน่าจะรู้ดีแก่ใจ”

“ไม่พอใจเรื่องที่จะส่งตัวกลับ?”

“ใช่ ฉันว่าท่านควรทำตัวให้โตเป็นผู้ใหญ่ ฉันมาปฏิบัติหน้าที่เหมือนเป็นตัวแทนของโรงพยาบาล ถ้าฉันกลับไปมันไม่ส่งผลดี”
แม้ผลกระทบอาจแทบไม่มีเลย แต่มันเสียความรู้สึก

“ฉันเตือนแล้วนะหมอปาลิน”

“เตือนอะไร”

“ถ้าอยู่ต่อ หมอจะเจออันตราย”

“ฉันไม่กลัว” ช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย อันตรายที่ว่าไม่ใช่จากโจรร้าย
หรือ แต่เป็นอันตรายจากเขาต่างหาก และถ้าเจ้าตัวเย็นนั้นก็จงเตรียม
รับมือให้ดี

คุณหมอสาวหรีตอย่างไม่วีใจ เมื่อวางเอกสารลงบนโต๊ะแล้ว
อีกฝ่ายเงยหน้ามอง ดวงตาของเขามันยังคงลุ่มลึกทรงเสน่ห์และ
คาดเดาได้ยากเสมอ เขาบอกว่าเกลียดอันนี้เธอเข้าใจ แต่การส่งตัวกลับ
มันเหมือนว่าเธอล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่ เรื่องแบบนี้ยอมไม่ได้
ในเมื่อเธอไม่ได้ทำอะไรผิด

แน่นอนว่าเธอเข้าใจไปคนละทางกับซิคหนุ่ม วาเซมไม่อยากจะ
อยู่ต่อ เพราะเขากำลังจะรู้เรื่องราวในอดีตให้มาเป็นปัจจุบัน ขณะที่
ปาลินเข้าไปใจไปว่าเพราะเรื่องส่วนตัวในอดีต เขาเลยฝังใจเกลียดเธอ
จนไม่อยากจะมองหน้า

“ที่นี้อันตรายเกินไป”

“ก็บอกว่าไม่กลัว”

“แน่ใจใช่ไหมว่าจะทำงานต่อ”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่เหมือนใครบางคนที่ซึ่ซลาดตาขาว เอาเรื่อง
ส่วนตัวมาผูกใจเจ็บเป็นแรงอาฆาต น่ารังเกียจ” ลอยหน้าลอยตา
กอดอกต่อว่า ทำเอาร่างใหญ่ลู่จากเก้าอี้แล้วเดินมาประจันหน้า ยิ้มร้ายๆ
ในแบบที่ชอบทำ เป็นรอยยิ้มที่ปาลินโคตรไม่ชอบ

“ว่าใคร” น้ำเสียงหึ่มๆ ดุดัน ที่ว่าคนอื่นไม่เป็นไร แต่พอถูกว่า บ้างกลับรับไม่ได้ ร้อนรนจะเป็นจะตายเลยสินะ หมั่นไส้

“ใครอยากรับก็รับสิ ในห้องมีแค่ฉันกับท่านซึก ฉันเป็นคนว่า คนที่รับก็คงต้องเป็นท่านซึกแล้วละ”

“ปากดี”

“ดีมานานแล้ว ทำไม มีปัญหา แล้วขอบอกว่าฉันไม่กลับ”

“อยากลองของว่างั้น หรือแท้จริงเพราะตืดใจไอ้หมอเซสเข้าแล้ว อ่อยมันสินะ” โอ๊ย เกลียดคำพูดแบบนี้มาก หากเรารักกันเธอคงเข้าใจ ว่าเขาหึงเขาหวง แต่เพราะไม่ได้เป็นอะไรกันมันก็เลยค่อนข้างจะงง ว่าเขาจะเอาประเด็นนี้มาพูดทำไม ถึงเป็นตามนั้นมันก็ลืบทิวส่วนตัวของ คนโสดไม่ใช่หรอ

“ท่านซึก เราต่างก็โตแล้ว จะอ่อยหรือไม่อ่อยมันผิดอะไร”

“หึ กับฉันทำรังเกียจ”

“ท่านซึกต่างหากที่เกลียด เอาตรงๆ เรื่องของเรามันจบมานานแล้ว นะคะ การจะรื้อฟื้นอะไรที่มันจะกระทบจิตใจ และที่ฉันไม่กลับไม่ใช่ว่า อยากทำหาย แต่เพราะฉันเป็นหมอ ฉันต้องรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเอง และทำให้เต็มความสามารถ โดยไม่เอาเรื่องส่วนตัวมาเกี่ยวข้อง”

แต่ดูเหมือนตอนนี้มันจะเกี่ยวข้องเต็มๆ ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า เรื่องระหว่างเราแท้จริงมันไม่เคยเลือนหายไปตามกาลเวลา ตรงกันข้าม มันยังฝังลึกกลางใจ มันยังคงอยู่ รอเวลาถูกจุดให้ปะทะมาเป็นกองไฟ กลางอก

“แล้วไง”

“ท่านเป็นถึงคนดูแลฝ่ายความมั่นคง แต่กลับมาหาเรื่องหมอ ตัวเล็กๆ แบบฉันนี่หรอ”

“อืม” ตอบหน้าตายสีหน้าดุดัน ช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย ว่าไอ้นิสัย ของเธอมันเป็นแบบนี้ไง วาเซมถึงไม่ยกปปล่อย และคิดว่าตัวเองใจ

ไม่แข็งพอจะวางมือจากเธอ ครั้งนี้เขาจะมัดมือชก ทำทุกอย่างให้เธอ
มาเป็นของตัวเอง แบบไม่เลือกวิธีการ!

“ฉันให้รู้ไว้ว่าฉันไม่กลับ”

“ก็ตามใจ แต่ถ้าคิดจะอ่อยใคร โดนแน่”

“โดนบ้างอะไร”

“ก็โดนแบบนี้ไง”

“อ๊ะ อืม!”

อย่าถามว่าตกใจหรือเปล่า และยอมรับว่าตัวเองพลาดที่เข้ามาหา
เขาแบบไม่คิดหน้าคิดหลัง เพียงเพราะปล่อยให้ความโมโหนำหน้าจน
ลืมถึงความเหมาะสม ไม่มีความอ่อนโยนสักนิด จูบร้อนแรงนั้นแผดเผา
ร่างกายของเธอ อยากต่อต้านอีกใจก็กลับโหยหาน้ำประหลาด

ลิ้นร้อนชอกชอนเข้ามาในโพรงปากไล่ต้อนลิ้นเล็กๆ เป็นอีกครั้ง
ที่มือบางไล่ทุบเขาเต็มแรง แต่คนตัวใหญ่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและ
สูงกว่าหาได้ระคายเคืองผิว ความหวานที่ได้รับมันเหมือนมีแรงดึงดูด
ให้เขาดูดลิ้นเล็กๆ ลากมาในปากของตัวเอง ทำให้เธอหอบหายใจหนัก

บ้าชะมัด ปาลินหายใจหายใจจะไม่ออก เลยจิกเล็บบนต้นคอ
ของซีความเซมแรงๆ หวังให้เขาปล่อย แต่เปล่าเลย ยิ่งเธอทำให้เขาเจ็บ
เขาก็ยิ่งทวีความดุเดือดดุเดือดผ่านเข้ามาในช่องปาก ก่อนจะถอนปากออก
แล้วดูดปากบนกับปากกลางของเธอแรงๆ สลับับจนเจ็บแล้วปล่อย

“ไอ้บ้า อะ ทำอะไร”

“อยากอยู่ต่อก็ต้องตั้งรับ”

“ไม่นะ ซีความเซม คนที่นกกาม บ้าระห่ำ โรครจิต” สารพัดที่จะกันด่า
ออกมา แต่ด่าไปเถอะ ด่าให้หลุดคอแตกตายก็ไม่มีการขังนอกได้ยืน
ทุกห้องในตึกนี้เก็บเสียงทั้งหมด โดยเฉพาะห้องทำงานของเขาที่มัน
มีประสิทธิภาพ ไม่มีใครเข้ามาได้หากเขาไม่อนุญาต และใช่ เธอผลัก
ประตูเข้ามาได้นั้นเป็นเพราะวาเซมปลดล็อกไว้รอก่อนแล้ว

ทุกอย่างเข้าแผน!

ร่างบางแนบชิดเพราะถูกกอดไว้แนบอกร่าง ความนุ่มหยุ่นปะทะกล่อมเนื้อหน้าท้อง ต่างคนต่างเต็มไปด้วยอารมณ์สวาหบาจิต ซึ่คนุ่มค่อยๆ ดึงเข็มขัดออกจากหูแล้วรวบมือบางที่ประทุษร้ายตัวเอง เมื่อครูไปด้านหลังจัดการมัดรวบไว้สำเร็จ

“ดำเข้าไป”

“ปล่อยเลย”

“คิดว่าจะปล่อยไหม”

“ฉันไปทำอะไรให้ฮะ” กระแทกเสียงใส่หน้าอย่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ถามว่าเธอดูไหม แนนอนว่าดู แต่ดูอย่างไรเขาก็ไม่กลัวหรอก ต่อให้ดูกว่าเขาแค่ไหน วาเซมก็มีวิธีการแอบ หัวสมองผู้ชายมันก็ไม่ต่างกันหรอก ได้ชนิดได้หน้อยก็ขอให้ได้ แมว่ามันจะไม่ถูกต้องก็ตาม

เจ้าของร่างสูงใหญ่ดันร่างบางไปด้านหลัง เธอล้มลง เพราะแขนสองข้างถูกมัดไพล่หลังมันจึงทำให้เธอเป็นรองทุกอย่าง ไม่รู้ว่ารูปการณ์มันออกมาแบบนี้ได้อย่างไร เหมือนว่าปาลินเดินเข้าโรงเชือดมาด้วยตัวเอง ดันรณรงค์ห้าม แต่เขากลับมองด้วยสายตากร้าวกระด้าง

วาเซมหรือตาแคบมองใบหน้าคนอวดดี กาลเวลาไม่เคยทำอะไรเธอได้เลย ยิ่งสวยและน่ารักเหมือนเดิม และปากก็ดีเหมือนเดิมด้วย เขารั้งเธอเข้าหาอกโดยให้สาวเจ้าคร่อมมาบนตัก แนนอนท่วงท่าแบบนี้มันสื่อให้รู้ว่าเขาต้องการอะไร ประารถนาบางอย่างจากคุณหมอปากดี

มือหนาดันปลายกางเขียวให้เงยขึ้นรับแรงบดขยี้ โคตรชอบเวลาได้ลิ้มโทษคุณหมอสาวแสนดี๊ดี และแนนอนว่ามันจะไม่หยุดแค่จูบ เธอรู้ดีว่าคนแบบเขาไม่เคยแค่จูบ มันต้องมีการหากำไรเพิ่มจากส่วนอื่น จนกว่าอารมณ์คุกรุ่นในหัวใจของเขาจะเบาบาง

“อืม ปล่อย”

“อย่าถามว่าทำอะไรให้”

“เลว”

แล้วเธอก็ฟุ้งปากมากัดปากของเขานั่นเลือดออก ยายหอมชาติสม์ เขาว่าวันนี้จะไม่ทำให้เธอเจ็บตัวแล้วนะ นี่ยังจะหาเรื่องก่อนอีก แต่เจ็บแค่นี้ถือว่าเบสิก เพราะเธอจะต้องเจ็บแบบทรมาณแน่ๆ คนเจ้าแผนการ ยึดเหยียมนๆ ให้ความคิดสุดโต่งของตัวเอง ช่วยไม่ได้ อยากเข้ามาสู่แผนของเขาทำไม มันต้องเอา และจะเอาคืนตั้งแต่ในอดีต

“อ๊ะ นี่ เจ็บนะ”

“แล้วกัดก่อนทำไม” พอเป็นอิสระ ปากได้รูปก็ขบกัดบนชอกคอ ขาวผ่อง ดูดแรงๆ จนขึ้นรอย บอกแล้วไง ถ้าเธอดูก่อน เขาก็จะดูกลับ ให้หนักกว่า มันคือการเอาคืน

“แล้วมัดฉันทำไมเล่าคนโรคจิต”

“คงจริง” ก็ยอมรับแบบหน้าดูดัน สำหรับเธอเขามีหลากหลาย อารมณ์ ไม่ต้องคิดปลุคให้มาก ถึงเนื้อถึงตัวกันมาตั้งเท่าไรก่อนเราจะหันหลังให้กันแบบถาวร มานึกย้อนดู โศครเสียชีวิตเวลา และเพราะยายคุณหอมมารร้ายบนตักนี้แหละทำให้ว่าเซมไม่มีหัวใจมอบให้ใครอีกเลย

“ปล่อย”

“แล้วคิดว่าฉันจะปล่อยใหม่ปาลิน คิดว่าคนอย่างวาเซมจะปล่อยเหยื่อที่มันให้เคี้ยวถึงปากหรือเปล่า” คุณหอมสาวตาโต เตรียมจะด่า เขาก็เม้มปากดูดตึงแรงๆ เป็นการลงโทษที่เธอมาทำหน้าที่ต่าหน้ารักหน้าขี้ให้เห็น การนั่งคร่อมบนตัก อย่าคิดนะว่าเขาจะสงบเยือกเย็น มีแต่ความร้อนแรงผาดเบียดเสียดกับแก้มก้นของเธออย่างจงใจ เขามั่นกักขฬะอยู่แล้ว ความห้ามไม่ต้องพูดถึง มันเต็มสายเลือด

ผิดกับความไม่รอบคอบ ทั้งที่เธอรู้จักนิสัยของเขาดี แม้จะห่างหายไปนาน แต่เราก็คงเคยคุย ไม่สิ มันมากกว่านั้น แต่แล้วไงละ เวลาหมุนผ่านเขาก็ยังเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ และเป็นเธอเองที่โง่งมเข้ามา

ในห้องทำงานของเขา คนห้ามแบบซีความเสมไม่สนโลกอยู่แล้วเรื่อง
ความเหมาะสม

“ไอ้ อุ๊บ” โดนกระแทกปากจวบรุนแรง ไม่อยากนับแล้วว่ากว่าจะ
ได้กลับไปทำงานโรงพยาบาลจะถูกรื้ออีกฝ่ายบดปากอีกกี่รอบ มันซ้ำ
หมดแล้ว

“หวาน”

“ไอ้บ้า มันเจ็บนะ”

“หอมปากร้าย”

“ก็แค่กับผู้ชายโรคจิตแบบท่าน ปล่อยสักที”

“คิดว่าจะปล่อยง่ายๆ หรือ มันต้อง...” บดจวบดุดตึงลิ้นน้อยๆ
เข้าปากตัวเอง ให้เธอได้รับรู้รสชาติกลิ่นความเล็ดที่ตัวเองเป็นคนก่อ
กระหึ่มในอก ในความเจ็บมันมีความซาบซ่านแซบซ่าอบเอิบกลาง
หัวใจ รู้แล้วว่าความรู้สึกของคำว่าโหยหามันเป็นอย่างไร จนเมื่อตอนนั้น
ตัวเองกำลังประสบอยู่

ฝ่ามือกว้างดันแผ่นหลังเนียนให้เธอแนบชิดมากขึ้น ต่อให้อยาก
บายเบี่ยงแต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้อย่างใจนี้ ปากอ้อมอ้าหอบเหมือนวังหนี
อะไรมาเมื่อเขาถอนริมฝีปากออกไป ดวงตาคู่คมมองดวงตากกลมโต
ที่มองจิกหลากหลายอารมณ์ ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจคงจริง เพราะ
ตาของเธอบอกอะไรเขาหลายอย่าง

“ไอ้คำว่าเกลียดที่เราต่างพยายามสาดซัดเข้าใส่กัน แท้จริงมันคือ
คำลวง เพื่อบดบังความรู้สึกในใจที่แท้จริง

“นี่ หยุดได้แล้ว”

“ต้องมากกว่าจูบ”

“เป็นบ้าหรือ อ๊ะ” ร้องเบาๆ เมื่อคอโดนดุดเบาๆ ก่อนเขาจะ
เลิกเลียยึดคอกกลมของเธอขึ้น เผยบราเซียร์สีดำ ดวงตาคู่คมมองอย่าง
ไม่วางตา มันตามหลอนเขามาตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะสิ รู้สึกได้เลย

ถึงความตื่นในตัวตนที่ยิ่งใหญ่ มันอยากจะทำไปหักทลายความอ่อนหวาน
ของเธอตามใจอยาก แต่เมื่อไม่ได้ก็ขอลักกัด

ปาลินตื่นนอนบนตัก เธอไม่ใช่สาวน้อยไร้เดียงสา เป็นหมอนะ
รู้ว่าในหัวมนุษย์ผู้ชายนะทำให้ลิปเปอร์เซ็นต์มันเต็มไปด้วยเรื่องอย่างว่า
อยู่แล้ว และเขาก็กำลังทำมันอยู่ สิ่งนั้นที่นั่งทับมันเติบโตใหญ่เหยียดขยาย
การแนบชิดของเรานั้นทำให้ในอกวูบวาบ ร่างกายสิ้นสะท้านอัตโนมัติ

“อย่างนะ หยุด”

“ไม่ จะกินนม”

“นมบ้าอะไร ชีควาเซม อย่าบ้ากามนะ”

“เธอรู้ดีหมอนปาลิน ว่าคนอย่างวาเซมบ้ากามได้ขนาดไหน”
ยิ้มเหยี้ยมๆ ร้ายๆ สบตากับคนตัวเล็ก

ปาลินเกลียดจังเลย ไม่ใช่ว่าสัมผัสแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้น แต่เพราะ
มันท่างายมาหลายปีแล้ว เธอจึงรู้สึกตระหนก แต่น่าเจ็บใจกว่านั้น
คือร่างกายนี้มันสนองความต้องการราวกับรู้สึกดีนักหนากับสัมผัส
ที่ร้างราหายไปนาน

ตะขอบราเซียร์หลุดออกไปแล้ว ออกอิมลีระเรื่อจึงเหมาะมือเขานัก
ดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเมื่อก่อน สิ่งนี้ไงที่เขาโหยหามาตลอด คับซี
แบบสามลิบหก ไม่ใหญ่ ไม่เล็ก แต่ทรมาณใจเขาเป็นบ้า ไรครายาวๆ
จึงถูไถพัดไปมาสุดตมกลืนกายสาว ดิ้นเข้าไปเถอะ อย่งไรเขาก็
ไม่ปล่อยเธอให้ลอยไปเป็นของใครหน้าไหน ให้อีโหดอย่างเขาจะทวงคืน
ความรู้สึกของเราสองคน จะหลอมมันกลับขึ้นมาใหม่

“วาเซม”

“อิม แบบนั้นแหละ เรียกอีกสิคุณหมอน” รู้หรือว่าเขากำลัง
ประชดประชันด้วยการเรียกเธอว่าคุณหมอน นั่นเพราะมันคือปัญหา
ระหว่างเราที่ทำให้ต้องละบั้นความรู้สึกเมื่อหลายปีก่อน

“ไอ้บ้า”

“ด่าไป”

“เกลียด” “ไม่รู้จะด่าอะไรแล้วเถอะ ด้วยส่วนตัวเธอก็ไม่ใช่คนจะ
หยาบคายอะไร ด่าไฟแลบเขาก็ยังไม่คิดจะปล่อยมือของเธอ นำไม้โ
ตรงนี้แหละ มือผูกมัด

“ให้จริง อืม...” วาชมครองถูกใจหลังโด้ตอบ แม้มปากคลึงอย่าง
ฮึกเหิม เมื่อเธอแอนหทัยดอกอิมตามติดปากของเขายามดูดดื่มยอดดอก
ลีระเรื่อ จากอกซ้ายย้ายมาอกขวา ไม่อยากให้มีเหนื่อยเนื้อดำใจ และ
ให้รู้ไว้ว่าเขาเอ็นดูภูเขาแฝดทั้งสองลูก ส่วนอีกมือก็บีบขยำอกอิม
ร่วมด้วย

“คนลามก หีนกามที่สุดเลย อ้อ อย่ากั๊ด”

“จะกั๊ดให้ชั่วทั้งตัว” น้ำเสียงดุตันชวนชนลูก แต่ถามว่ากลัวไหม
ปาลินกลัวสิ กลัวจะเลยเถิดไปไกลกว่าที่เคยเกิดขึ้น ระหว่างเรานั้นก็
เป็นแบบนี้เวลาสาธิตอารมณ์ใส่กัน และเขาให้เกียรติเธอมาตลอด มีครั้งน
ี้แหละที่กระทำการตามอำเภอใจแบบหยาบโหลน

ปากร้อนๆ ดูดดื่มผิวเนื้อนุ่มของอกอิมอย่างเมามัน ก่อนดันเธอ
ลงจากตักจนเอนราบกับโซฟาตัวยาวสุดหุ้ ตั้งแต่ทำงานมาเขาไม่เคย
ทำอะไรห่ามๆ แบบนี้กับสตรีคนไหน และไม่เคยจะยุ่งวุ่นวายกับใคร
หากไม่ได้ใช้เงินซื้อ แต่...คนในอดีตคนนี้ก็กลับทำให้เขาลบคำว่าคุณพบุรุษ
ทั้งหมดออกจากใจ

เพราะหมอปาลินคือต้นเหตุแห่งหายนะของหัวใจ

“หยุดนะ อ้อ หยุดสิ”

“หยุดให้ไงสิ”

เกลียดคำพูดแบบนี้ของเขาจริงๆ ลีหน้าท่าทางก็เช่นกัน เป็นต่อ
ทุกเรื่องอย่างน่าขำใจ เธอดีนรจนเหนื่อยหอบ ง้างเท้าจะถีบ แต่เขา
เบี่ยงหลบ ก่อนกระซอกกางเกงยางยืดของเธอพร้อมแพนตี้ออกไป
ในนาที่นั้น เท่ากับว่าตอนนี้ปาลินล่อนจ้อนทั้งช่วงล่างช่วงบน แม้ช่วงบน

จะมีราเชียร์ติดอยู่ แต่มันก็ถูกดันขึ้นมาจนไม่ปกปิดอะไร แอร์คอนดิชันเย็นๆ ไม่ได้ทำให้เหน็บหนาว เพราะมากกว่าความหนาวเย็นก็คือความร้อนของร่างกาย อุณหภูมิเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อซีควาเซมไม่เปิดโอกาสให้เธอตอบโต้ใดๆ

ปากร้อนๆ กระหน่ำรักกับอ้อมจนหน้าใจจึงลากมาตามสี่ข้าง เลี้ยวไล่ดูตติงแต่ไม่ถึงกับให้ขึ้นรอยแดง มือหนาไต่ลู่บนขาเนียนด้านใน ดวงตาคู่ควาววับมองความมดงามตรงหน้า ไฟกลางห้องสว่างขนาดนี้ จึงเห็นความอ้อมเต็มของเธอเต็มสองตา ให้ตายดับ เขาอยากจะทำกระหน่ำรักใส่ตรงนี้แบบนอนสตีออป

“ซีควาเซม”

“เรียกอีกสิ”

“ห้ามนะ อย่าทำ”

“จะทำ ยังเหมือนเดิมไหมนะ” แค่มองด้วยสายตาเขาก็รู้ว่ายังเหมือนเดิม นิ้วแกร่งเกลียวไต่เบาๆ ที่กายสาว ดวงตาคู่คมก็เหลือบมองใบหน้าเนียนไปด้วย แผ่นหนังของเธอเกร็งเป็นลูกคลื่น เสียงหอบหายใจขาดเป็นห้วงๆ ปากอ้อมที่เม้มแน่นไม่ยอมส่งเสียง ผมยาวยุ่งเหยิงเล็กน้อย ดวงตากลมโตที่ดูขวางวาววับสลบคล้ายกำลังทรมาณ

ให้ตายดับ หมอโคตรเช็กซี

“ดื้อนักนะแพทย์หญิงปาลิน”

“ไม่ อย่าให้ฉันต้องโมโห” ปากยังดี ทั้งที่ตอนนี้ลมหายใจติดๆ ขัดๆ วิถีลึงโทษของเขามันยังเหมือนเดิม และพอห่างหายไปนาน ความอายจึงท่วมท้น

เขากิ่งแย้มกิ่งยิ้ม ไม่ได้เดือดร้อน แนบปากกับความอ่อนนุ่ม ฟันลมหายใจร้อนๆ ให้รินรดความอ่อนไหวจนร่างเล็กสะดุ้ง ก็ไม่รู้ว่าตลอดเวลาที่เรารู้สึกดีต่อกันตอนนั้น เขาปล่อยให้เธอรอดพ้นเงื้อมมือมาได้ยังไง เขาเผ้ารอคิววันที่จะได้หลอมรวม แต่สุดท้ายก็ต้องต่างคน

ต่างไป

“ยะ อ๋อ...! ไหนบอกเกลียดไป ท่านบอกว่าจะเกลียดไปตลอดชีวิต
จำไม่ได้แล้วหรือ” ปาลินยังจำคำพูดอีกฝ่ายได้ดีในตอนนั้น ซึ่งเธอ
เป็นคนผิดเอง

“ก็ยิ่งเกลียด”

“ห้ามนะ อ๊ะ!” ร่างเล็กสะดุ้ง ปากเขา ลิ้นเขา นิ้วมือของเขา ยุ่มยุ่ม
ก่อกวนยังจุดนั้นแบบไม่ผ่อนปรน เขาตวัดเลียไล้ซ้อกซอน บางอย่าง
ในร่างกายเธอถูกขับออกมา ยอมรับว่าชั้นเชิงของเขายังทำให้เธอ
หนาวสะท้านเหมือนเดิม ร่างกายเริ่มบิดเร้าทั้งที่ปากอยากให้อีกฝ่ายหยุด

ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ผ่านมานานหลายปีแต่ความรู้สึกหวานหอมนี้
ยังเหมือนเดิม กลิ่นกายแสนคุ้นเคย รสชาติแสนหวานติดปากติดลิ้น
ความหลงใหลนี้มีแต่เธอที่ทำได้ วาเซมไม่เคยลืกซึ้งกับผู้หญิงคนไหน
ถึงขั้นนี้ ส่วนใหญ่เสียเงินแล้วพวกเธอเหล่านั้นเป็นคนทำ ปาลินเป็น
คนแรกและคนเดียวที่เขาทำรักให้

“อา...หวาน”

“น่าเกลียด”

“หึๆ แต่ร่างกายบอกว่าชอบนะคุณหมอ” ละเลียดไล้ด้วยลิ้นร้อนๆ
สร้างความทรมานให้คุณหมอสาวอย่างต่อเนื่อง ปากอิมอำหอบส่งเสียง
ครางอย่างห้ามไม่อยู่ อารมณ์ร้อนแรงได้ที่ ถึงไม่อยาก แต่เข้าใจใหม่ว่า
ธรรมชาติของร่างกายเมื่อเจอการปลุกเร้าจนจัดมันยากหัดทาน

ซีความเซมละเลงสัมผัสอย่างบ้าคลั่ง นิ้วแกร่งเบียดขีดขยับ
ระรัวเร้ง สะโพกผายอวบอิมยกหยัดสลบถอยหนีอย่างช่วยเหลือตัวเอง
ไม่ได้ จนกระทั่งคุณหมอสาวหวีดร้องเกร็งร่างกายลำตัวกระดูกสัน
เมื่อไต่ระดับอารมณ์ไปถึงขีดสุด

ดวงตาคู่คมมองใบหน้าหวานๆ ที่ตอนนี้ปรือปรอยล่องลอย
หอบหายใจเหนื่อยมาก นั่นเพราะเธอยังหลงวนในห้วงกฤตกรรมที่ไม่ได้

พบพานมาหลายปี ความรู้สึกดั่งลึกลงในวังวนราคะมันทำให้ใจลั่น ตัวลั่น ขยับไปไหนไม่ได้เพราะมีร่างใหญ่ทับอยู่ และใช่ ซี้ความเซมกำลังกระทำ การอุกอาจ

“มะ ไม่เอานะ”

“ทำเป็นไม่เคยไปได้”

ใช่ เราเคยร่วมด้วยช่วยกัน แต่ตอนนี้มือของเธอถูกมัด แล้วเขาก็พริกพร้อมในกางเกงขนาดนี้ มันก็ต้องหาวิธีปลดปล่อย มันห้ามมันดิบไปสักหน่อย แต่อย่างน้อยวาเซมก็ยังได้ร่วมเสพความสุขกับคนที่ร่างกายถวิลหา

ซี้คนหนุ่มจัดการดึงกางเกงของตัวเองลงต่ำ เผยตัวตนแก่ส่ายตา คุณหมอสาว และใช่ เธอเคยเห็นแล้วไง แต่มันก็อดตื่นเต้นไม่ได้ เมื่อเขาประคองสิ่งนั้นแตะตอใจกลางร่างกาย ไบหน้าเนียนสะบัดส่าย เธอยังไม่อยากจะพลาดท่าเสียทีทั้งที่เราไม่มีสถานะอะไรต่อกันเลย

หัวใจแอบแปรปลาบ เมื่อนึกย้อนไปว่า คนที่ทำลายทุกอย่างคือเธอเอง และมันคงเป็นแผลฝังใจอีกฝ่าย ทำให้เขาอยากทำอะไรตามใจ โดยไม่สนอีกแล้ว ปาลินอดหวนไม่ได้ เธอร้องห้าม

“ไอ้คนห้าม อายนะ”

“หึๆ แล้วครางทำไมเมื่อกี้ ถ้าไม่ยอมแล้วจะครางทำบ้าอะไร อืม...โคตรดี”

คนอย่างวาเซมมันทั้งโหดทั้งเถื่อน ไม่ว่าเรื่องหน้าที่การงาน หรือแม้แต่เรื่องบนเตียง หากถามว่าทำไมเขาถึงปล่อยเธอให้ล่อนวลมาจนถึงตอนนี้ นั่นเพราะเขารู้ดีว่าตัวเองเป็นพวกซึ่งชอบความหนักหน่วง จนเกือบจะเข้าขั้นรุนแรง จึงถนอมเธอเรื่อยมา แม้กระทั่งการหักใจ แยกจากทรมาณแค่นี้ก็ต้องทำ เพียงเพราะไม่อยากจะร้ายเธอ

ไบหน้าหล่อเหลาแบบดิบๆ แหงนขึ้น ชูตปากหอบลมเข้ามา เมื่อใช้ความกร้าวแกร่งเบียดเสียดกับความอ่อนนุ่มแสนชุ่มเพียงภายนอก

ความจริงอยากจะมอบตัวตนให้เธอรับไว้ แต่เพราะความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเป็นตัวรัง และเขาไม่อยากหักหาญน้ำใจเธอ แค่นี้ยายคุณหมอปากร้ายก็แทบจะดาเขาอันตรายหนีหายไปแล้ว

“ท่านมัน...อ๊ะ...”

“อืม ดีมาก หวานมาก ไกล่แล้ว...โอ...”

เขาโน้มตัวลงมาจกปากก็บอกอืม ดูตึงขณะที่กลางร่างยังคงนวดพื้นไม้ลิ่มหูลิ่มตา จนเมื่อสุดท้ายเวลาผ่านไปเขาก็ปลดปล่อยพวยพุ่งลาวาร้อนออกมา ก่อนซับหน้าตรงชอกคอ แต่ยังไม่ยอมแก้มัดให้คนดีอ วนเวียนจูบทั่วกรอบใบหน้าเนียน ทุกการกระทำล้วนออกมาจากส่วนลึกในหัวใจ

“ลูกไปสักที”

“อยากได้มากกว่านี้”

“อย่างนะ อย่าให้ต้องเกลียดกัน”

“เกลียดแต่ปาก เกลียดยังไงตรงเสียงสั้น แอนให้ดูดีให้บัดขี้ขนาดนี้” ผู้ชายอะไรปากร้าย เขาจะต้องสาธยายทำไม แค่นี้ใบหน้าเธอก็ร้อนชู้ด้วยความอับอาย

“มองตาขวาง อยากเถียงเธอหมอลาลิน เถียงสิ” เถียงไม่ออกใจอิตาบ้า จะเถียงอย่างไรละ ในเมื่อสิ่งที่เขาพูดเธอทำจริงๆ ปากอย่างใจอย่าง ร่างกายสวนทางกับคำสั่งสมอง

“อือ...อย่ามาจูบ”

“จูบจนปากบวมแล้วเถอะ หรืออยากโดนกระแทก”

“ไอ้ชู้ค้ำกาม”

“ปากดีแบบนี้ ถึงอยากจูบให้ขาดใจ” เขาคิดแบบนี้จริงๆ เจ้าหล่อนนำขยำขี้ ยิ่งเวลาเถียงฉอดๆ ไม่เว้นช่องไฟ หรือเวลาทำหน้าตุๆ มันโคตรน่าขำ รอยยิ้มร้ายๆ จูบบนมุมปาก กับคนอื่นเขาอาจจะดูอาจจะนิ่งได้แบบไม่ต้องคิดอะไร ทว่ากับเธอ เป็นคนเดียว

ที่ได้เห็นหลากหลายแง่มุมของห้วงอารมณ์ และตอนนี้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าหัวใจของวาเซมกำลังอิมเมมกับคำว่าความสุข

“แก้มัดสักที”

“คือ”

“ฉันจะกลับห้อง ง่วง พรุ่งนี้มีงาน”

“ไม่ได้เจอหน้ากันตั้งอาทิตย์ คิดถึงฉันบ้างหรือเปล่าหมอบาลิน”
เมื่อก่อนไม่ได้เรียกแบบนี้หรอก เขาเรียกแต่ชื่อ แต่ตอนนี้เรียกแบบนี้มันก็แปลกไปอีกแบบ บางทีก็อยากขอบคุณศาสตราจารย์นะที่เข้าใจ คัดคนส่งมาที่นี่ แล้วตอนนี้เขาก็แจ้งทางโน้นไปแล้วว่าให้เธออยู่จนครบเดือน ส่วนไอ้เรื่องที่แกล้งเธอด้วยการส่งหนังสือว่าจะส่งตัวกลับนะ โทหกทั้งเพ มันแค่แผน

“เหม็นขี้หน้า”

“ให้เหม็นจริงเถอะ”

“เราต่างคนควรต่างอยู่ ท่านไม่ควร...”

“พอ ไม่อยากฟังอะไรไม่รื่นหู ระคายหูมากๆ พอจะจับขี้ให้ปากแตก อยากให้เป็นแบบนี้ไม่ใช่ไหม” เลิกควี้ยยวนกวนประสาทคนตัวเล็ก ก็มันสไตล์เขาละ หน้าดู และกวนสุดๆ โดยเฉพาะกับบางคน ที่อยากจะนิ้วเนียกกกอด ไม่แค่คิด เขาโอบกอดเข้าหาอกโดยสลับให้เธอมานอนเกยด้านบน ให้อกเราเสียดสีกัน

“ซิคบ้ากาม พอได้แล้ว”

“ถ้าดีจนอะไรมันตื่นขึ้นมาอีก รับผิดชอบให้ได้นะคุณหมอ”
ไม่ได้ข่มขู่ แต่นี่คือคำเตือน

“ประสาทเสีย”

“ดีแต่ดำ ร่างกายตอบรับขนาดนี้ โคตรหวาน อยากทำอีกไหม”

คุณหมอสาวเมินหน้าหลบ ไปได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกันดำในใจ รอให้เป็นโอกาสของเธอก่อน แม่จะเล่นงานให้หนักเลย เหลือบตามอง

อย่างขุ่นเคือง แล้วพออีกฝ่ายยิ้มเยินๆ ส่งมาให้ก็เลี้งสายตาทันที
สายตาแบบนี้ไม่น่าไว้วางใจ

ต้องคิดปลุกแค้นกับการที่จะไม่เผยความรู้สึก แต่วาเซมคิดว่า
ตัวเองแสดงออกไปเยอะแล้วนะ เมื่อรู้ใจตัวเองเขาจะไม่ฝืนมันอีก
บางครั้งเราควรหาความสุขให้ตัวเอง มอบความสุขเป็นรางวัลชีวิต อายุ
มากขึ้นทุกวัน แล้วเขาก็กังไม่มีใคร เธอเองก็ยังไม่โต แม้อันอดีตจะ
ทำไว้เสียก็เถอะ แต่ข้อมูลรายงานเกี่ยวกับตัวเธอตอนนี้เขารู้หมดแล้ว
ว่าเธอไม่ได้คบหาใคร แม้จะมีผู้ชายมากมายชายชนมจีบให้

“ปล่อยฉันได้แล้ว”

“คราวนี้จำหรือยัง ว่าอย่าปากเก่งอีก”

“แล้วฉันทำอะไรผิด”

“อย่าให้รู้ว่าอ่อยใคร ฉันไม่ชอบ” ดวงตาคู่คมวาววับ ความจริง
ไม่ควรเอาเรื่องส่วนตัวมาเกี่ยวกับเรื่องงาน แต่เข้าใจใหม่ว่าความรู้สึก
ของเขาตอนนี้มันก็มากขึ้นเรื่อยๆ และความหึงความหวงมันไม่เคย
เล็กลงเวลา

“เป็นอะไรกันถึงกลัมาสั่ง”

“อยากให้เป็นใหม่ล่ะ พร้อมมากเลยตอนนี้” จงใจยั่วด้วยการ
เบียดบดสะโพกเข้าทำให้รู้ว่ากลางลำตัวโคตรพร้อม!

“หยาบคาย”

“ผู้หญิงชอบผู้ชายหยาบๆ อยู่แล้ว หรือไม่ใช่ว่า”

“หลงตัวเอง ใครจะไปชอบ ปากเสีย ดู เกือบ ห้ามดิบ โรคจิต
หาความเป็นสุภาพบุรุษไม่ได้สักนิด” ก็ยังปากดีอยู่ ส่งสายตาดูๆ สบกับ
ดวงตาคู่คมที่ดูจะพอกพอกใจกับคำต่อว่า เขาเป็นทั้งหมดในสิ่งที่เธอ
กล่าวหา ไม่คิดปฏิเสธด้วย เพราะคำว่าสุภาพบุรุษมันไม่เหมาะกับเขา
อยู่แล้ว

“ไม่อยากเป็นคนดี” เลิกคิ้วยี่วนกลับ ปาลิณย่นจมูกถอนหายใจ

อย่างระอา

“ปล่อยสักที แก้มัด”

“พูดเพราะๆ เรียกชื่อฉัน แล้วร้องขอซะ ไม่งั้นก็อยู่มันแบบนี้ ทั้งคืน” สำหรับเขามันง่ายมาก กกกอดคนที่อยากกอดในห้องทำงานตัวเอง มีอะไรต้องเดือดร้อนหรือ มีแต่เขอนั้นแหละที่รู้ว่าอยากจะทำอะไรออกจากห้อง และตอนนี้ก็ยังเปลือยล่อนจ้อนเบียดกับร่างกายของเข ที่มีสภาพไม่ต่างกัน เนื้อแนบเนื้ออุ่นจนร้อน

ปากอิมยิ่งเม้มแน่น เธอไม่อยากพูดประโยคขอร้องที่มันขู่เลียนจนอยากอ้วก กล้าดีอย่างไรมาบังคับ แต่...ถ้าไม่พูด เธอเชื่อว่าคนอย่างซิวควาเซมทำได้ คนกักขฬะแบบเขาไม่อินังขังขอบอยู่แล้ว พอเธอจ้องแหบจะกินเลือดกินเนื้อ อีกฝ่ายก็ยิ้มร้ายเล็กคิ้วท้าวทาย

“ทุเรศ”

“ก็แล้วแต่ นอนเบียดนอนขี้กันแบบนี้ก็ให้อารมณ์ดี เฟลอลๆ น่าจะมียกสอง และคนอย่างไอ้วาเซมไม่รับปากว่าจะหยุดได้เหมือนครั้งแรก บางที...หมอลาจจะเสียชิงจริงๆ” ถ้าผู้ชายทั้งโลกรู้ ก็คงว่าเขาโง่ที่ปล่อยโอกาสอันพึงมีให้หลุดลอยไป ด้วยสภาพบอกเลย เขาจะจับเธอกลืนลงห้องตอนนี้ก็ยังได้ แต่เขาเลือกไม่ทำ แต่ถามว่าเขาจะปล่อยเธอลอยนวลอีกนานแค่ไหน บอกได้แค่ว่า เธอไม่มีทางรอด

“ซิวควายร้าย”

“ตามนั้น เรื่องเลวๆ ระยำๆ ผู้ชายที่ไหนก็ทำกัน ได้ทำไรไม่ทุกข์ ไม่ร้อน ทำหน้าตุ๋ๆ ใส่คนตัวเล็กที่พอด่าเสิร์จก็เบะปากอย่างโกรธๆ ไอ้หน้าตาแบบนี้ไง วาเซมถึงอยากเอาชนะ

“ซิวควาเซม แก้มัดให้ฉันหน่อย”

“พูดใหม่ พูดเพราะๆ เอาแบบมีหางเสียง” นึกขำตัวเองเหมือนกันที่ชักเรื่องเยอะ พอได้แกล้งมันก็อยากจะแกล้งเยอะๆ เกลียดกันหนัก มันต้องเจอแบบนี้

เรื่องมาก เรื่องเยอะที่สุดเลย สาวเจ้าได้แต่มองค้อนตาชุ่น
สุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เหน่า แค่พูดเท่านั้น ดีกว่าอยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆ
เพราะมันไม่ปลอดภัยกับตัวเอง

“ท่านซีคคะ ช่วยแก้มัดให้ฉันด้วยค่ะ ขอร้อง” ไม่วายทำตา
ออกอ้อนอกเฮอะ มันยากนะ เพราะในใจโมโหอีกฝ่ายมาก แต่ต้อง
เสแสร้งแกล้งมารยา

ก็รู้ว่าคนตัวเล็กกำลังมารยา แต่เข้าใจใหม่ว่าเป็นสิ่งที่เรียกร้อง
อยากได้ แล้วเสียงหวานๆ ของแม่คุณมันก็เร้าใจเขามากด้วย แค่นี้
หัวใจตีหัวใจมันก็อ่อนยวบ ค่อยๆ แก้มัดที่ข้อมือบางสองข้างออก

พอเป็นอิสระ ปาลินก็รีบติดตัวลูกนั่ง จัดการสวมใส่เสื้อผ้า
ให้เรียบร้อย อีกฝ่ายก็จัดการตัวเองเหมือนกัน พอเธอจะลุกเขาก็คว้า
ข้อมือไว้

“จูบลาก่อน”

เผียะ

“พอไหมจูบล่า ซีคบ้าง” แล้วก็สะบัดกันวิ่งออกจากห้อง ส่วน
คนโดนตบหัวเราะหึๆ ในลำคอ ไ่ววันอื่นค่อยคิดบัญชีก็ไม่สาย

